

Giới thiệu Mèo Con, Em Chết Chắc

Cô vốn là một học sinh chuẩn mực của trường cấp ba danh tiếng, luôn là học sinh giỏi của trường cùng vẻ ngoài đáng yêu, xung quanh cô luôn có nhiều vệ tinh sẵn sàng làm mọi chuyện vì cô. Nhưng hiện tại cô chỉ quan tâm đến việc học để sau này có được một công việc xứng đáng.

Nhưng nào ngờ rằng, hai chữ tình yêu mà cô đã thề không dính đến lại khiến trái tim cô rung động với nhiều cảm xúc lẫn lộn trước anh chàng soái ca thực thụ. Anh một thiếu gia đẹp trai học giỏi, cùng gia thế giàu có với nhiều hành động ga lăng khiến cô phải rung động. Mời các bạn đón đọc truyện Mèo Con, Em Chết Chắc để xem một thiếu gia đậm chất soái ca có khiến cô nàng xinh đẹp lạnh lùng dành trọn trái tim cho mình không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tatsuki Akira

Giới tính: Nam

Tuổi: 17

Cấp 3

Chiều cao: 1m7 xấp xỉ 1m8

Cân nặng: 85 kg...ko rõ nữa

Tính cách: không hứng thú với những thứ bản thân ngay từ đầu không hứng thú.

Sở thích: trêu đùa "mèo" (bỏ ngoặc kép là hiểu rồi hén _=_)

Nghề nghiệp: học sinh.

Tốt về các mặt: hoàn hảo 100%

Xấu về các mặt: không có _=_.

Nói chung đây là anh chàng hoàn hảo....

==_=_=_

Masaki Misao

Giới tính: Nữ

Tuổi: gần 17

Cấp 3

Chiều cao: 1m69

Cân nặng: xấp xỉ 47

Tính cách: trầm, hung dữ, ham học...

Sở thích: học.

Nghề nghiệp: học sinh

Tốt về các mặt: học giỏi, khỏe khoắn, tốt bụng gì đó vân vân và vân vân...

Xấu về các mặt: ứng xử hơi tệ, nấu ăn quá tệ, may vá you too, không thích những thứ thích hợp với 1 đứa con gái...vì nhà nghèo.

Nói chung đây là 1 cô gái sắp sửa hoàn hảo....

Giới thiệu xong. Mất 1 chương.

Cám ơn...vì đã xem qua.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Tatsuki-san! Làm ơn hãy hẹn hò với em!

- Xin lỗi. Tôi từ chối.

- Ô, tại sao? Em đã cố gắng đề...

- Tôi không có hứng thú.

Bỏ đi 1 mạch, mặc kệ con gái nhà người ta khóc...

Và người đó là...

Tatsuki Akira, có 1 nghĩa như thế này. "Tatsu" là con rồng, ý nói khỏe mạnh và thịnh vượng, còn "Akira" là sự thông minh. Gộp chung với nhau sẽ là con rồng thông minh, không thì cũng là sự thông minh của rồng. Và đó cũng là những gì mà ta thấy, Akira quả thật là 1 anh chàng khỏe mạnh lại với thông minh.

Anh đi đâu cũng là ánh hào quang của tất cả mọi người. Là người dễ nhận ra khi đi trong đám đông, anh không biết rằng mình có sức hút như thế nào với cả con trai và con gái. Việc học - đứng đầu toàn trường, việc đẹp - chiếm ngôi nhất trong sổ danh sách các anh chàng quyến rũ, nhưng việc từ chối con gái - chiếm đầu bảng chót vót.

Nói chung cái gì anh cũng giỏi, giao tiếp không hề tệ khi mà thuần thục đủ các thứ tiếng.

Bảng điểm hôm nay, không cần nhìn vào anh cũng biết mình chiếm đầu bảng, và lại anh cũng không có hứng thú cho lắm.

- Lại là Tatsuki... - loáng thoáng anh nghe tiếng nghiêng răng của ai đó đang bên cạnh anh.

Anh nhìn xuống, trông không có vẻ gì là đẹp, nhưng sức hút của cô nàng này là mang cái cặp nặng trĩu, cùng với quyền tập dề trên tay, vừa học vừa xem bảng điểm.

Cùng với âm khí đầy tức giận mà anh chưa bao giờ nhìn thấy ở 1 đứa con gái...

- A! Tatsuki-san! Anh ấy kia...mau lại tỏ tình đi, lần này cậu sẽ không bị từ chối đâu, trước mặt mọi người thế này mà. - vài lời xì xầm vang lên.

- Nhưng...Oái!

Chợt anh bị 1 cô gái đụng trúng vài người, anh đỡ lên, nhưng không hỏi xem có sao không. Chỉ cho đứng lên rồi bỏ đi.

- Em thích anh Tatsuki-san!

Anh không quan tâm, tiếp tục thọt tay vào túi quần. Rồi te te đi tiếp. Mặc cho mọi người xung quanh đang bàn tán và nhìn chăm chăm vào phản ứng của anh, cô gái vẫn nói tiếp:

- Em đã luôn ngắm anh từ cửa sổ, anh quả thật rất giỏi giang và tài cao! Em luôn hâm mộ anh cho nên làm ơn - anh cắt ngang bằng giọng bình tĩnh.

- Tôi đã nói tôi không có hứng thú rồi còn gì?

Không hề quay lưng nhìn, chỉ thông thả bước đi, vừa đi vừa ngáp.

"Bốp" 1 cú hít sọt vào đầu! Àu rai, là 1 chiếc giày cực kỳ "đẹp" của con gái! Vâng, đầu anh sưng 1 cục. Anh quay đầu lại, có vẻ không thoải mái gì cho lắm. Nhưng 1 giọng vang lên khiến anh bối ngỡ:

- Tôi không biết cậu là loại người như thế nào, nhưng cùng 1 lúc chiếm bảng điểm cao nhất của tôi và lạnh lùng từ chối 1 cô gái đã hết sức cố gắng tỏ

tình giữa đám đông với cậu. Tôi thấy ngơ ngác lắm rồi. Rốt cuộc cậu muốn mình nổi bật tới mức nào vậy?

Anh hơi bất ngờ, hiếm con gái nào mà chơi bạo lực thế này lắm, cô gái này có 1 sức hút mãnh liệt với anh chàng nào mạnh mẽ vượt qua cả mức gọi là con trai. Mái tóc đen, thẳng đều, khuôn mặt cương nghị, đôi mắt đầy uy lực. Cùng với dáng vẻ bảo vệ hoàn hảo của cô ấy, có lẽ anh cũng ngạc nhiên lắm, nhưng rồi cất hỏi:

- Thế thì sao? Có liên quan tới cậu à?

- Hờ, không liên quan, nhưng ai thấy cũng khó ưa với cậu đấy, Tatsuki-san.

Mọi người nhủ đôi lông mày nhìn anh, có vẻ họ thấy thương cho cô gái, anh thì không quan tâm lắm, nhìn 1 chút, rồi đi lại, cầm tay cô gái:

- Xin lỗi.

Và cứ thế, đôi mắt mọi người nhìn anh cũng bớt, anh bỏ đi, nhưng vẫn còn nghe giọng cô gái lúc nãy lại hỏi:

- Bạn ổn chứ?

- Vâng, không sao, có lẽ nhận được câu trả lời thế này em sẽ cảm thấy ổn hơn. Đúng là ngay từ đầu không nên làm vậy rồi.

Anh bỏ đi, nhưng đôi mắt hãy còn nhìn cô gái ném giày lúc nãy...

"Thú vị thật, Masaki Misao...tên cũng đẹp đấy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Anh đang đi, rất thoải mái vô tư lự, mặc cho phía sau trường có hơi bị nhiều cô tỏ tình với anh...mà anh không hề quan tâm, chỉ ngồi bẹp xuống ghế thôi.

- Tatsuki-san, em thích anh.

Anh nhìn đôi chút, rồi ngáp dài, dựa lưng vào thành ghế, đầu ngã ra sau.

Chợt, anh thấy cô nàng "ném giày" đi ngang qua. Nhìn bộ dạng trông mà tức cười, tay cầm tập, tay cầm viết, nhăn mặt nhíu mày giải bài tập, lại đi đứng ngay thành cửa sổ. Có vẻ cô nàng không thấy anh, nhưng anh thấy cô, anh cười.

Cô có vẻ đẹp trông mà ngộ.

Anh nhìn cô, trông cô...có vẻ đẹp rất khó sở...anh không biết mình có đúng không, nhưng...

Cô chợt dừng mắt anh, giật mình rồi nhíu mày, bỏ đi.

Anh cười. Cũng nhấc hông lên, bỏ đi.

- Sao anh không trả lời em...? - cô gái lúc nãy tỏ tình hỏi.

Anh chỉ quay đầu lại, nhìn lần nữa, rồi cười:

- Vì nếu tôi từ chối thẳng thừng, cô sẽ bị tổn thương đấy, cô gái.

- Vậy anh... - anh xen vào cất ngang:

- Tôi từ chối.

Anh bỏ đi, dáng vẻ lưng thẳng, nghiêm túc cương nghị hết sức.

Đi ngang qua hành lang trường, anh lên cầu thang, chợt đi ngang qua "ném giày" anh liếc nhìn, mặc dù cô nàng đã cố hết sức tránh né ánh mắt soi mói của anh, nhưng vẫn không thể nào chịu được dù chỉ 1 phút. Chợt:

- Coi chừng! - cô ôm anh nhảy vọt xuống cầu thang.

"Xoảng" nước văng tung tóe, dưới sàn đầy những mảnh thủy tinh, nhảm chắc chắn đó là chậu cá, anh giật người. May mà kịp né, không biết cái lọ thủy tinh đó rơi xuống thì còn ổn thế này không. Anh đứng ngay tầm đó, nếu không có cô kéo ra là chết rồi.

- Ổn chứ? - cô thở như để lấy lại tinh thần.

- Đây... - anh quay sang cô, cầm tay, vết thương hở miệng đỏ ửng trên bàn tay chứng tỏ bị mảnh thủy tinh nhỏ nào đó găm vào rồi. Anh cầm máu cho cô - Y tế! Mau!

Anh bế thốc cô lên, vọt chạy như bay tới phòng y tế.

- Đây.. - cô định nói, nhưng anh mắng lại:

- Im!

Cô nhắm mắt, thật sự muốn chui lại, mà không được, anh đã đưa cô tới phòng y tế. Mở soạt cửa, không thấy nhân viên y tế đâu. Anh đặt cô lên giường, rửa sạch vết thương bằng nước và xà phòng, cô rít, anh cầm tay cô:

- Không sao hết, ổn thôi.

Xong, anh bôi thuốc và băng lại vết thương. Cô chỉ ngồi đó nhìn anh...

Anh rút cuộc muốn cái gì vậy?

- Xong rồi này. O, tôi làm đau tới mức em khóc à?

Cô khóc. Trước giờ trong lớp cô có chảy máu thì cũng không ai quan tâm, bạn cô - Hana - học lớp khác, nên cũng không biết. Cô tự chăm cho bản thân. Ai tiếp xúc với cô cũng bảo là cô là đứa lảm li trong lớp, dễ nổi nóng và nói chuyện với cô thôi là đủ để phát điên lên. Cô ít bạn, hay đúng hơn, cô không có người bạn thân nào trong lớp.

Cô có vẻ hạnh phúc, vì anh là người đầu tiên dám cầm tay cô và chữa trị cho cô.

"Chụt" anh bất ngờ đặt môi lên môi cô, 1 nụ hôn hờ, đủ để cô cảm thấy bất ngờ.

- Anh xin lỗi...có vẻ anh bị em quyến rũ mất rồi... - anh nhìn cô với ánh mắt cuồng si.

Cô đứng hình...

Tiếng chim véo von vọt tắt, gió lay lá bay, nắng bị mây ôm lấy mất.

"Hà?"

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3 (tiếp)

Misao đứng hình trước lời thú nhận ngọt ngào của anh, cô chờ người ra...rồi trong phút chốc, cô định hỏi lại..

- Misao-tan! - tiếng kêu thất thanh vang lên.

Cô bạn thân thánh của cô cũng tới, phá nát khung cảnh thơ mộng không ai nói thành lời được. Ôm cô chăm chặt, khóc hết nước mắt, dụi dụi vào má cô:

- Cậu bị thương mà không nói với tớ gì hết! Tớ lo lắm biết không hả!?

- Tớ ổn mà. - cô xoa đầu cô bạn mình.

Anh bỏ ra ngoài, cô nhìn theo bóng anh. Chợt tới cửa, hình như quay lại, anh cười, đặt ngón tay lên môi:

- Suyt.

Cô ngó người...không ai để ý tới nó vì chỉ trong 1 khắc...anh bỏ đi.

"Tatsuki...Akira...anh ta muốn gì từ mình? Há đàn anh...?" cô nhắm mắt, rồi rất nhanh chóng, cô trở lại trạng thái ban đầu, không còn tắc nghẽn suy nghĩ

học tập nữa.

- Akira-san...sao anh ấy lại ở đây nhỉ? - cô bạn của cô chợt hỏi, khiến cô đứng hình lần 3.

- Tớ cứu anh ta. - Misao cố gắng tránh ánh mắt dò hỏi của Hana.

- Oh... - Hana cầm tay cô, cười - Có đau lắm không, Misao-tan?

Cô lắc đầu, rồi Hana nắm lấy tay kia của cô, nghiêm túc:

- Không học nữa nhé, chắc vài ngày nữa mới lành!

- Không. - cô trả lời ngay đơ.

=_ = lý ghê...

Hana hết nước hết cái, dụ dỗ, đe dọa nhưng vẫn không dứt cô ra khỏi việc học được. Chán nản, bại trận, Hana đành nghe theo Misao, để yên cho cô học. Cô nghĩ có lẽ mọi chuyện tới đó đã kết thúc, ít ra lời nói của anh chỉ là cô nghe nhầm. Cô cũng không quan trọng nụ hôn đầu, nghĩ chỉ là anh vô tình thôi.

Nhưng vẫn chưa dứt ở đó.

Ngày ngày hôm sau, cô không còn yên ổn nữa.

Anh đi theo cô, bất chấp mọi nơi...vì biết cô chưa hiểu bất cứ điều gì hết.

- Sao anh phiền quá vậy?! - cô vừa chạy, vừa học, vừa nói.

- Anh thích em mà. - anh chạy theo sau, cười. - Với lại không phải Igarato-san đã nói với em rồi à? Tay em đang bị thương, nghỉ học xú không được à?

Anh chắn chân, cô loạng choạng mém ngã thì anh vòng tay qua eo cô, cười:

- Anh nghiêm túc đó.

-Mau chết đi!! Lũ con trai biến thái!!!

Đó...vâng...rất vui...vì ngày nào anh cũng chơi đi chơi lại như vậy, và ngày nào cũng là tiếng la lối om sòm không ngán...

:))) ehehe...mị sẽ up từ từ từ từ....cho các chế tức điên chơi...

Cơ mà =_ =....càng ngày càng thí nó ko còn zui rồi :)))

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

- Yo.

Cái giọng nhẹ nhàng của Tatsuki thoảng qua cũng đủ làm tụi con gái chết đứ đừ, nhưng nếu là với 1 cô gái đang ngồi chăm chú học bài thì lời chào đó coi như bỏ sọt rác.

- Đang học đấy à? - anh lại tiếp tục hỏi với khuôn mặt điềm tĩnh tự nhiên.

Lời nói thứ 2 cũng đáng bỏ sọt rác.

Masaki Misao, cô nàng không thích gì ngoài gia đình và học, hầu hết thời gian chỉ dành cho 2 thứ đó, chưa bao giờ biết cho bản thân 1 giây phút nào nghỉ ngơi đầu óc, học điên cuồng, học mãi!

Nói thế chứ cũng dành thời gian cho đầu óc nghỉ xả hơi trong vòng 5 phút, rồi lại tiếp tục học điên cuồng.

Trong trường, hiếm ai thấy cô nàng này nghỉ ngơi, trừ cô bạn thân thánh Igarato Hana, là thấy thường xuyên...

Lần này, Tatsuki loay quanh lảng vảng gần xem phản ứng của cô nàng thú vị đến nhường nào, thì ngay 1 quyền tập đập vào mặt anh, nhắm đúng gáy mà đập. Cái giọng chanh chua chất chứa choe chóc thét lên:

- Tránh xa tôi ra! Sao anh phiền quá vậy?

- Au...đau đấy.

Cô nàng tiếp tục ngồi học bài, ngẫm rằng anh ta sẽ không dám lại gần lần thứ 2 đâu, vì tụi con trai lần trước cô cũng cho 1 phát đi đòi thể rồi.

- Bài đó giải sai rồi kìa.

Nhưng sức công phá cho suy nghĩ thần thánh của cô không đủ đẩy lùi bước chân của anh chàng này....

Cô cực-kỳ-căm-hận con trai!

- Rốt cuộc anh muốn cái gì =_=? - cô vừa học vừa hỏi.

- Ngắm em - anh chàng chống cằm nhìn cô chăm chăm.

=_=_....cô bỏ đi. "Đồ điên." cô nhìn tập, lấy bút chì đánh dấu bài tập khó, xong rồi tiếp tục lấy tập môn khác ra học. Nhưng thật không may cho cô, anh chàng vẫn lèo đèo theo sau, vừa đi ngang cô vừa nhìn chăm chăm.

- Anh có biết "lịch sự" không vậy?

- Biết.

- Vậy tại sao tôi đi vệ sinh cũng bám đuôi tôi là thế nào!?

Anh đứng đợi ngoài cửa, có vẻ anh hứng thú với cô gái này, 1 cô gái vừa thông minh vừa hung dữ. Bất kể thời gian, từ lúc gặp mặt nhau, anh luôn thấy cô ở xung quanh.

Này nhé, hôm lần giúp cô gái nọ là 1 lần.

Hôm trực nhật toàn trường là lần thứ 2.

Lần thi thử toàn trường là lần thứ 3.

Lần thứ...khoan, hình như chỉ có toàn trường là 2 anh chị mới gặp nhau....

- Này...em ghét tôi thế cơ à? - anh tựa đầu vào cây, hỏi.

Cô không trả lời, chỉ im lặng làm bài, Hana phải đi trực nhật, nên lần này cô ở 1 mình, mà dù có bạn, cô chắc cũng chẳng thoát khỏi anh chàng "đia" này đâu.

- Này...nếu tôi nói tôi thích em, em sẽ làm gì?

- "Xéo ngay". - cô cắn cây viết, vừa làm vừa nói.

Anh đứng đó, nhìn cô, rồi cúi người xuống, rúc đầu vào gần tập, cười:

- Thế vào đây là trừ nhé, làm sai mãi. - nói rồi, anh bỏ đi.

-Tôi biết rồi! Tôi không cần anh phải chỉ đâu! Tên đàn!!

Cô hét lên, toát ra luồng khí ám sát không thể nào tả nổi....nhưng cô cũng không biết vì sao, anh chàng này lại mang 1 cảm giác rất kỳ lạ đến với cô....

"Minh muốn giết chết hần ta =_=_"

Vâng, đó là cảm giác của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5

Bí mật đầu tiên: Tên của Akira là Tatsuki, chứ không phải Akira nhé =_=....tại cái họ hơi kỳ thôi =_=, với lại do Voi viết ngược lại nhé. Chứ tên của Misao là Misao!

- Misao-tan!!!

Bị 1 cô gái bám lên đầu lên cổ thì không thoải mái gì mấy, nhưng đối với Misao thì lại rất là bình thường. Tại cô chỉ chú ý tới việc học thôi. Mà cũng tại dạo này cô hơi lơ là, nên hôm nay nhất quyết đề ý chỉ với học và học. Không còn gì chung quanh khiến cô bận tâm nữa.

- Misao-tan, dạo này cậu hay bị Akira-san theo đuôi nhỉ?

- Akira? Là ai? - cô vẫn còn học.

Phản ứng của Misao làm cô bạn Hana tốt bụng của chúng ta hơi đơ người....rồi bắt đầu cười với 1 câu thọc nỗi lòng:

- Là cái người đứng đầu bảng điểm trường đó.

Chỉ nghe từ "đứng đầu" thôi thì Misao hùng hực, máu não tuôn trào trong huyết mạch, cô không ngờ có thể bị 1 tên con trai đánh bại, vì trước đây cô toàn đứng đầu trường, cho đến khi anh tới và chiếm luôn cái thế thượng phong trong điểm học tập của cô. Cô bắt đầu hận con trai ngày 1 nhiều, không hiểu tại sao, nhưng khi chỉ từ "đứng đầu" mà cách biệt chỉ có 2 điểm đã khiến cô không còn từ nào diễn tả nổi con tức giận của bản thân. Mà trong khi đó, tên đó lại không học hành gì nhiều nữa, còn cô...học bù đầu bù cổ mà chẳng được gì..Và lại cái tính phiền phức của anh là 1 trong những cái mà cô thù nhất.

- A...xin lỗi...tớ nghĩ là tớ dùng từ không đúng... - Hana bắt đầu lo sợ...khi thấy ám khí giết người của Misao ngày 1 tăng đến nỗi ngộp thở.

- Không sao, tớ ổn.

Cô lại bắt đầu làm bài, trong suy nghĩ của cô, hiếm có ai thấy được rốt cuộc cô muốn gì cho bản thân. Hana dù là bạn thân, nhưng vô ích, cô hoàn toàn không nói gì về tương lai bản thân mình.

- Đây...tớ nghĩ chúng ta đã làm bạn suốt 4 năm trời, nhưng có vẻ chúng ta khó nói chuyện với nhau nhỉ, Misao-tan?

Cô đang viết, nghe câu này từ chính miệng của Hana, cô buộc phải ngừng lại, rồi hỏi:

- Ý cậu là sao?

- Tớ nghĩ cậu là người ít nói, trước giờ cậu chưa hề biết gì ngoài học....tớ không biết tớ có thể giúp được gì cho cậu vì cậu không hề nói lên ước muốn của mình, chưa bao giờ.

- Hana-san...

- Là bạn bè thì phải nói nhau biết ta muốn gì chứ nhỉ?

Trong cái hoàn cảnh như thế này, câu nói có vẻ sẽ trở thành đề tài mà mọi người muốn biết, nhưng lại cái Tatsuki chen vào với giọng cười nhẹ:

- Đúng nhỉ? Misao-tan nói tớ biết với.

Cảm xúc tuyệt đốc không phanh, khi mà 2 đứa con gái trên sân thượng, đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ và đầy hồi hộp, tự dưng 1 anh chàng đẹp trai chen vào....mà lại còn chen vào theo cách rất lằng từ nữa...

- Tớ rồi...=_= - cô khẽ nhích cuốn tập trên tay thì anh giựt lại, mỉm cười:

- Em cứ thế này sẽ làm khó Igarato-chan đó.

Cô quan tâm tới cảm xúc của bạn mình, vì bạn cô muốn nhận được câu trả lời tốt nhất, mà để khỏi lo lắng việc họ có còn là bạn không. Nhưng khi tên này xuất hiện thì cách chần chờ nào cô khai ra ước muốn của bản thân.

- Nếu anh còn ở đây, tôi sẽ không bao giờ khai ra =_=...xéo ngay!

Không biết từ đâu cô moi ra vài quyển tập nữa, anh tự hỏi cô ấy giấu đâu mà hay thế, càng tịch thu lại càng moi ra nhiều hơn.

- Ừm...Misao-tan, tớ đi vệ sinh chút nhé. - Hana nói khẽ trong nụ cười gượng.

Cô bạn bỏ chạy, có lẽ thất vọng vì không nhận được câu trả lời thích đáng cho bản thân, Tatsuki nhìn, rồi để chồng tập xuống đất, kéo tay Misao đứng dậy.

Anh thấy đôi mắt vô cảm của cô thất vọng vì bản thân, nhưng rồi rất nhanh, anh đẩy Misao lên phía trước:

- Chạy theo đi, đó là bạn em mà?

Đánh thức bằng cách này, hiếm ai dễ dàng tỉnh ngộ nếu không hề có người bạn thân thật sự, thế mà...đôi mắt ấy, sáng bừng lên, rồi bảo:

- Không cần anh nhắc!

Anh nhìn từ trên sân thượng, biết là cô ấy học rất nhiều, tưởng sức khỏe kém lắm mới chạy được theo cô bạn kia. Nhưng trước mắt anh đây không biết là người hay là quỷ, chạy với tốc độ thần thánh cũng đâu hàng....chỉ trong ba phút vồn vện mà anh bảo đi từ sân thượng xuống 2 tầng tìm cô bạn kia, Misao đã hoàn thành nhanh 1 cách khủng khiếp...

Anh cười, nhìn từ sân thượng xuống.

Misao đuổi theo, với tay nắm lấy tay của Hana, thờ dốc. Biết là bạn mình đang khóc, cô ban đầu im lặng 1 lúc, rồi mới nói:

- Tớ bây giờ chỉ muốn học, không phải chỉ vì gia đình tớ, mà còn cho chính bản thân tớ....xin lỗi vì tớ không nói cậu biết...Tớ cũng...muốn biết ước muốn Hana-san là gì...? Cho nên...

- Hi, dính lừa rồi nhé! - Hana quay mặt lại, làm cái bộ dạng mà Tatsuki cũng không thể nào đỡ nổi.

Misao-tan...chia buồn cùng cậu...cậu dính lừa của con bạn thân thánh Hana rồi...

- Sao cậu lại lừa tớ? Cậu hỏi bình thường tớ sẽ trả lời mà.

- Vì...nếu không có Akira-san ở đó, chắc có nằm mơ tớ cũng không nhận được câu trả lời chân thực thế này. - Hana vỗ vai Misao...và dường như tự vệ cho tình huống mới, cô bạn vờ mình phải đi vệ sinh thật rồi bỏ chạy trước khi Misao nổi điên lên.

Anh đi ngang, thò mắt nhìn mặt cô, lúc này không còn gì ngoài chữ "nhục" in thẳng lên mặt cô....nhưng ngay khi thấy anh, cô lập tức hồi sinh ngay tắp lự. Đôi mắt hấy còn rất đẹp, sáng bừng lên, khuôn mặt đỏ ửng, miệng thì mở toang hoác....

- Khuôn mặt em thú vị đấy. - anh khẽ cười.

- Anh...từ đâu chui ra vậy!?! - cái dáng cũng hài hước không kém.

Bật máy ghi âm, anh cho cô nghe lại đoạn lúc này: "Tớ bây giờ chỉ muốn học, không phải chỉ vì gia đình tớ, mà còn cho chính bản thân tớ....xin lỗi vì tớ không nói cậu biết...Tớ cũng...muốn biết ước muốn Hana-san là gì...? Cho nên..." trong lúc phụt cười trước cái dáng đứng "nhục" của cô bây giờ...

- Tắt, tắt ngay! - cô cố cướp lại cái máy ghi âm.

Nhưng mà vô ích, cô biết Aikido (1 môn võ của Nhật) thì anh cũng biết Judo. Không đời nào lấy lại được, cô bị anh bật đi bật lại đoạn thu âm lúc này, mặt đã đỏ, lại càng đỏ hơn. Mọi người xung quanh vừa nhìn vừa cười, có vẻ họ đã thấy được mặt tốt của cô chăng? Cũng có thể đó, nhưng trước hết là cái tai đỏ ửng lên của cô kia kìa.

- Nếu em hôn anh 1 cái có lẽ anh sẽ trả lại cho em. - anh áp sát cô, cười khế.

- Anh....đồ...tên biến thái chết tiệt!!- cô lấy tay đập ngay vào mặt anh, may mà anh né được.

- Không phải tên biến thái chết tiệt, mà là Tatsuki Akira nhé, mèo con. - anh hôn lên trán cô 1 cái, khiến cô đứng khựng người...

=_ =....anh bỏ đi.

3 giây sau

- Tên khốn nạn Akira!!! Ta sẽ giết ngươi!!! - âm thanh vang khắp trường.

"Công nhận con mèo dễ thương ghê." lúc đó anh cài tai nghe, vì đi vừa nghe lại đoạn băng lúc này.

Nắng hừng lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6

Bí mật thứ 2: Tatsuki có mái tóc hơi nhuộm vàng nhẹ, nhưng không phải cháy tóc =_= cũng chẳng phải nhuộm, đoán đi.

Đến giờ tan học, Misao khur khur cuốn tập, vừa làm vừa nghe Hana nói lung tung đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Thật sự lắng nghe là 80%, còn làm bài là 20%. Hana biết tính cô bạn mình, nên đôi khi thấy cô bạn dần dần suy nghĩ, liền nói nhỏ lại, không dám làm phiền đoàn toàn chất xám đang chạy.

- Hana-san, sao cậu không nói tiếp? - Misao ngược đầu lên, nhìn.

- Tại cậu chăm chú quá, tớ không thể chen vào được.

- Tớ vẫn đang nghe mà. - cô chột cười, lúc này, cô rõ đẹp.

1 đốm sáng lóe lên sau lưng cô, ngay lập tức, cô quay phắt người lại, nhãn nhó hùng hực. Mặc dù trong đó đông người, thế mà vẫn thấy cái đầu vàng chóc của Tatsuki được, cô nhãn mặt:

- Akira-san...anh muốn gì từ tôi đây? - với khoảng cách 2 mét, cô thật sự sợ anh sau vụ thu âm.

- Chụp ảnh em - anh khề cười, cùng với chiếc máy ảnh trên tay.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt không chút thiện cảm =_=...cô tự nghĩ có lẽ cô nên giết quách tên này. Sau cái vụ cứu hân, cô bị bám đuôi 1 cách không cần thiết. Học cũng có, nghỉ ngơi cũng có, vệ sinh cũng có, ăn uống cũng có, việc quan trọng cũng có, không quan trọng cũng có =_=

Cô có nên đọc sách về những cách giết người mà không bị bắt vào tù không nhỉ?

Cô phát sợ khi thấy cái mặt anh mọi lúc mọi nơi, điều đó làm tính ghét con trai ngày càng đậm.

Thấy cô có vẻ mặt rất ư là thú vị: mắt nhú lại, môi trề ra, lông mày sụp xuống khiến anh trong rất mắc cười, anh lấy máy ảnh định chụp lại khoảnh khắc vô cùng hài hước ấy.

Cô bấm phát chiếc máy chụp bay vèo về nơi thiên đường...

- Anh rút cuộc muốn cái gì từ tôi? - cô nổi điên rồi đấy, tay nắm đầm, giọng gần từng chữ như không thể thốt ra toàn bộ mà phải kiềm chế lại.

Hana đứng giữa, toát mồ hôi, vượt giận nhưng càng vượt càng thấy máu nóng trời lên, nên thôi.

- Chắc... - Tatsuki gãi đầu, anh chỉ muốn làm quen với cô nàng thú vị này, nhưng có vẻ mọi chuyện đi xa rồi, anh khề cười:

- Anh muốn em thuộc về anh, mèo con ạ.

"Lỡ xa rồi cho nó xa luôn đi" xong, anh thoải mái trải bước trên con đường mòn hẹp....

Chắc hẳn anh đang cười khúc khích vì thái độ tiếp theo của cô nàng, đúng như anh nghĩ, chỉ vài phút khi anh bước đi...âm thanh tuyệt vời vang lên rung động cỏ cây:

- Đồ ngốc Akira!!!

Chiều hôm đó vang lên tiếng chuông nhà thờ không xa...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 7

Buổi tối, cô ăn cơm cùng gia đình mà đầu liên tục chạy những con chữ, cô không nói bất cứ điều gì mà ngoài học, học và học. Số kiến thức cô biết được làm mẹ và cha cô phải kinh hồn. Họ thậm chí còn không hiểu cô đang muốn nói gì ngoài nguyên tử, phân tử và protein...

Thực chất, cô không nói được cảm xúc của bản thân. Từ nhỏ cô vốn đã khép mình vào 1 ô trống nào đó rồi nhìn thế giới xung quanh bằng con mắt học hỏi, mà không thể cảm nhận.

Cô chỉ muốn nói "Com ngon quá!" nhưng hóa ra lại thành vấn đề nguyên tử, phân tử của hạt com...điều đó khiến cô rất khổ sở, vì mỗi lần muốn bộc lộ cảm xúc, cô ngại ngùng, thậm chí là khó khăn, rồi bỏ qua ngay.

Ăn xong, cô không nói được gì, chỉ là rửa tay rồi lên phòng học tiếp.

- Chị hai... - cô em gái của cô, Mao, 12 tuổi.

Con bé năng động hơn cô, tóc buộc cao, đôi mắt luôn sáng hừng lên màu rất đẹp, con bé có vóc dáng nhỏ thó như chú thỏ con.

- Chị giúp em bài này nha chị? - Mao thường hay sang hỏi cô khi gặp bài tập khó.

Cô lúc đó đầu óc chạy nhảy hơn bình thường, mà em cô giống như cô, cũng học rất tốt, đứng đầu bảng điểm liên tục. Cô lại xem, rồi sau 1 hồi giảng giải, con bé cười:

- Vâng!

Cô cũng muốn được như con bé, nhưng mà sao khó khăn quá...không làm được, cô không cười 1 cách tự nhiên với ai được. Chỉ có khi 1 mình hoặc ai đó đủ làm cô an tâm cô mới dám cười.

Con bé nhìn cô 1 chút, rồi gỡ chiếc kẹp trên tóc, kéo áo chị hai xuống, rồi xước lên mái tóc cô. Con bé cười:

- Chị em thật là đẹp!

Cô ngạc nhiên, rồi trong lòng vang lên niềm hạnh phúc, cô không kiểm soát được bản thân, cô cười.

Con bé thấy, bảo cô cúi người xuống, rồi hôn lên trán cô:

- Ngủ ngon nha chị! Nhớ đừng thức khuya quá! - rồi con bé chạy về phòng.

Cảm giác này mới ảm áp làm sao....

Cô đồ bưng mặt, có lẽ vì hạnh phúc quá. Em gái cô hiếm khi nào thế này lắm, và cô cũng chẳng để ý về việc này. Trong gia đình, Mao là người hiểu chị nhất.

Mà cô đâu biết, trong cuốn tập của cô, ngay trang mà cô sắp lật sang viết tiếp, có 1 tờ giấy nhỏ dán lên:

"Ngủ ngon, mèo con."

Đến khi cô phát hiện ra thì anh đã ngủ mất tiêu rồi....

"Tên khốn nạn Akira!!!"

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

- Chào buổi sáng, Misao-tan.

Cô lại bị chào hỏi 1 cách không cần thiết...khi mà tên Tatsuki lại gần cô, và chỉ chào mỗi cô....cô thấy rất là bức bối...nhất là lúc sáng sớm, tinh thần cô rất thoải mái.

Và cũng là lúc cô mới vừa mở cửa sổ phòng ngắm nhìn mọi thứ xung quanh...câu nói của Tatsuki như đâm vào mặt cô. Cô đóng sầm cửa sổ lại ngay lập tức, tin là nó là mơ, cô mở ra lần nữa:

- Không phải mơ đâu, là anh đây. - Tatsuki vẫn đứng trước nhà, vẫy tay chào - Anh sang đón em

Cô đóng cửa ngay tức khắc, quả thật cô đang rất khó chịu từ tối hôm qua. Cô từ khi thấy tờ giấy chúc ngủ ngon của anh khiến cô tức giận không thể nào ngủ được, như muốn học nhiều hơn để đánh bại anh. Nhưng vì em gái Mao bé bỏng dặn cô phải ngủ sớm, cô đành phải nghe theo, nằm xuống ngủ.

Cô mơ, về 1 cái thế giới toàn là số và chữ.

Đến rồi sáng hôm sau, anh đứng trước cửa nhà chờ cô dậy, đón đi học.

Cô soạn cặp, định nhìn rằng anh sẽ bỏ đi ngay thôi. Không tin rằng anh đang thích cô, cô thoải mái vô tư lự, thay đồ, ăn sáng mặc cho Mao hỏi đây là ai,

cô chỉ bảo là:

- Người xấu.

Nhưng 1 anh chàng đẹp trai đứng trước nhà, không thể là người xấu trong khi anh đứng đợi cô suốt nửa tiếng.

- Ra đường cẩn thận kẻ xấu nhé, Mao.

- Vâng.

"Chị hai có vẻ không thích anh đẹp trai đó nhỉ?" Mao gặm đầu đũa chút, rồi mỉm cười, chìa cho chị hộp bentou (bác gu gồ ợ), cười cười:

- Em có làm chút đồ ăn cho chị, sáng cha với mẹ đi làm sớm, không làm cho chị được. - nói rồi, con bé dọn dẹp, vác cặp đi ngay.

Mao ra ngoài cổng, nhìn gần thấy Tatsuki đẹp trai dữ dội, nhưng bản tính con bé rất bình thường, có lẽ lấy chị tính ghét con trai, dù chỉ chút xíu.

- Anh là ai? - con bé cười.

- Anh là Akira Tatsuki, bạn trai của Misao-tan. Còn em? - Tatsuki rất bình thản trả lời.

- Còn em là Masaki Mao, em gái của chị Misao. Anh có phải kẻ xấu không? - con bé nhìn chăm chăm.

- Em giống chị nhỉ? - anh cười - Anh không phải kẻ xấu, chỉ là người thích nuôi mèo. Rất vui được làm quen. - anh chìa tay ra.

- Em kết anh rồi đấy. - con bé cười, rồi bắt tay lia lịa với Tatsuki.

- Hai người làm cái trò gì trước cổng đấy? - bất ngờ Misao đi ra, cùng với gương mặt hằm hằm khi Tatsuki nắm tay Mao, gần từng chữ - Bỏ tay con bé ra, tên đòi trụ! - tức thì kéo Mao ra khỏi Tatsuki.

- Cậu ghen đấy à? - Tatsuki cười, bám theo.

- Im đi! Tên biến thái! Tôi gọi cảnh sát bây giờ! - cô liếc sang.

Nắm tay Mao, kéo đi, cô cùng con bé tới trường trong buổi sáng ồn ào có 3 người...

"Mừng quá, chị hai...hình như thay đổi...chút xíu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Mao đã tới trường, mà trường của Mao gần nhà hơn so với trường của Misao, Tatsuki đi sau cô, rồi nhích lên chút nữa, nhích lên chút nữa...mặc dù cô đang học nhưng ngửi được cái mùi của anh là cô phát điên lên:

- Tránh xa ra! - cô vừa nói vừa nhắm mắt.

"Tách" anh chụp thêm 1 tấm ảnh....rồi te te đi tiếp.

- Muốn chết lắm à, Akira-san? - cô nắm áo anh kéo lại, mặt hằm hằm sát khí.

- Tại Misao-tan dễ thương quá chứ bộ. - anh bĩu môi.

- Im đi! Và đừng có gọi tên tôi như vậy!/? Tôi chỉ chấp nhận mỗi Mao hay Hana-san gọi như vậy thôi! - cô phát hỏa.

- Thế...anh chỉ cần "đặc biệt" hơn họ là được gọi tên em, nhỉ?

Anh nắm lấy tay cô, đôi mắt anh gắn chặt vào mắt cô, như thiêu đốt....cô bức bối bỏ tay ra. Misao bỏ đi 1 mạch tới trường, anh bám theo.

Hana đứng đợi Misao ngay cổng trường, thấy cô, cô nàng Hana mừng quýnh lên, ôm lấy cổ cô mà đu. Nhưng chợt thấy Tatsuki theo sau...cô đứng hình, rồi nhìn Misao, lại nhìn Tatsuki, Misao hỏi:

- Gì vậy Hana-san? - nhưng thấy biểu cảm của cô bạn thân thánh, lại quay phắt sang 1 câu hỏi khác - Cậu lại nghĩ cái giống gì giữa tớ và tên này hả?

- Hai người...thân nhau quá ta! - Hana cố nén 1 nụ cười bí hiểm - Akira-san, chào buổi sáng!

- À, chào Igarato-san, tôi bắt đầu thích cái suy nghĩ của em rồi. - họ bắt tay nhau.

"Cái quái gì xảy ra giữa buổi sáng của mình vậy?" Misao đứng hình, rồi giựt phắt bàn tay của Hana ra, nhẵn mặt:

- Đừng có đụng vào Hana-san, đồ biến thái nhữn nã!

"Biến thái nhữn nã?" mọi người xung quanh đó nhìn chăm chăm, tai nghe không hề sót chữ nào.

Anh thật sự bị sock khi nghe 1 cô gái anh thích chửi như thế, cô bỏ te te vào lớp cùng với Hana....

"Biến thái nhữn nã...Phụt..." anh nhin cười không được, đánh ôm bụng cười hô hố, mọi người hỏi sao anh cười, thì anh đáp rất hài:

- Biệt danh hay đấy chứ!

Vâng, lúc đó mọi người hỏi anh có uống thuốc chưa...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Tiết 1

Cô biết là câu nói rửa buổi sáng vào học chưa đủ để đẩy lùi cái suy nghĩ "tiền tới" của Tatsuki, mà Hana không hay sang lớp cô, chỉ qua 1 chút rồi về.

Anh học xong tiết 1, sang ngay chỗ cô. Mọi người bàn tán xì xào về 2 người...xin lỗi, những lời bàn tán đó không lọt vào chị ý và anh ý được đâu.

- Misao-tan~ - anh chống cằm nhìn cô.

- Biến thái nhữn nã.

Cô nhanh chóng, vâng, rất nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, đi lòng vòng trong lớp, cốt yếu là tránh mặt anh, thứ 2 là tập trung học.

Anh không nói được câu nào...

Tiết 2

- Misao... - anh chưa kịp nói hết thì cô lấy 2 miếng khăn giấy nhét vào tai, rồi tiếp tục học.

Tiết 3

- Mi... - anh thậm chí còn chưa kịp ngồi, cô đã lánh mặt sang chỗ khác.

Giờ ăn trưa

Cô cùng Hana lên sân thượng và chỉ 2 người trên đó, khóa cửa lại.

Anh đứng dưới lớp chờ mãi...

Tiết 4

Anh vừa bước tới cửa lớp của cô, nhanh chóng, cô đóng cạch cửa lại.

Tiết 5

Sắp đi về, cô còn phải lo vài việc như trực nhật, anh giúp cô mà chỉ nhận được câu:

- Tránh xa tôi ra, biến thái.

"Tình hình càng ngày càng tệ thì phải?" mọi người xám mặt.

Ra về.

Anh không giúp được, nên đứng đợi ngoài cổng, chờ cô về chung. Cô cố ý làm lâu thật lâu. Hana đi ngang qua cổng trường, bất ngờ thấy Tatsuki chưa về mặc dù đã trễ rồi:

- Akira-san...sao anh ở đây?

- Không có gì đâu. - anh ngập dài.

- A...anh đón Misao-tan về ă? - cô nàng cười.

- Ủ. - anh liếc nhìn - Hôm nay em không cần đợi, tôi sẽ đưa Misao-tan về.

Cô nàng có hơi bất ngờ, nhưng rồi ánh mắt dịu lại, hiện rõ trên khuôn mặt là nụ cười tươi:

- Ai chứ nếu là Akira-san thì em hoàn toàn tin tưởng anh.

- Ủ.

Hana rời khỏi cổng, chạy đi cùng các cô bạn khác. Anh đứng trước cổng trường. Trời chiều rồi, ánh sáng hoàng hôn hực lên rồi. Sao cô lâu thế nhỉ? Cô tránh mặt anh nhiều quá. Anh khó chịu.

- Hana-san...ơ...

Cuối cùng cô cũng chịu ra, anh đứng đợi đã tầm nửa tiếng, cô mà không ra sớm có lẽ anh vào trong kéo cô về.

Misao thấy Tatsuki như mèo thấy chó =_=_...

Cô không quan tâm, lấy tập ra, thì anh giữ lại, áp sát:

- Misao-tan, hôm nay em tránh mặt anh hơi nhiều đấy. Phải phạt em thôi.

Cùng với cái hôn vào môi khiến cô khựng người, được 1 chốc, anh rời môi, nói thầm:

- Về thôi...

Cô im lặng, anh nghĩ bình thường thì cô đã nổi điên lên, vì hôm nay anh quấy rầy cô liên tục. Mái tóc xõa rồi, che khuất đi khuôn mặt của cô, đôi vai run lên, nắm đầm đã sẵn sàng.

- Akira-san...làm ơn đừng làm phiền tôi nữa - cuối cùng cô lên tiếng - Anh đừng...đừng chơi đùa với tôi!

Cô bỏ chạy, anh đứng đó...đực người...y như trời trồng.

- Haiz...có lẽ mình đi quá xa rồi.

Gót chân tiếp tục bám theo cô.

Cuộc rượt đuổi vào hoàng hôn inh ỏi tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Hoàng hôn tắt lịm sau những đám mây, như đang trốn tìm, mây thì cứ tản theo nắng chiều, lộ rõ 1 khung trời xanh.

Và ở đây thì..

- Misao-tan...

Cô đã chạy tót vào nhà, mặc kệ cho anh gọi tên cô và đang đứng dưới nhà. Cha mẹ cô thấy...rời đơ như gỗ, xong Mao bé bỏng đang vác cặp đi về, chợt thấy cảnh cha mẹ đang mang dao búa kéo giết định hẳn Tatsuki thành Tempura =_=_ , có lẽ họ tưởng anh chàng đẹp trai này định bắt cóc bé

Misao bé bỏng nhà họ.

- À rề? Anh rề? Anh đưa chị em về nhà ạ? - Mao bước những bước chân nhỏ nhẩn tới chỗ anh.

Anh chỉ lên lầu trên, nơi mà Misao đang ở, rồi cái giọng chanh chóc của cô vang lên:

- Mao! Tránh xa tên khốn ấy ra!!

- Anh rề...chị ấy bị sao thế ạ? - em gái nhìn lên cửa sổ tầng 2, nơi mà chị mình đang nổi sùng thiên.

- Anh đùa có hơi quá.

"Anh rề??" cha mẹ nghe thấy, nhìn nhau, rồi phá lên:

- Bạn trai của Misao sao!!?

- Không phải, hần là tên quấy rối! - giọng kia thét lên phản đối kịch liệt

- Misao-chan, anh biết là anh bám đuôi em hơi nhiều, anh thật lòng xin lỗi! - anh cuối cùng đã lên tiếng.

Mọi người nhìn anh.

- Im đi! Tên biến thái nhữn nào!

Mọi người nhăn mặt "Biến thái? Nhữn nào?" nhìn chăm chăm về phía cô.

- Anh xin lỗi rồi, nếu không tha, anh sẽ đứng đợi ở đây tới sáng. - anh cười - Nếu mà sáng hôm sau thấy 1 cái xác chết nằm chính ỉnh trước cửa nhà em, đừng ngạc nhiên nhé?

Mọi người nhìn theo cô. Hình như môi mím chặt, đôi mắt tức giận dụi xuống, đắn đo, suy nghĩ cho cái viễn cảnh mới được đặt ra, cô nhin lại, từng chút từng chút, rồi chạy ngược xuống dưới nhà, đứng trước cổng:

- Tòì...tha...tôi tha cho anh, đừng có nằm đây. sẽ...lạnh lắm!

Đôi mắt nhú lại, môi mím lại, tai đỏ ửng lên, cô quay mặt sang chỗ khác. Anh mỉm cười, vỗ đầu cô:

- Anh biết em đâu bao giờ giận ai quá lâu.

- Im đi... - cô thì thầm trong gương mặt ngượng chín.

Thấy cái cảnh tượng này, gia đình cô đứng xem, vừa xem vừa đơ...cuối cùng Mao lên tiếng:

- Anh rề...anh tình tứ với chị em quá rồi. Hàng xóm nhìn kìa. - con bé te te vào nhà.

- Con trai, đã tới đây rồi thì hãy vào nhà uống chút gì đó nhé? - cha cô lên tiếng với cái khuôn mặt dữ tợn hùng hổ.

Anh cúi đầu từ chối, vì còn công việc ở nhà, không thể ở lại muộn. Mẹ cô tiếc cho chàng trai đẹp đẽ này không vào nhà uống chút trà, hỏi thăm chuyện gì đó (2 người muốn tra tấn người ta thì có).

- Thôi, vào nhà nhanh nhé Misao. Cơm sắp xong rồi đó con.

- Vâng... - cô định chạy vào nhà, thì anh giữ tay lại.

Sự tiến hóa...à không, lột xác của cô ngay khi anh nắm tay cô. Cô trở lại thành khuôn mặt xấu xí, hung hãn, bình thường thì con trai thấy sẽ hết cả hồn, nhưng anh thì không, anh mỉm cười...rồi thở ra 1 hơi, nhìn thẳng vào mắt cô, với khuôn mặt cương nghị, khiến ánh mắt cô như đắm chìm vào anh:

- Anh nghiêm túc với em, Masaki Misao.

Bùng nổ cảm xúc, cô đứng yên đó. Mặc dù anh không làm gì, mà tay cô nóng hần lên, đôi mắt có chút lung lay. Anh chỉ nói vậy, rồi bỏ đi.

- Nghiêm túc...? - cô nhìn theo dáng anh đang khuất dần.

"Soạt" chọt, có gì đó dính lên áo cô...1 mảnh giấy, có lẽ lúc nãy anh dán lên tay áo cô, tò mò, cô mở ra xem:

"Anh thích em, mèo."

"Thịch" vang lên...

Chương 13: Chương 12

- Yo. Em sao vậy? Không ngủ được à? - anh sờ trán cô.

Lập tức cô hất tay anh ra, mặc dù là đang chăm chú đọc sách. Anh mỉm cười. Sáng nay Tatsuki đến đón cô đi học trước con mắt ghen tỵ của bao người, cô thì đơn giản là lo đi những câu hỏi của gia đình vào sáng sớm. Tối qua đã quá đủ với cô, cô phải chịu trận trong lúc học bài. Nghĩ thử xem

- Misao, đó là bạn trai của con à? Sao mẹ chưa bao giờ nghe? Nói cho mẹ biết đi con! - mẹ cô vừa ăn lia lịa vừa hỏi.

- Thằng đó có tốt với con không? Nó có làm gì con chưa? Hai đứa đã tiến xa tới đâu rồi? - cha cô sùng sùng nắm vai cô, không cho cô học.

- Em ăn xong rồi. - Mao dọn dẹp, rồi te te lên phòng.

Cô nhìn con bé mà ghen tỵ. Ước gì cô sống thoải mái như vậy.

Kết thúc chuyện đêm khuya.

Mắt thâm quầng, đầu tóc bù xù như ổ quạ, cô dụi mắt... "Khó chịu quá." cô nghĩ thầm với đôi mắt gán chặt vào cuốn sách.

Anh nhìn cô. Thở dài.

- Nhớ coi chừng đấy mèo con. - anh vỗ đầu cô

- Im đi, biến thái nhữn nào. - cô hất tay anh ra.

Cô bỏ 1 mạch tới trường, anh đi theo sau.

"Bốp" đầu cô đập vào bảng hiệu cửa hàng treo tót phía trên, anh cười:

- Không sao chứ? - tay anh hần đồ lên vết chữ trên bảng hiệu - Anh đã bảo coi chừng rồi mà.

- O...tay anh có sao không? Anh dùng tay đỡ cho trán tôi đó hả? Có sao không? - anh cười khiến cô cuống quýt lên, trán cô chỉ đập vào tay anh thôi.

- Anh ổn, em không sao là tốt rồi. - anh phui tay, nắm lấy tay cô, cười - Đành vậy.

Cô định giựt tay ra nhưng không thể, anh siết chặt, mà đủ không khiến cô đau. Cô định hỏi thì anh đã cắt ngang:

- Anh không thể để em bị thương đâu, Misao-tan ạ.

Misao nhà ta khựng người 1 chút, rồi như để che giấu đôi tai đỏ chót của mình, cô lấy tập che lại. Anh thì thoải mái rải bước trên con đường cùng cô. Nắng rọi tới, che khuất nhưng...

"Gia đình của Misao làm gì ở đây =_=? Theo dõi à? Với lại bố kia làm gì thế? Định ám ai à?"

Còn mẹ của Misao nữa...hình như đang nấu com với đậu đỏ thì phải."

Đó là những điều Tatsuki nghĩ khi mà họ đi chung với nhau, anh không dất cô đi lẹ thì còn lâu mới thoát khỏi ánh mắt soi mói của mọi người xung quanh và gia đình cô ấy.

Thế mà anh không biết, ngay phía sau anh, có 1 anh chàng khác, ngay trong ánh nắng đang khuất dần ấy, xuất hiện, thì thầm:

- Misao của mình...với ai kia?

Gió xào xạc lá bay.

Chương 14: Chương 13

- Misao - tan!!!

Lại cái tư thế đu cô thần thánh đó, Hana nhà ta rất ư là năng động. Còn Misao thì rất ư là mệt mỏi, khi mà Tatsuki đi với tốc độ không hề bình thường chút nào. Thoáng 5 phút là tới trường trong khi cô đi khoảng 20 phút mới tới (là vì chị lo học không đó chị à), Tatsuki vẫn cầm tay cô, cô thì không quan tâm lắm, nhưng vẫn cứ giựt ra. Vài người thấy, để ý, lại bàn tán. Tatsuki không để tâm nghĩ lời phiếm thừa thãi, anh chỉ để tâm tới cái lối học mọi nơi mọi lúc của Misao, nó quá nguy hiểm, mà cô cũng quá là cứng đầu, không chịu nghe ai hết.

Anh định nghĩ thôi là bỏ đi, tính cô nó thế lâu rồi.

- Akira-san - cô cầm tay anh kéo lại, dán băng cứu thương vào ngón tay đang hở của anh - Lúc này...thật sự cảm ơn...

Lúc đó là tiếng chuông vào học, không ai để ý họ nữa, nên cô mới dám làm thế. Anh cười, rồi cúi người xuống, chăm chăm vào đôi mắt cô, khuôn mặt đỏ ngây lên rất đáng yêu của cô làm anh phải cố gắng lắm mới thốt ra được:

- Anh muốn thứ khác lớn hơn kia.

Thế là anh bỏ đi như bao người, cô quay lên định xác nhận lại câu nói đó, thì anh đã đi mất rồi.

Anh chắc chắn cô sẽ hiểu được ý nghĩa câu nói đó. Cái anh muốn là cô, không phải chỉ 1 thứ đơn giản thế này.

Thế mà đi ngang góc khuất...anh nấp vào đó 1 chút:

- Chết tiệt, nếu mà mình không kiếm được thì đã...hôn em ấy rồi..

Tình cảm của anh lớn hơn chút nữa.

Riêng về phần cô, không biết cô hiểu hay không, mà sau khi nghe câu nói đó, cô tự hỏi:

- Ủa? Vậy con trai thích xài băng cứu thương lớn hơn à?

Thôi bỏ đi...ngốc oi là ngốc...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Riêng chương này có hình.

- Oa...anh ấy là ai vậy? Trông đẹp trai quá?

- Học sinh mới à?

Rộ lên những lời bàn tán liên tục dưới sân trường.

Thế mà ở trong kia....

- Đây, anh nói anh thích dùng loại băng cá nhân lớn. - Misao nhà ta chia hộp băng cứu thương.

"Biết ngay là cô ấy không hiểu mà." Tatsuki như bị đánh 1 đòn tâm lý cực kỳ mạnh. Hana thông cảm cho anh, vì cô cũng hiểu mà tại sao Misao lại không hiểu câu nói của Tatsuki, phải chăng cô không có bất cứ khái niệm gì về tình yêu chẳng? Thật là nhức đầu. Cô không hiểu bất cứ điều gì anh nói.

- Misao-tan, cái anh muốn không phải là cái này... - Tatsuki nghẹn ngào trong đau khổ.

- Chứ anh muốn gì đây? Phiền phức quá. - cô vừa làm bài vừa hỏi.

- Cái anh muốn là e--

- Misao! - một giọng cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 người với nhau, cắt nốt luôn những con mắt đang hóng chuyện.

Một anh chàng, cao ráo, đẹp trai, màu tóc hung hung, cùng với ánh mắt như đang hỏi: "Đây là ai?". Anh chàng này cao, nhưng không đến mức của Tatsuki, đẹp trai nhưng không bằng được Tatsuki, màu tóc hung hung cũng không ấn tượng bằng màu tóc vàng quý phái của Tatsuki. Nói chung là...

- Im ngay! Đừng có được nước dim hàng thẳng mồm vào này! - anh chàng hét lên.

Kể cả cái tính cũng không được như Tatsuki.

- Có muốn chết không? - anh ta cười, nắm đầu tác giả....

Đùa thế là đủ rồi...

Quay trở lại nào! Ách xì...à không Ách-xấn!

- Misao-tan, ai kia? - Tatsuki đột nhiên hỏi khi xuất hiện 1 anh chàng không quen biết mà lại gọi thẳng tên con mèo của chàng.

- Anh...hai... - Misao thốt lên được bao nhiêu đó từ.

...

Im lặng trong vòng 2 giây.

- ANH HAI CỦA MASAKI!!? - tất cả học sinh giáo viên gào lên.

Diễn sâu quá rồi mấy má =_=, nhân vật chính không bất ngờ, mấy má nhân vật phụ thôi mà làm quá.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khảo sát

Cho hỏi các mem điều này:

Giữa Road (Tôi yêu tên sát nhân.) với Tatsuki (Mèo con, em chết chắc.) thì:

Tỷ lệ ngẫu nhiên ai dữ hơn?

Tỷ lệ đẹp về tính cách và cơ thể ai chiếm nhiều hơn?

Tỷ lệ "tán gái" của 2 người thì ai giỏi hơn?

Tỷ lệ hoàn hảo thì ai có vẻ hoàn hảo nhiều hơn?

Nêu ý kiến của mọi người về 2 nhân vật này đi ạ.

Không phải là so sánh giữa 2 đứa con tinh thần của tác giả đâu nhé, mà là rút kinh nghiệm giữa các nhân vật để tạo ra nhân vật hoàn chỉnh hơn.

Còn về Aris (Tôi yêu tên sát nhân.) và Misao (Mèo con, em chết chắc.)

Ai làm nhân vật chính tốt hơn?

Tỷ lệ tính cách giữa 2 người này có khác nhau không?

Tạo hình có ổn không?

Vâng, chỉ xin hỏi như thế thôi, để còn tinh thần mà viết tiếp, các mem làm ơn cho biết ý kiến nha.

Xin cảm ơn.

cúi đầu

Chương 17: Chương 15

- Misao đáng yêu của anh!!

Anh chàng lúc nãy bay vèo tới ôm cô, cô đứng khựng người như không thể làm gì được. Tới vừa tầm, sắp ôm được thì Tatsuki nắm cổ áo anh nhấc lên chỉ bằng 1 tay, hỏi với khuôn mặt điềm tĩnh:

- Anh là ai?

- Câu đó tôi hỏi mới đúng! Cậu là ai hả thằng nhóc đẹp trai kia!!? - anh ta gào lên, cựa quậy muốn xuống.

- Akira Tatsuki, còn anh. - Tatsuki thả anh chàng xuống, đứng chắn trước mặt Misao - Anh là ai?

- Tôi là Maitoki Kazuo, 23 tuổi, làm nhiếp ảnh gia, đây là danh thiếp của tôi...Oái! Xin lỗi! Bệnh nghề nghiệp! Đâu rồi đâu rồi?

"I tên gốc = _ =" tất cả mọi người cùng có ý nghĩ hệt nhau....Misao đứng khờ đó, rồi đẩy Tatsuki ra. Chạy lại ôm chặt lấy Kazuo, siết chặt trước con mắt của bao người và trước cái nhìn của Tatsuki nhà ta:

- Anh hai!

- Oa...Misao còn nhớ anh, bé Misao bé bỏng của anh!! - Kazuo cười, nức nở ôm em gái mình.

- Sao anh chưa đi luôn, quay lại làm gì? - giọng âm vang bên tai cậu chàng....với cái giọng muốn giết chết cậu chàng ra.

"Vẫn...vẫn tàn ác như ngày nào..." Kazuo toát mồ hôi. Tatsuki kéo cô ra 1 bên, mở đồng hồ nhìn, rồi cười:

- Làm ơn đi giùm, ở đây chốc nữa bảo vệ sẽ tới đó, thưa anh hai.

- Cậu có quyền gì mà gọi tôi là anh hả thằng nhóc kia!? - bảo vệ tới bắt anh chàng đi khỏi chỗ có "sự tích viễn vông". - Khoan

!!

Tatsuki dùng con mắt uy hiếp tất cả học sinh nam nữ thấy cô quay lại chỗ cũ, rồi quay sang Misao, cô còn vẫn vương điều gì đó ở anh chàng lúc nãy. Cái người mà anh gọi là "anh hai" và sẽ gọi anh là "em rể" trong tương lai.

Anh ra hiệu nhờ Hana đưa Misao về lớp học...

"Rốt cuộc...anh ta là ai? Không cùng họ nhưng gọi là anh hai?"

Bản khoăn chưa có lời giải đáp.

Chương 18: Chương 16

Giờ ăn trưa.

- Này, cậu có biết không? Anh hai của Masaki-san vào trường đó.

- Hả? Cái anh đẹp trai lúc sáng ấy à?

- Ủ ừ, thế mà lại làm anh của Masaki-san, tớ ước còn không được. Ưổng ghê! Nếu có người anh như vậy tớ chấp nhận ở nhà với anh ấy suốt luôn.

- Không ngờ...trông thế kia mà lại có anh hai đẹp trai ghê thế nhỉ? Mà nghe đâu là đang quen với Akira-san thì phải?

- Ấy chà...trông thế mà mưu mô lắm nhỉ?

Lời xì xào bàn tán vang lên khi Hana và Misao đi trên hành lang, chuẩn bị lên sân thượng ăn trưa. Misao cầm khư khư quyển sách đọc liên miên, nhưng thật ra lòng buồn lắm, chỉ là cố giấu để không bị nói gì thôi.

- Này...tao không biết Akira-san thấy gì hay ở con nhỏ đó vậy? - 1 lời khác vang lên, khiến cô càng buồn bã.

- Im đi! Tôi chịu đủ lắm rồi! Các người là ai mà phán xét bạn tôi như vậy!?

Cuối cùng, bắt buộc Hana phải lên tiếng. Cô nổi điên lên, siết chặt lấy tay Misao, nói lớn:

- Các người có bằng bạn tôi không mà nói! Đừng có rảnh rỗi là moi chuyện người khác ra nói! Không biết thì nên im đi!!

Cô kéo tay Misao chạy lên tầng thượng, mặc kệ những ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Đóng cửa lại rất nhanh, 2 người thở hồng hộc, Hana nhìn Misao, rồi ôm lấy bạn của mình:

- Đừng có buồn nha, Misao-tan. Bọn họ không biết gì về cậu hết, ổn thôi, không sao đâu.

- Ổn mà...tớ rất ổn. - Misao thì thầm

- Bọn họ không biết bất cứ điều gì về cậu, nên sẽ ổn mà...không sao hết. Họ là người ngoài cuộc... - Hana vẫn cứ cố trấn tĩnh bạn mình.

- Ừ... - Misao vẫn thì thầm - Sẽ ổn...sẽ ổn mà...sẽ...ổn thôi...

Misao khóc nức nở trong vòng tay Hana...ngay trên sân thượng trường.

"Cạch" Tatsuki từ bên kia cánh cửa nghe thấy, rồi lưng khỏi cửa tầng thượng, nhẹ nhàng đặt từng bước chân xuống cầu thang, với phong thái rất điềm tĩnh đến kì lạ.

Sau khi họ xuống khỏi tầng thượng, không ai dám hó hé bất kỳ tiếng nào với Misao, cả Hana cũng cảm thấy kì lạ.

Tatsuki vừa đi ngang qua...Hana hiểu ngay vấn đề...hỏi thăm:

- Anh đã làm trò gì thế, đàn anh?

- Tôi chỉ "khuyến bảo" họ chút thôi. - anh cười, đặt ngón tay khề lên môi - Đừng nói Misao-tan biết.

- Em biết mà...

Nhưng thực ra Misao nghe hết rồi...ngay sau đó Tatsuki phải tránh xa cô ít nhất 1 mét..vì cô quá sợ anh rồi, chuyện gì cũng có thể làm được...

À mà lúc này Misao không phải khóc vì đau khổ chuyện bị mọi người bàn tán, mà là vì nhân vật trong cuốn truyện có số phận quá éo le, đã vậy còn bị bồi thêm mấy câu xót thương của cô bạn thân thánh Hana, khiến cô nức nở như điên =_=_.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 17

- Misao bé bỏng!! - Kazuo định bay lại ôm chăm lấy Misao.

"Bộp" Tatsuki chặn ngay lại, với bàn tay nhẹ nhàng đẩy anh hai của cô ra. Hana đứng phía sau Misao, khề gật đầu chào...Kazuo khề cười, gật đầu chào 1 cái.

Hana đỏ tấy mặt, và không cần cura, cô nàng tự đổ cái rụp..."Đẹp...đẹp quá..."

Misao "miễn dịch" với con trai, cô lò đi, Tatsuki cũng không quan tâm, cũng lò đi, Kazuo kéo cổ Tatsuki lại, cười:

- Thăng nhóc đẹp trai này...sao đi gần Misao bé bỏng của anh thế hả!?

"Đồ phiền phức." Tatsuki in thẳng điều đó vào trong con mắt nhìn của anh. "Cậu mới đúng, thăng nhóc đẹp trai" Kazuo nhìn ngược lại, đôi mắt trừng

trùng hực lửa máu lên. Hana mê mẩn nhìn anh hai của Misao, đi bám bám theo cô, cười:

- Quả thật anh hai cậu rất đẹp trai!

- Ủ. - Misao chỉ gật đầu, rồi cắn viết, cô đang gấp rắc rối trong lúc giải bài tập. - Hana, chỗ này giải làm sao? Tớ cố gắng lắm rồi.

Hana đứng hòng...vì cô nhìn vào đề cũng không hiểu nó muốn nói cái gì nữa, hướng chỉ là trả lời...cô lắp bắp gượng gạo:

- À...tớ làm sao mà hiểu nổi...khi mà tớ còn không học giỏi như cậu được?.. - thấy ánh mắt khó khăn, đôi lông mày nhíu lại rất dữ dội của cô bạn...Hana không nói được gì hơn..chợt cô nhớ là còn Tatsuki phía sau, cô định quay đầu lại xin trợ giúp.

- Em làm sai rồi, phải như thế này chứ. - Tatsuki từ phía sau Misao từ lúc nào không hay, chìa cho Misao 1 tờ giấy chi chít chữ - Mới năm hai mà đòi làm bài của năm ba, em công nhận rất là giỏi đó.

Misao bị dán tờ giấy lên trán, nổi điên...hét lên:

- Im đi, biến thái nhữn nã! - thế mà cũng đọc tờ giấy.

- Đáng yêu thật đấy. - anh cười, đến nỗi những cô gái đi quanh anh cũng phải ngược nhìn, anh là sự tỏa sáng bất ngờ.

- Im đi, đồ ngốc!! - cô nhăn mặt, anh cười cười, đi chung, mắt chăm chăm vào khuôn mặt cô.

"1...2...3..." Đúng như anh đoán, nhìn quá lâu vào cô khiến mặt cô đỏ tấy lên và rồi cô sẽ cố gắng lấy tập che khuất khuôn mặt ấy, anh cảm thấy cái sự muốn được bên cạnh cô nó lớn đến mức nghẹt thở.

Anh trước giờ chưa yêu ai.

Nên bây giờ khi đã để tâm tới 1 người rồi, có ra sao, anh cũng sẽ bên cô, mãi mãi.

Trong lúc Kazuo và Hana không đề ý, anh ghé sát tai cô, thì thầm như nhắc nhở:

- Anh thích em, mèo con của anh à.

Giật mình, cô ngại ngùng quay lại, định mắng, nhưng anh đi trước cô vài bước rồi, đã vậy còn chìa tay muốn nắm. Cô nhăn nhín, đỏ tai, đầu bay hết chữ, nắm lấy tay anh, nói:

- Tên biến thái...nhữn nã...

- Tay em ra mồ hôi nhiều quá đấy.

- Im đi!

Anh mỉm cười, siết lấy tay cô, nhanh chóng bước, khiến cô cảm thấy như ngạt thở vì hạnh phúc.

Họ cùng nhau đi về trong chiều hoàng hôn rực rỡ.

Còn về phần Hana nhà ta thì...cô nàng cố gắng đánh lạc hướng của Kazuo, để dành thời gian cho 2 người Misao và Tatsuki ở bên nhau...cảm ơn vì sự hi sinh cao cả này.

P/s: Đáng lẽ Au không định cho 2 bạn trẻ tiến tới nhanh như vậy, mà tại vì thấy tội đũa con Tatsuki quá :)))

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 18

- Mi-sa-o bé bỏng của anh. - Kazuo chưa tha cho cô...

- Gì đấy? - cô hỏi, với giọng đều đều.

Giờ chỉ còn 2 người đi chung với nhau trên 1 con đường về nhà, không, chính xác là 3 người. Hana đã về nhà rồi, thì chắc chắn chỉ còn...

- Sao thằng nhóc đẹp trai này lại đi chung với chúng ta!?

Vâng, nếu nói về biệt danh Kazuo tặng cho người đó thì biết người đó là ai rồi chứ nhỉ? Là Tatsuki của chúng ta, Misao đi đâu thì anh có đó, mặc kệ có ai để ý, anh vẫn theo đuôi cô như hình với bóng, mà không, có lẽ còn thấm thiết hơn vậy nữa kia. Họ đang nắm tay nhau đi trên con đường về nhà...

Cô cố gắng không trả lời câu hỏi của Kazuo, chỉ quay mặt đi, để Tatsuki xử lý, vì cô đã chấp nhận cái nắm tay của anh mà. Anh thấy, chỉ cười, siết chặt tay cô, vui vẻ hơn hớn:

- Anh hai à, "em" chỉ theo bảo vệ cô gái này thì có sao?

- Đừng có gọi "cô gái này", đó là em gái tôi đó! Thăng nhóc này...có buông ra không!? - Kazuo nổi đóa lên.

Anh hai của cô nàng hất tay Tatsuki ra, thay vào đó là bàn tay của anh ta....Misao cũng không nói gì, có lẽ vì cô không còn rảnh rồi để mà nổi điên lên với tụi con trai nhao nhao này rồi.

- Misao-tan, anh nữa anh nữa. - Tatsuki mỉm cười, tỏ vẻ muốn ôm.

- Bỏ ngay thăng kia! Mi có biết là em gái ta rất đáng yêu không?! - Kazuo đẩy ra.

- Biết. - Tatsuki lờ đi, thay vào đó là mân mê mái tóc của cô.

- Bỏ ra ngay, thăng nhóc này!

Sự ồn ào tới nổi trong nhà còn nghe được tiếng của Kazuo, Tatsuki thì không phá nhiều, cũng không la hét nhiều. Nhiều người đi ngang cũng thấy phiền (à không, là vì 2 người họ quá đẹp trai nên họ phải chú ý thôi), cô im lặng 1 chút, rồi họ càng ngày càng quá...cô liếc:

- Anh ồn quá đấy, thừa nĩ-san.

Rồi cô bỏ đi.

Để lại sự tàn theo mây khói của Kazuo...còn Tatsuki chỉ đứng đực người ra giữa đường:

- Em chưa bao giờ thấy em ấy giận như thế... - Tatsuki đáp....

- Misao...bé bỏng...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 19

Misao vừa bước tới cửa nhà, liền thấy mấy quả đầu quen quen...nếu cô nhớ không nhầm thì là bọn cho vay nặng lãi. Cô đứng trước cửa nhà, nhìn vào nhà với đôi mắt hỏi: "Chuyện gì đây?" thì Mao lập tức chạy ra ngoài, nói với giọng đều đều:

- Cha lại mất việc rồi chị hai.

"Lần thứ 2 trong tuần" cô thờ dài. Đóng tập lại, cô nhìn cha cô đang ngồi ủ rũ trong góc. Nếu không nhầm thì cô đã bị bọn cho vay nặng lãi viếng nhà hết 4-5 lần, đồ đạc trong nhà cứ thoải mái vào tay họ. Suốt rồi mẹ cô muốn li dị với cha cô cho rảnh nợ.

- Lần này lại việc gì nữa đấy, cha? - cô hỏi.

- Cha trót đầu tư vào dự án kia và...blah blah... - cha cô khóc sụt sùi.

Tóm lại là dự án "lợi nhuận tiền triệu" mà cha cô đầu tư vào không thành công, nên bị đuổi việc, thậm chí còn phải bồi thường cho công ty, bắt buộc cha cô phải mượn tiền gấp để trả...để rồi mọi chuyện thành như thế này đây. Cô nhìn 1 chút, rồi quay sang hỏi Mao:

- Mẹ đâu rồi?

- Mẹ dọn khỏi nhà đi về ngoại, em cũng bị mẹ bắt theo đây. - Mao chỉ đóng đồ mà mẹ cô dọn ra.

- Misao con! Đừng rời khỏi cha mà con!! - ông già ôm lấy chân con gái mình, khóc lóc nài nỉ.

Cô nhìn cha cô, nhìn lại căn nhà của cô sắp bị rơi vào bàn tay ngu ngốc của cha cô, cô thờ dài, đắn đo:

- Con sẽ ở lại, Mao, đi với mẹ đi em - Misao xoa đầu Mao, đẩy con bé đi.
- Chị hai...chị cũng đi đi, em thấy căn nhà này cũng sẽ bị thế chấp thôi.
- Chị không thể đứng yên nhìn nhà mình thành ổ của bọn cho vay nặng lãi được.

Misao đã quyết thì sẽ làm, Mao cũng thấy, nên con bé cười, không cản cô nữa. Cha cô khóc sụt sùi ôm con gái mình, cô quay phắt lại, nói với khuôn mặt cứng đờ giận dữ:

- Không còn cách nào nên cha gọi anh hai về phải không?
- À...Kazuo-kun đấy à? - cha cô qua loa - Cha sợ...à cha sợ con cũng bỏ đi theo mẹ, nên...
- Làm ơn sau này quyết định việc gì thì cân nhắc kỹ đi, cha. - cô nổi điên lên.
- ...A....được...

"Thảo nào...đáng lẽ anh hai giờ phải ở Mỹ rồi, chỉ có cha gọi thì anh ấy mới phóng như bay về thôi." cô suy nghĩ, tìm cách nào để không thể chấp căn nhà mà vẫn trả được tiền cho bọn cho thuê nặng lãi.

Tia sáng tốt nhất ở đây là: Akira Tatsuki.

Nhưng thật tệ, cô không nghĩ tới anh chàng...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 20

- Vậy...do cha Misao-tan nợ nần nên ông ấy gọi anh, và anh phải quay về?

Tatsuki mỉm cười, đưa lon nước cho anh chàng Kazuo đang nằm rũ rượi trên ghế gỗ công viên. Với sự xuất hiện của 2 anh, quá là hay ho khi ai đi ngang qua cũng nhìn 2 anh đang "nói chuyện" với nhau rất ư là thân mật. Vâng, theo cái thể loại đúng là mọi người nghĩ đó là "Đam mỹ"....anh cũng không biết làm gì cho nhiều, ngoại trừ giúp Kazuo bớt bay theo gió mây.

- Đây.... - chợt Kazuo lên tiếng - Cậu có mối quan hệ gì với Misao bé bỏng của tôi vậy?
- Há?...- Tatsuki tự dưng mỉm cười khi được 1 người đặt câu hỏi thú vị. - Đương nhiên là tôi theo đuổi cô em gái của anh rồi.

Kazuo liếc Tatsuki, rồi ngả lưng ra phía sau, nói:

- Cậu tên gì, tôi quên mất rồi.
- Akira Tatsuki. - anh lại cười, và uống chút nước.
- Cậu có thật lòng với em ấy không vậy? - Kazuo hỏi.

Tatsuki đổi sang con mắt như muốn cảm sâu anh chàng, rồi băng quơ:

- Hỏi thừa.
- Đừng có được nước làm tới, thằng nhóc đẹp trai kia! - anh ta gào lên.
- Cho tôi hỏi câu này.

Tatsuki lại nhìn sang Kazuo, rồi ngồi xuống ghế gỗ chung với anh chàng, mái tóc màu vàng xõa xuống, giọng trầm trầm vang lên:

- Không cùng họ, nhưng sao cô ấy gọi anh là anh hai?

Không biết câu hỏi này có khó trả lời không, nhưng nó khiến Kazuo đang rất buồn rầu chợt cười phá lên như thằng điên thế kỷ....và vở vai Tatsuki lia lịa:

- Misao không nói cho cậu biết à!!

- Không...- Tatsuki cố gắng kiềm chế hết mức có thể trước cái tình cảnh này.

- Chúng tôi không chỉ là anh em!

Chợt nụ cười thỏa mãn của Kazuo đập tắt khuôn mặt bình tĩnh của Tatsuki, như phát hiện ra điều gì, anh chàng nhăn mặt, hỏi lại:

- Không chỉ là....anh em?

- Đúng vậy. Chúng tôi không chỉ là anh em. -

Nụ cười anh chàng kia vẫn chưa thể tắt, khiến Tatsuki thấy có gì đó sắp xảy ra, anh chưa kịp nói gì thì câu nói đứt quãng bởi giọng của Misao:

- Anh ấy là hôn phu tương lai của tôi.

Phá nát khung cảnh yên bình lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ngoại truyện: Nhật ký?

Hì hì hì, tình hình là tui mình đi xem trộm nhật ký của Misao nhà ta áy mờ...Hehehe :))) Tatsuki không biết có viết không chứ tui là không thấy rồi (Tatsuki: nhật ký của tui cất trong bụng Misao đấy thôi) Ồ ồ, ý anh là khi đưa con sinh ra sẽ là cuốn nhật ký hữu dụng nhất nhì? Hì hì hì.

Mở ra xem nào!

Ngày 13/6

Bình thường.

Ngày 14/6

Bình thường.

Ngày 15/6

Bình thường.

Ngày 17/6

Bình thường.

Ngày 18/6

Tên khốn nạn Akira Tatsuki! Sao dám cùng 1 ngày mà lại làm 2 trò ta không ưa nổi chứ! Nếu có thể mình đã giết chết anh ta rồi! A!!!Dám đứng đầu bảng điểm trường!!

Ngày 19/6

Công nhận là Akira rất là phiền phức, cơ mà nụ hôn đó là có ý gì? Muốn khiêu chiến à? Hình như hồi trước có nghe nói ở 1 loài cá, nếu 2 con đực hôn nhau thì có ý khiêu chiến với nhau. Khoan, vậy là hán không xem mình là con gái hờ? Chết tiệt! Tại sao không mắng anh ta ngay tại đó chứ!!!

Ngày 20/6

Tên khốn Akira! Sao cứ lèo đèo theo mình suốt! Oa!!! Mình muốn nghỉ ngơi cũng không cho, hệt như con cá sắp chết cần nước!!! Ngay cả đi vệ sinh cũng không thoát được là sao? Hán ta muốn khiêu chiến mình thật rồi! Chắc chắn. Với lại câu "nếu tui nói tui thích em thì sao?" dám chắc hán ta đã nói nhầm Chấn chấn! Có ý định khiêu khích đây mà!

Ngày 21/6

Đi chết đi Akira! Dám quay lên mình! Không...là vừa chụp ảnh vừa thu âm! Tên khốn! Nếu như không có hán thì mình với Hana-san đã làm hòa từ lâu rồi! Chết tiệt!

Ngày 22/6

Bé Mao là tất cả của mình, mình yêu em gái quá đi thôi. Cơ mà..."tên khốn" đó vẫn còn cách để dán mớ linh tinh này vào tập mình à?

Ngày 23/6

Có lẽ mình nên giết quách tên khốn đó thì hơn, cho dù mắng hấn là "biến thái nhũn nảo" nhưng hình như hấn hạnh phúc trông kinh dị ra ==, tốt nhất sau này mình sẽ đi bằng xe bus, tránh mặt hấn càng nhanh càng tốt.

Ngày 24/6

Không biết phải nói thế nào nhưng cái khuôn mặt của Akira làm mình cảm thấy muốn băm thành Tempura ghê. Dám nói là sẽ nằm lý trước cửa nhà mình nữa chứ! Còn dám thách đấu mình 1 cách nghiêm túc nữa...Bối thế... Mình ghét con trai!!!

Ngày 25/6

Cha mẹ đúng là thần thánh...đừng nghĩ sai về những gì con đang làm mà...trời ơi....

Ngày 26, 27/6: không viết được.

Ngày 28/6

Anh hai về rất đúng lúc! Cuối cùng đã tống cổ tên này ra khỏi đây được rồi.

Tóm lại...cái này nhìn giống bức di báo thù thì hơn = _ = Akira-san, anh làm sao mà bị Misao-san ghét kinh thế ạ?

Tatsuki: Anh cũng không biết anh đã làm sai điều gì nữa...nhưng nhìn nó kinh khủng thiệt, mấy tờ nào có ghi liên quan tới anh nhìn nó bị nhàu nát dị hợm ra... *chảy mồ hôi*

Có cả máu nữa thì phải = _ = chị ấy muốn trừ ếm anh à?

Tatsuki: Có cả hình của anh bị cô ấy xé toạt đâm thủng nát bấy kẹp trong đây nữa nè. *đưa ra*

Anh đưa hình từ khi nào vậy?

Tatsuki: Khi anh dán "Ngủ ngon nhé, mèo con" thì anh có kèm theo 1 tấm hình..

Anh đúng chuẩn để người ta gọi là quấy rối rồi đó. Cơ mà nãy giờ em thấy ám khí sau lưng thì phải..

Sau khi mị phát ra câu đó....đã bị đập 1 trận toi bời...bởi bàn tay của Misao-san.

Cũng từ đó, Misao không dành thời gian viết nhật ký nữa. Mà có viết thì dán bùa ếm hay cái gì tương tự như vậy lên = _ =.....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 21

Cô sau khi phẫn ra cái câu trời đánh thánh đâm, thần linh quánh nhau loạn xạ, bùng chéo ngang tai như vậy. Lập tức cô nắm áo Kazuo lôi về, nhưng...Tatsuki nắm tay cô lại.

Cô cố gắng vùng ra, mà cánh tay con gái khác hấn với con trai, cô càng vùng ra càng khiến anh giữ chặt hơn thôi.

Đôi mắt cô không nhìn theo anh, mà là để ý tới điều khác nữa cơ.

Anh nhìn giống giận...mà thực ra...mặt anh tỉnh bơ, anh mỉm cười, lỏng tay ra:

- Anh không tin đâu, Misao-tan.

- Tùy. - cô nổi điên rồi đấy, nhanh chóng quay mặt đi.

Kazuo khẽ đẩy tay Misao ra, rồi nhìn cô, với đôi mắt rất là kỳ cục. Anh chàng búng trán Misao, nói với khuôn mặt dỗi:

- Trước đây em ngoan lắm mà, Misao.

- Anh hai... - trán cô đỏ ửng.

- Anh đã thấy rồi... - anh xoa lấy tay cô, mỉm cười - Tatsuki, làm ơn, về đi, con bé đang rất mệt.

Tatsuki chợt bất ngờ, rồi gật đầu, xoay gót bước đi. Chỉ trong vòng 2 phút, bóng dáng anh đã biến mất sau những hàng cây trong công viên.

- Anh hai...chúng ta về thôi. - cô quay lưng, vội bước.

- Khoan đã Misao. - anh cầm tay cô lại, rồi hỏi - Sao em lại nói dối thằng nhóc đẹp trai đó?

- Anh không cần phải quan tâm đâu... - cô vác đôi mắt buồn đó.

- Misao, đừng cãi anh...anh biết em muốn gì...làm ơn.

Sự dịu dàng của 1 anh chàng là điều cần thiết để mọi những gì anh ta cần biết, và bắt buộc dùng cách này khi không còn cách nào khác nữa.

- Anh...biết gia đình em như thế nào mà... - cô cố nén ra những hơi thở gấp. - Và lại tên đó cũng chẳng thật lòng đâu!

- Cái anh hỏi là tại sao em lại nói dối thằng nhóc đó? Misao, anh biết là em đã hủy bỏ đính ước từ lâu rồi. Anh đang rất thất vọng đây! Tại sao anh theo đuổi em suốt mà em chưa hề xem anh là 1 tên bạn trai!?

Kazuo không kiềm được cảm xúc trào ra...nhưng rồi...có lẽ khuôn mặt đỏ tấy lên của Misao làm anh vỡ ra...

- Phải chăng...em...thích nó...?

Cô không trả lời, mái tóc xõa xuống. Anh nắm lấy 2 tay cô, lay rất mạnh. Anh dường như khó thở trước cái cảm xúc này...

"Bốp" Ầu rai, nguyên cái cú đấm hỏa tiễn quyền của Misao giáng vào mặt anh, khiến anh choáng váng như thể trời sắp sập. Rồi tinh thần anh định hướng gì đó, như rõ ràng lại.

- Em không hề thích tụi con trai, và chắc chắn như thế!

Cô nói với khuôn mặt cương nghị, nghiêm túc đến nỗi suy nghĩ của Kazuo không còn lo lắng.

- Anh nghĩ sao vậy!/? Đủ rồi, em không muốn dính líu tới tụi con trai, anh hai. Anh biết....con trai...khủng khiếp tới mức nào mà...

Cô tái lại Misao bắt buộc Kazuo phải ôm lấy cô, trấn an tinh thần cho cô, ngay trong cái tàn của hoàng hôn...

- Lạnh quá! - cô chợt hắt xì 1 cái...

Tất hết cảm xúc lưu luyến lúc này....thì ra lúc này cô đỏ mặt là vì cô không hắt xì được, rồi lạnh lạnh của cái khí hậu mà cô chỉ mặc áo ngoài thôi, nên giọng nói có lúc đứt lúc còn...

Kazuo chết đứng vì đưa em gái trời ban của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 22

- Misao bé bỏng!

Cảnh tượng hùng vĩ lúc này là Kazuo đang ôm chân Misao rất ư là thâm thiết, nếu so với cha cô lúc đầu thì có vẻ nó mãnh liệt hơn nhiều. Tại sao anh chàng phải ôm chân cô? Trong cái lúc mà cô đang ngồi đọc báo rất ư là bình tĩnh như vậy?

- Anh hai, anh biết là gia đình em đã phiền anh tới mức nào mà. - cô đẩy đầu anh ra

- Anh không quan tâm! Anh muốn giúp Misao cơ! - anh chàng khóc thét.

- Mai em sẽ đi làm, có chỗ thích hợp rồi đây. - cô bật điện thoại bàn lên (sao mà lạc hậu dữ vậy trời)

- Tiền lương của anh đưa em hết đó! Tổng cộng 1 tháng của anh gần trăm ngàn yên, sao em không dùng trả nợ, nó dư sức mà!? - anh chàng phát phơ cộc tiền trên tay.

Cha cô vỗ vai con gái mình, đứng nép 1 bên, khuyên nhủ nhẹ như cái cách mà Kazuo ban đầu đã làm:

- Thôi thì con nhận đi, chừng nào cha tìm được công việc ổn định thì...cha gả con cho Kazuo coi như trả nợ.

Và sau phát ra câu đó xong, Misao đã nhìn cha cô với con mắt: "Cha có phải cha con không vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 23

Misao của chúng ta, dọn đồ của Kazuo, và cô hứa với trời đất rằng mình sẽ tự làm kiếm tiền trả từ từ cho bọn cho vay nặng lãi, đến khi cha cô kiếm được việc làm mới và ổn định thì thôi.

Cô an tâm về mẹ và Mao, vì 2 người đã dọn khỏi nhà, đến chỗ ngoại ở vài hôm, cô có báo việc này cho họ biết, ban đầu mẹ cô nói cô đi theo là tốt nhất, bỏ thằng cha già hách dịch vướng nợ đó đi, rồi mẹ cô lỵ đi, 2 đứa cũng không còn nhớ nữa rồi, cha già đó tự trả nợ. Trông có vẻ đơn giản thế, mà căn nhà cô sống từ nhỏ tới lớn với em gái cô thì cô không thể để nó đi được.

Misao đành gác chuyện học tập sang 1 bên, Hana nói sẽ giúp, nhưng cô từ chối, vì nếu lời bất kỳ ai vào chuyện này sẽ khiến cô cảm thấy tội lỗi mất. Chuyện riêng gia đình cô mà...

Sáng sớm, cô mở cửa sổ....và nhìn ra ngoài với đôi mắt khinh bỉ, nhưng người mà hay đến đón cô - Tatsuki - không hề ở đó, không hề vẫy tay hay cười với cô.

Cô tự nhiên thấy thiếu.

Đi xuống nhà, cha cô đã đi kiếm việc làm rồi, cô cũng không biết tại sao nhà lại trống vắng thế, Kazuo đã bị đuổi ra khỏi nhà, giờ đang ở cái khách sạn sang trọng nào đó.

Mẹ không còn, Mao cũng không còn ở đó, trong nhà bị lấy hết mấy vật trang trí đắt tiền.

Hồi trước mẹ hay Mao cũng bỏ đi, Kazuo cũng đến nhưng cô không thấy thiếu như vậy.

Cô vác cặp đi học, khóa cửa lại bằng chìa khóa sơ-cua...

Ra đường, thường thì Tatsuki sẽ mỉm cười, leo đèo theo cô, nói chuyện liên tục không ngưng mồm, chưa bao giờ để yên cho cô học bài.

Nhưng lần này lại khác, Tatsuki không có bên cạnh, cô học bài được, trong đầu cô rất vui...mà không cách nào học bài được.

"Bốp" cô không để ý, đầu trúng bảng hiệu treo, chủ tiệm mỉm cười nhìn cô:

- Cháu xin lỗi! - cô lắp bắp.

- Không sao, không có cậu trai đi theo nên bắt cần quá đấy. Coi chừng ngã tư phía trước nhé! Nhiều xe lắm đấy.

- Ồ...vâng.

Cô xoa xoa trán, rồi đi tiếp..."Tên biến thái nhũn não sao?" cô nhìn lại bàn tay mình.

Tiếp tục học, cô lê bước từ từ tới trường. Ngay ngã tư đường, xe nhiều, cô quên khuấy mất lời dặn của bác chủ tiệm, cứ đi không để ý rằng đang đèn xanh...

- Oái! - hụt chân, cô loạng choạng ngã.

- Misao! - vòng tay ngang hông cô, kéo lại.

- Biến thái...nhũn não...ơ...

Không phải Tatsuki ôm cô, mà là Kazuo, anh đi theo cô từ sáng khi ra khỏi nhà. Bất ngờ gặp cô thôi. Chút gì đó thất vọng hiện lên trong cô, nó âm ỉ trong tim cô.

- Biến thái nhữn nào là sao? - Kazuo nhăn mặt.

- Không...không có gì.

Cô vẫn tiếp tục học, Kazuo tự nguyện sẽ thay thế đôi mắt đang chăm chú học bài của cô để dẫn đường cô đi. Đi chung với cô, anh chàng không nói gì hết, vì sợ cô bị gián đoạn.

Nhưng thực chất, cô muốn có ai đó ngăn việc học của mình lại bằng mấy câu biến thái mà Tatsuki vẫn hay làm với cô.

Tối cổng trường, Kazuo bị bao vây bởi các học sinh nữ, anh chàng không thoát ra được. Nên đành phải chịu để bé Misao của anh ta vào trường 1 mình, lát sau thì xuất hiện Hana nên anh ta nghĩ rằng sẽ ổn thôi.

Hana hôm nay cũng cố gắng tỏ ra bình thường khi mà nghe được chuyện gia đình của Misao, mà cô thì đã nhận ra lúc Hana chờ cô ở cổng, Hana cư xử khác, chỉ lại chào, chứ bình thường là cô nàng đu cổ thần thánh rồi.

Hana nhìn bên cạnh, không thấy Tatsuki...cô nàng hỏi cười cười:

- Akira-san đâu rồi?

- Tôi không biết.

Bình thường khi Hana hỏi thì Misao phải hỏi lại lần thứ 2 là "Cậu đang nói gì thế?" rồi mới trả lời được, mà không ngờ lần này cô nàng Misao của chúng ta trả lời không thêm suy nghĩ gì luôn.

Hana thấy trên gương mặt Misao dán cái mác "cực kỳ không ổn", nên khi thấy cô nàng đi rồi, mới nhăn mặt thì thầm:

- Akira-san với Misao-tan có chuyện gì vậy nhỉ?

À em ơi, tốt nhất em không nên biết, đau tim lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 24

Tiết 1

"Cạch" đóng tập rồi, Tatsuki không đến như mọi ngày, không quấy phá như mọi lần...điều đó khiến cô cứ nhìn ra cửa suốt, rồi lại quay đầu vào.

"Chậc, sao mình lại...?"

Tiết 2

Cửa mở toang hoác, trong lớp ồn ào nhao nháo, không ai để ý rằng Tatsuki cho đến giờ này vẫn chưa vào trường.

Misao lại nhìn xuống sân trường....đội.

Tiết 3

Cô đã rất cố gắng học, nhưng đôi mắt buồn rầu cứ dán chặt vào cái cửa lớp, đôi tai như muốn nghe gì đó từ anh.

Anh chàng đã đi đâu rồi?

Giờ ăn trưa.

- Misao-tan.

Bóng dáng anh xuất hiện trước mặt cô, cách dùng từ ấy chỉ có anh mới làm, khiến cô chực tỉnh rất nhanh chóng, rồi ngược đầu lên...

Nhưng thật ra là Hana, cô nàng không thấy cô rời khỏi ghế nên đã đích thân tới lớp cô để cùng cô ăn trưa.

Đôi mắt lấp lánh lúc nãy thoát biến mất...thay vào đó là sự buồn rầu đáng 3 lần lúc nãy. Cô nhắc người dậy, đi cùng Hana, không hề mang theo tập sách

như mọi hôm

Tiết 4

Giờ thể dục.

- Ê, sao hôm nay Masaki-san có vẻ năng động hơn nhỉ?

- Chạy mấy vòng rồi mà vẫn chưa mệt....quý chắc?

Trong lớp mọi người đã để ý tới cái cảm xúc và cái mặt buồn buồn của cô nàng rồi, không ngờ thiếu Tatsuki làm cô trở nên mạnh mẽ đến mức không ai tưởng tượng nổi.

Tiết 5

Mọi thứ tưởng chừng vang lên tiếng động sụp đổ của cô nàng....Tatsuki đã nghỉ nguyên ngày học hôm nay.

Ra về

Hoàn toàn sụp đổ, mọi học sinh trong trường đã về hết. Chỉ còn Hana và cô trước cổng...

- Misao.

Xa xa thấy bóng dáng của 1 anh chàng, vì ánh hoàng hôn bị tắt bởi bóng hình ấy, nên không thấy rõ mặt, anh chàng đang đứng quay lưng lại với hoàng hôn, mỉm cười, gọi cô.

- Chắc đó là Akira-san đó! - Hana mắt nhắm mắt mở, nhận dạng, nói cười.

- Không đâu, đó không phải hân... = _ = đòi nào hân dám gọi thẳng tên tớ chứ. - cô lấy tập ra học bài, sẵn tiện đi 1 cái vèo qua mặt anh chàng xa xa kia...

Hana nhà ta đi lại, vở vai Kazuo - tức anh chàng xa xa...nói:

- Có vẻ kế hoạch làm Misao cảm thấy ổn hơn của chúng ta thất bại rồi...

- Anh chưa từng thấy con bé như thế lần nào... - Kazuo nhìn theo Misao.

- Vâng...em cũng vậy.

Sự cô đơn trong hình dáng của cô gái kia đã làm 2 người bên đây cảm thấy quý trọng đối phương đang đứng kề bên.

Mong 2 người sớm thành đôi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 25

- Cha à, con định sẽ làm trong công ty sửa chữa xe, cha nghĩ sao?

"Xoảng" tách trà rơi xuống, vỡ tan tành, cha cô vừa uống trà vừa kiểm việc làm phụ cô thì nghe tin sét đánh ngang hông....ông như không thể nói được điều gì nữa...và sau khi định chỉnh lại câu nói vừa rồi..

- Misao! Con nghĩ cái heo gì vậy!/? - cha hét lên ngay vào tối.

Cô không quan tâm, gọi cho mẹ cô, nói 1 chút, rồi bên kia đầu dây hét lên muốn vỡ loa điện thoại bàn:

- Misao! Bỏ thằng cha đó theo mẹ! Không việc gì con phải còng lưng vì thằng chà hết!

Cô nàng tắt máy ngay lập tức, rồi liếc sang cha cô, hỏi với khuôn mặt rất bình tĩnh:

- Rồi đó, cha muốn sao? Hay muốn con dọn khỏi nhà?

- Cha đồng ý cho con đi làm - ông già suy sụp hẳn trên ghế, khóc ròng, rên rĩ - Yori oi là Yori....em không còn yêu anh nữa sao...bé Mao...oi~Oe ioe

oe, về đi mà!!

"Xong" cô bỏ về phòng, đóng cửa lại, mặc xác cho ông già vô dụng đang khóc âm ỉ, cô vào phòng, để học. Tại sao cô không cho cha cô đi làm? Vì ông ấy là người rất tự cao, khi kiếm được việc làm là đi khoe khoang tứ tung, đến khi mất việc thì dễ dàng trở thành trung tâm của sự nhạo báng. Cô không muốn lặp lại cái quá khứ huy hoàng trong lớp bị chê cười, trở thành tin tức xấu của lớp.

Misao không chỉ sợ điều đó, mà còn sợ cha cô lại đi vay món tiền nữa để trả nợ, và rồi cái vòng luân hồi nghèo kiết xác này không thể thay đổi.

Lúc này gọi cho mẹ, cô không nói nhiều về tất cả mọi chuyện, nhưng khi nghe mẹ nói bé Mao và mẹ vẫn bình thường không xảy ra điều gì cả thì cô rất an tâm.

Nhưng về chuyện của chính bản thân cô, thì không hề ổn chút nào...

Hana, Kazuo,...họ cư xử khác lạ chỉ vì chuyện này.

Kể cả...Tatsuki...cô không thấy anh...phải chăng anh giận cô...?

Thật không tốt, không tốt lắm rồi.

Sự chịu đựng bắt đầu kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

Mặc bộ đồng phục mới của cửa hàng sửa chữa, vài người đi ngang, cười cười nhạo báng trước thái độ vững vàng của Misao...cô đã tới làm việc ngay sau khi nói với cha cô.

- Này, em có chắc là em làm nổi không?

- Vâng. - cô cũng không thay đổi.

Công việc quá nặng nhọc, mà cô thì chỉ là con gái, bù trừ lại là tiền lương khá cao. Cô quyết định làm ngay ngày Chủ nhật - ngày nghỉ để đi chơi mua sắm lung tung và tiêu tiền của 1 đứa con gái bình thường thì cô lại đi làm việc kiếm tiền.

Việc học phải dời sang 1 bên.

Đầu tiên vác bánh xe hơi...cô nhắc chỉ bằng tay rất gọn nhẹ, mặt tỉnh bơ...trước con mắt muốn rơi ra của các thanh niên trai tráng trong cửa hàng..

- Nó...nó nặng lắm mà! Sao em làm hay vậy!?

- À...không nặng lắm đâu ạ. - cô phẩy tay.

"Mà cũng nhờ những ngày bên cạnh tên biến thái nhữn nã nên mới khỏe thế này." cô đặt 2 bánh xe lại thùng.

Chiếc Tivi trong tiệm bật lên, bắt đầu là tin thời sự, cô đang khuôn vãi phụ tùng xe hơi vào trong tiệm lại thì 1 bàn tay đỡ hộ cô, là 1 anh chàng, mũ sụp xuống, cô hơi rối và sợ. Anh cười:

- Ai lại để 1 cô gái như thế này nhấc nó chứ? - bằng nụ cười hiền từ...và chiếc mũ khuất mặt.

Cô vội lánh đi, cô sợ tiếp xúc với con trai...anh chàng lúc này mang lại cho cô cảm giác không tốt..

"Tin tiếp theo: Hôm nay lại có 1 vụ xâm hại phụ nữ trong cửa tiệm may mặc nhỏ và tại tiệm cafe tại khu vực quận 4, mong mọi người hãy nâng cao cảnh giác, vì cảnh sát vẫn chưa tìm ra thủ phạm, có thể thủ phạm vẫn còn ở gần đó. Xin nhắc lại: Mọi người hãy nâng cao cảnh giác!"

Không biết tại sao, nhưng anh chàng đó vừa khuôn phụ tùng, vừa nhếch mép cười khi nghe xong tin tức nóng hổi ấy.

Và cũng thật xui xẻo cho cô, cô đã đi quá xa, không hề nghe TV nói gì....vì chỗ cô làm ở...

Quận 4.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 27

Cô làm xong công việc, rồi mặc thường phục về nhà. Trong lúc đi, cô nhận ra có ai đó đang theo dõi mình, cô vội quay người lại, nhưng bóng dáng đó biến mất, chỉ là con hẻm tối đen với ánh đèn đường mờ mờ....

- Misao. - Kazuo đón cô.

- Anh hai, sao anh ở đây?

- Anh không chấp nhận việc cho em đi làm đâu. Nghĩ sao vậy? Anh không muốn em đi làm chút nào, em...còn quá nhỏ, hãy đi theo mẹ em về quê rồi để mọi việc cho anh lo.

Cô nghe tới đó, liếc nhìn anh chàng, rồi khuôn miệng đó hỏi:

- Vậy em phải dựa dẫm à?

- Há?

Cô nhăn mặt, kéo áo lại, tay đẩy chiếc túi giấy lên vai. Kazuo cũng nhăn mặt, đi sau. Khoảng không gian giữa 2 người là 1 khoảng cách lớn, mặc dù họ xem nhau thậm chí hơn cả anh em, mà thật ra chỉ có Kazuo nghĩ như thế. Khoảng cách quá lớn...đó là bức tường.

Bức tường cô tự tạo ra để không ai có thể chạm vào lần nữa.

- Misao, cầm lấy đi. - Kazuo chìa chiếc điện thoại, dúi vào lòng bàn tay của Misao.

Cô hơi bất ngờ, rồi quay ngoắt đầu sang, anh nói:

- Có gì em còn gọi người giúp được, đừng lo cho anh, anh sẽ mua cái mới, sim điện thoại cứ dùng, cách xài chắc em chưa biết, anh sẽ chỉ em sau, tối nay cứ tập làm quen với nó đi.

Misao cứng họng, không thốt ra được từ nào nữa, cô không thể từ chối khi mà Kazuo tự quyết như vậy được. Cô không biết trong đầu anh, cô là cái gì và chiếm vị trí nào, có phải anh đang bảo vệ thái quá cho cô....? Có thể lắm, mặc dù cô không muốn như vậy chút nào.

- À mà cũng tại vì...thằng nhóc đẹp trai không đi theo thì phải? - Kazuo gãi đầu.

"Tên biến thái nhữn nào!" cô liên tưởng tới ngay, điều đó làm cô không vui. Tatsuki đúng là 1 anh chàng đẹp trai, nhưng không có nghĩa là có thể theo đuôi cô bất kỳ lúc nào, và rồi lại bỏ rơi cô 1 mình như bây giờ, cô không biết anh nghĩ cái quái gì trong đầu, mà nếu gặp lại cô sẽ cho anh ăn đấm.

- Em, không cần anh ta đâu, anh hai. - cô quay lưng về nhà.

"Misao....không cần phải nói...anh biết, anh..."

Anh nhìn theo dáng cô, rồi ngần ngại chạy theo.

"Anh biết, anh không thể theo đuôi em nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 28

- Misao - tan!!!

Lại cái tư thế đu cổ thần thánh của Hana, điều đó không làm cô bức, nhưng sáng nay lại đi học 1 mình, tối qua thì phải làm 1 mớ bài tập bù trừ cho nguyên Chủ Nhật không được nghỉ ngơi học tập. Nó khiến cô cảm thấy cô học như vậy là chưa đủ. Cô phải cố gắng hơn, để chạm được mốc của Tatsuki.

Rồi lại...anh không tới....trường.

Kazuo sáng nay đưa cô đi học. Hana cũng đang cố gắng làm cô vui sau cái mớ bòng bong chuyện gia đình, cô nàng thần thánh này vẫn chưa biết chuyện Misao đi làm.

"Tập trung học thôi" cô nhấn mặt, cố vui đầu vào việc học.

Hana không nói gì, mà dù có nói thì Misao cũng sẽ bị làm phiền, cô nàng chỉ hờ hững cười:

- Nè Misao-tan, có lẽ hội mùa thu đó, cậu có muốn đi không?

Misao đang cố hết sức tập trung, không trả lời, điều đó làm Hana buồn, mặc dù quen rồi.

- Hana-chan! - vài bạn nữ đằng kia vẫy tay.

- A! Đợi chút, tớ qua liền! - Hana mỉm cười chạy theo. - Xin lỗi...a...tớ...đi đây.

Biết thế nào Misao cũng không quan tâm, nên Hana chạy theo các bạn của cô, tươi cười trò chuyện đủ thứ.

"Không sao đâu, tớ ổn. Cậu cứ...đi cùng họ đi." Misao nhìn Hana đang xa khuất, không thốt nên lời được, cô chỉ thoáng chút buồn, rồi lại học tiếp.

Bóng dáng lấp ló phía sau hàng cây trước cổng, có 1 anh chàng mũ sụp xuống, cười, bỏ đi với dáng vẻ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 29

Sau khi học xong, cô nàng lại tiếp tục chạy đi làm ca tối, rồi lại làm xong thì chạy về nhà học bài tới tận khuya, thời gian ngủ chỉ có 2-3 tiếng. Trong khi đó, cha cô vẫn chưa tìm được việc.

Những cuộc gọi của mẹ cô với cô cũng giảm đi rất nhiều, cô không còn quan tâm tới chiếc điện thoại bàn nữa. Việc học, việc làm, học, làm, học, làm...cô cứ duy trì như thế.

Sự hiện diện của Tatsuki trong cô cũng phai nhạt.

Không biết phải là người không, nhưng sức học không hề tệ như cô nghĩ, thậm chí còn đang tăng vùn vụt lên, công việc cô đang làm cũng rất ổn, mặc dù cô chỉ có 1 mình làm các công việc khác, nhưng nó khá là ổn.

Anh chàng mũ sụp cũng ít lần gặp cô, nhưng dần dà 2 người giao tiếp với nhau được 1 chút, rồi lại thôi, cứ coi như là thân thiết chút đỉnh đi.

Kazuo quá bận với công việc nhiếp ảnh, nên anh cũng không thể ngày nào cũng đưa đi đưa về em gái của mình được. Chiếc điện thoại mới còn chưa kịp mua.

Cô nghĩ là mọi việc đều ổn rồi.

Cho đến khi, vào 1 ca trực tối.

Misao đang dán tấm phong nền của hãng xe nào đó lên tường, chợt có điều gì đó làm cô rung mình. Cô quay phắt đầu lại nhưng không thấy ai, cô mới làm tiếp công việc, thì bàn tay dịu nhẹ cầm lấy tay cô, siết chặt nó. Rồi chiếc khăn tắm thuốc mê xộc vào mũi...

Cô ngất lịm.

Đến khi mờ mờ mắt dậy, cô giật mình tỉnh thót, quay đầu lung tung. Thân thể nằm lỳ dưới sàn đất với tình cảnh tay trái chặt ra sau, chân bị còng lại, miệng thì bị chặt. Cô chưa hề có dấu hiệu bị xâm phạm nào....

Điều này...làm cô quá sợ...đến nỗi không dám cử động.

Đó là căn phòng dơ bẩn tồi tàn, mùi dầu thoang thoang dưới đất, tức là cô vẫn chưa rời khỏi cửa tiệm sửa xe, cô bị nhốt bởi căn phòng nào đó trong tiệm.

Trần nhà cao, tất cả mọi nơi đều bịt kín, thậm chí không có cửa sổ, không bất cứ đồ vật gì trong căn phòng này.

Cô...nuốt nước bọt, cố gắng bình tĩnh lại, rồi tìm cách thoát khỏi căn phòng này.

Tiếng người ngoài cửa, giọng đàn ông trầm vang lên inh ỏi:

- Hôm nay may mắn lắm, vợ phải 1 con như thế cũng được rồi. Tiền may đây.

- Ấy da, chuyện nhỏ. Giờ thì, anh cứ thoải mái mà xoi con nhỏ đó.

"Bọn biến thái!?" cô giật mình, rồi nhanh chóng nhận biết là tình hình gấp rút tới mức nào. Nhưng trước tình huống này, liệu cô làm được gì? Cô sẽ bị ô uế, cô sợ con trai, thậm chí cho rằng đó là 1 sai lầm.

Nhưng, cô phải làm gì đây, khi căn phòng này thậm chí còn không có nổi 1 cánh cửa sổ? Trong phòng không có gì hết ngoài 4 bức tường và 1 cánh cửa ra vào.

"Mình...không thể kêu cứu được, cũng không tháo dây trói được, làm sao đây?" cô quay xung quanh.

Chợt cô nhận ra, cô có bỏ điện thoại trong túi sau, cô nhanh chóng với tay lấy. Nó trượt qua lại trong chiếc túi thùng thình rộng lớn.

"Cộp cộp" tiếng giày đang đi lại, tới gần căn phòng.

"Không...mình phải lấy nó...không..." cô trườn người lấy chiếc điện thoại, cô sợ hãi khi tiếng chân đã dừng lại, ngay cánh cửa, và tiếng nói chuyện đã rõ hơn.

"Cạch" cánh cửa hé mở từ từ, âm thanh vang lên làm cô mất hết hi vọng:

- Chào cô em~

"Không, không kịp nữa...rồi." mọi chuyện sụp đổ, chiếc điện thoại may mắn nằm trên tay cô, và cô cố xoay người lại, dùng thân che chiếc điện thoại cả tay.

- Ấy da, sao cô em lại nằm thế kia? - anh chàng kia nhấc mồm lên, cười, lại gần.

"Mình không thể thấy được các con số, đành ấn gọi số nào thôi....trước khi quá muộn!" cô nhắm mắt, ngay lập tức ấn nút gọi con số nào đó xa lạ.

- Đêm nay chắc cô em phải mệt rồi. - người đàn ông to lớn chạm vào người cô, gỡ chiếc khăn bịt miệng ra. - Nào, để tôi cho cô tận hưởng nhé!

Cô siết ghì lấy chiếc điện thoại, và âm vang từ môi cô lời chống đối kịch liệt:

- Không! Thả tôi ra, bọn biến thái!

- Có la đến sáng cũng không ai nghe đâu, đây là phòng cách âm mà. - anh chàng kia cười.

Cô dùng đôi mắt hận thù, vừa bị lụi tàn niềm hi vọng khi mà cô cố thấp nó lên. Cô bây giờ không thể gọi Kazuo, vì đó là điện thoại của anh, cũng không thể gọi cha, vì ông chỉ chuyên xài máy bàn, Hana lại càng không thể, cô chưa bao giờ xin số điện thoại của nàng.

Còn Tatsuki...thì...cô thậm chí...còn không thể lại gần nữa...

Hướng chi là niềm hi vọng anh tới cứu cô.

- Cứu tôi, làm ơn... - nước mắt từ khóe trào ra, từ từ nhỏ giọt xuống đất.

Nỗi sợ không ngắt được cứ dâng trào, cô tắt hi vọng mất rồi...vì thế, cô mới ghét con trai, đó là lũ bản thù....cô sợ....

Nhưng Tatsuki thì khác, anh ấm áp lắm, anh sẽ không bỏ rơi cô đâu...anh đã hứa, để rồi bây giờ không còn hi vọng gì nữa.

Họ coi áo cô ra, cô cố chống đối lại, vì cô đinh ninh rằng cô không cần ai giúp...để rồi, cô vụt hi vọng rất nhanh.

- A...ki...ra...cứu... - cô chỉ gọi được bấy nhiêu.

"Rầm!" cánh cửa toang hoác, trước mặt họ là bóng dáng của anh chàng đang hùng hực nổi điên...khuôn mặt nở nụ cười xã giao vui vẻ:

- Đủ rồi, anh bạn à, bỏ tay ra, mau.

"Akira Tatsuki!" ánh mắt lấp lánh của cô nhanh chóng tràn đầy.

Chương 33: Chương 30

"Akira Tatsuki!" cô nhanh chóng lấy lại hi vọng, cái anh chàng đẹp trai đứng trước mặt cô, không phải là hư ảo. Cái anh chàng ấy đã nhẹ nhàng đập cánh cửa vào khỏi chỗ đóng có của nó.

- Mày là thằng nào!? - người đàn ông to lớn đứng dậy.
- Misao-tan, em có sao không? - lúc đó Tatsuki đã chạy nhanh tới chỗ Misao nhà ta.
- Mày dám! - ông già định "thường 1 phát vào đầu" anh.

Anh chớp tay ông ta, hàm hăm liếc nhìn, tay che mắt Misao, chỉ như thế, làm người ta giật người sợ hãi tốt độ.

Lập tức cánh cửa bao vây hàng chục cảnh sát, chìa súng, rồi nhanh chóng công tay họ lại. Misao còn hơi choáng, thì Tatsuki hôn nhẹ lên trán cô, làm cô bình tĩnh lại:

- Không sao, mọi việc đã ổn rồi, em à.

Cái hôn không phải là giả, anh coi trời cho tay cô được tự do, lập tức cái ôm nhào người của cô làm anh không vững, nằm đè xuống đất, cô khóc nức nở như 1 đứa trẻ. Cô quá sợ, thật sự rất sợ khi không thấy ai đến cứu cô. Nhưng, anh thật sự là tia sáng lớn nhất lúc đó...

- Đáng sợ...đáng sợ quá... - cô không ngừng lặp lại từ đó trong cơn nức nở.
- Không sao, mọi việc đã ổn rồi, không sao. - anh xoa đầu cô nhẹ nhàng.

Rồi cô từ từ nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

-Vất vả cho em rồi, Misao-tan...

Anh đặt cái hôn vào tóc cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, mỉm cười hiền hậu.

Mà không biết rằng bao nhiêu cảnh sát nam nữ đang nhìn, suy nghĩ: :)))

"Ấm mắt và gato với cặp này ghê =="

Chương 34: Chương 31

Sau khi đánh 1 giấc ngon lành, cô lim dim tỉnh dậy, ngờ ngợ nhớ lại chuyện đã tàn vào quá khứ, cô giật mình ngồi phắt dậy, thì bàn tay của Tatsuki che mắt cô, cười:

- Đoán xem ai đây?
- Biến thái nhữn nào...- thì thăm từng chữ, cô nắm lấy tay anh, kéo ra khỏi tầm mắt.

Trước mặt cô là Hana, cha mẹ và bé Mao đang đứng trước mặt, họ lo lắng cho cô. Misao hơi giật mình khi mẹ nắm tay cô, dịu dàng hỏi:

- Con đỡ hơn chưa?
- Mẹ, sao mẹ lại ở đây? - cô nhăn mặt.
- Con bị như vậy làm sao mẹ không lo cho được! Con đấy nhé, đã bảo là bỏ thằng cha già kia theo mẹ mà không nghe! - mẹ cô liếc sang cha cô, khiến ông tàn theo mây khói, "Yori ơi là Yori".

- Cha...mẹ, con xin lỗi. - cô cúi đầu, chạm vào tay mẹ cô, mái tóc rũ rượi xõa xuống.

Họ nhìn nhau, cha ôm lấy cô, và nắm tay mẹ cô, nhẹ nhàng.

- Con không sao là tốt rồi....Misao.

Hana đứng đằng kia, chợt ánh mắt của Misao và cô nàng đụng nhau, bàn tay Misao vẫy cô lại. Thế là cô nàng chạy tới lại, khóc nức nở, đôi vai run lên.

- Misao-tan! Tổ lo quá! Oa oa oa...tổ lo cho cậu quá!

- Không sao, tổ ổn. - cô ôm lấy cô bạn mình.

Tatsuki chỉ đứng đó, nhìn 1 lúc, rồi định bỏ đi thì cha cô giữ tay anh lại, vỗ vai anh, ý ngầm muốn anh ở lại với Misao. Anh định từ chối, nhưng ánh mắt của ông ấy làm anh sợ, anh gật đầu.

- Mẹ nó à, ra ngoài thôi. - cha cô quay sang gọi - Cho Misao nghỉ ngơi nữa.

Mọi người kéo nhau ra ngoài, bé Mao tạm biệt chị rồi cũng chạy tới ra theo. Trong phòng chỉ còn 2 người duy nhất...

"Thình thịch thình thịch" khoảng không gian im lặng đáng sợ....vang lên tiếng tim đập đều đều...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 32

Sáng, chim bay bay ngoài cửa sổ, lung lay cây lá, xáo động khung trời.

Tatsuki kéo ghế, ngồi cạnh giường Misao, chợt thấy cô quay mặt đi, anh không nói gì, chỉ cười:

- Em đang ngại đấy à?

- Im đi!... - cô cố không nhìn vào mắt anh.

Anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng, ấm áp, làm tai cô đỏ tấy lên, hơi thở đứt quãng, thế mà cô không có ý định giựt tay ra. "Kiềm chế, kiềm chế, mặt bình thường lại nào!" cái công kích của anh làm cô bay vào mớ suy nghĩ còn tồn tại.

"Sau tất cả mọi chuyện....tên này, vẫn chưa bao giờ có ý định bỏ rơi mình..."

- Nếu anh không nhầm...thì... - Tatsuki lên tiếng, với nụ cười gian trên môi - Em gọi tên anh tới cứu lúc đó thì phải?

"Còn nhớ hả trời!?" cô muốn gào lên. Cái đầu từ từ quay sang Tatsuki, anh mỉm cười hiền, cơ mà đấy là nụ cười xã giao, nó đang cố moi điều gì đó từ miệng cô...

- Không...không nhớ... - cô cố gắng lắm mới đáp trả lại được.

- Ai cha, chắc không đó, anh chắc chắn là đã nghe thấy mà. - Tatsuki trêu chọc.

- Không phải... - cô đỏ mặt.

- Misao-tan, em có gọi là "Akira cứu". - Tatsuki cười hô hô lên.

- Không có! - cô tức giận quay sang.

Tức thì anh hôn vào trán cô, mỉm cười, xoa đầu cô nhẹ nhàng. Khiến tim cô đập chậm, rồi lại đập nhanh, có khi muốn đứt quãng giữa chừng, đầu cô là 1 tờ giấy trắng toanh. Không còn khái niệm gì nữa.

- Anh mừng vì đã cứu em kịp, Misao-tan à.

Khoảng không lúc đó, cô chìm vào.

"Rắc" tiếng động của lớp tường dày rơi từ từ, từ từ, anh chạm vào cô, rất nhẹ nhàng, rồi ôm siết lấy cô....

Cô trước giờ chỉ quan tâm về bản thân...

Nhưng rồi chợt nhận ra, cô phát giác được, lập tức phòng thủ lại thứ gọi là "tình yêu". Cô nhăn mặt nhíu mày, rồi cố gắng phủ nhận.

Đề rồi...

- Tại sao anh lại cứu tôi? Anh có thể bỏ rơi tôi lúc đó mà? Nếu anh bỏ rơi tôi thì cũng không ai trách cứ anh hết! Anh đồng ý cứu tôi vì điều gì vậy? Khi mà tôi đã cố không lại gần anh? - ánh mắt cậu xin cậu trả lời cô dán vào anh.

Không biết tại sao, anh lại bất ngờ trước câu hỏi đó, lại 1 thoáng, anh không suy nghĩ gì, chỉ đang mỉm cười trước cô, và thẳng thừng trả lời:

- Vì anh thích em, chỉ thế thôi.

Các câu hỏi đó chỉ kết thúc trong 1 câu trả lời của anh, như sức công phá đẩy lùi bức tường kia, anh chạm vào cô, nhất quyết không để cô biến mất trước mặt anh.

Cô khóc, trước giờ cô nghĩ lũ con trai rất nguy hiểm, sau chuyện cô sắp bị cưỡng bức thì lại càng thấy căm thù hơn...

Nhưng mà, cô nghĩ, con trai cũng rất ấm áp...như anh bây giờ vậy.

Trót lòng gửi trao tim cho anh mất rồi....mà cô không nhận ra.

"Tên biến thái nhũn não chết tiệt...mình..."

Bình yên, hạnh phúc, xóa tan cảm giác lúc trước, anh ôm cô, để mặc cho cô khóc trên bờ vai của mình.

Thực sự thì anh rất muốn kiss môi, nhưng với cái đồng người nhà Misao đang nhìn lên ngoài cửa thì lại là chuyện khác....

"Thôi...sau này cưới về, tính sau." anh thờ dãi, ghi vào sổ nợ.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 33

- Cháu về đây ạ. - Tatsuki cúi đầu chào người nhà Misao.

- Cháu xin phép về. - Hana mỉm cười cúi đầu.

Cha mẹ và bé Mao tiến 2 người kia về, Misao dán đôi mắt ngoài cửa, nó sưng lên vì khóc quá nhiều. Cô cảm thấy nhục nhã vì khi khóc, nước mắt nước mũi gì dính lên hết Tatsuki, vậy mà anh cũng chỉ cười vui vẻ như đây là thánh thần ban ơn. Nhưng điều đó làm cô cảm thấy buồn cười, anh thực sự hài hước và vững chắc.

"Đúng rồi, còn...học thi..." cô chợt nhớ, vội vã chạy lại tủ xem sách vở. Thi cây roi mẹ cô nhấp nháy dưới sàn, mẹ cô cười:

- Nằm yên trên giường nào, con yêu.

Toát mồ hôi hột...Misao lết lên giường, đắp chăn, thực sự cô rất sợ mẹ mình nổi giận....dù ít nói chuyện với gia đình nhưng từ nhỏ thấy mẹ mắng cha vì những sai lầm nhỏ nhất là cô đã rơi tim rồi.

- Con biết đó, con bị suy nhược cơ thể, con cần phải ngủ đủ ăn đủ, còn mọi chuyện còn lại cứ để mẹ lo. Nha con, nào, nằm xuống đi nào.

- Mẹ à...

- Sao con yêu? - mẹ cô xoa đầu, mỉm cười nhân hậu.

- Con...cám ơn...mẹ. - cô lấp bắp, đỏ mặt.

Mẹ cô bất ngờ, rồi đôi mắt rung rung điều gì đó, mẹ cô lại xoa đầu cô mạnh hơn chút nữa, cười:

- Thật là...con phải cám ơn Tatsuki-kun chứ!?

-...."Tatsuki-kun"... - cô ngớ mặt ra. - Mẹ gọi thẳng tên anh ta rồi à?

- Ấy da, đương nhiên, cậu ấy là người tốt mà.

"Người tốt không cùng nghĩa với việc được gọi thẳng tên đâu, mẹ à..." cô muốn nói lắm, sợ nổi mẹ cô lại buồn, nên thôi.

- Thôi, có gì thì vào nói chuyện với con bé đi, Kazuo-kun. Đừng đứng ngoài đó nữa. - mẹ cô nói lớn.

Kazuo bước vào, cùng với khuôn mặt buồn bã, anh cố gượng cười trước mặt Misao, để chắc chắn rằng cô không lo lắng thêm bất cứ điều gì.

- Anh hai. - cô nghiêng đầu, đôi mắt trĩu mến vang lên.

Không ghim được xúc động, anh chạy lại ôm chăm lấy cô, mẹ đi ra ngoài, đóng cửa lại. Anh ôm chặt lấy cô:

- Anh hai à...anh siết chặt quá rồi. - cô cố đẩy anh ra..

- Misao...anh...anh xin lỗi, lúc đó anh đã..không tới cứu em. - Kazuo siết lấy em gái mình.

- Không sao mà...Và lại..em là người xin lỗi mới phải, em đã không nghe lời anh..

Kazuo nghe xong, lập tức bỏ cô ra ngay, nghiêm trọng nói:

- Anh đã gần 2 tháng khờ khạo rồi chắc chắn sẽ tổng được nó vào tù ít nhất là 4-5 năm, em có còn sợ không? - rồi, cắn lưỡi...cái phập, nói nhanh quá làm chi không biết ==

- Em...em ổn, em không còn lo nữa. - cô lắc đầu.

- A...không hiểu sao, anh thấy...mình bất lực quá.

Đôi vai người anh run lên theo từng hồi thở, có lẽ kiềm nén xúc động làm anh không chịu nổi...anh nắm lấy tay em gái, và thì thầm:

- Nếu lỡ...chúng nó làm gì em thì sao...anh lo quá...

Misao thấy cái nắm tay này thật sự quá yếu đuối, cảm giác không còn là Kazuo quấy phá cô nữa, cô nhăn mặt, rồi lại rút tay ra. Cái điều mà Kazuo đang nghĩ, thực sự cô đang nghĩ thoáng qua, nhẹ nhàng chiếm cứ đầu óc cô...đề rồi cô cảm thấy lo sợ, trong lòng nặng trĩu điều gì khi hồi tưởng lại quá khứ. Cả Kazuo cũng vậy, anh bất lực, nếu Tatsuki không tới kịp có lẽ em gái anh đã bị làm nhục...

"Reng.reng" tiếng chuông điện thoại từ máy cô vang lên, rồi cô nhanh chóng nhìn sang, cầm lên và thấy dòng chữ "thằng nhóc đẹp trai" to tởm đập vào mắt, Kazuo ấn nút nghe thì giọng bên kia nhẹ nhàng hỏi cô:

- "Em đã đỡ hơn chưa, Misao-tan?" - cái giọng đầy yêu thương....

- Ồ...um...tôi ổn rồi. - cô áp sát vào tai, nói chuyện vô tư lự.

- "Mong là em không vừa đọc sách vừa nói chuyện với anh, em bị suy nhược cơ thể, phải nằm ly 1 chỗ nghỉ ngơi đi." - Tatsuki lúc này đang trên đường về nhà, anh vừa cười vừa nói.

- Tôi biết rồi. - cô nhăn mặt. - Hana-san đã về chưa?

- "Anh hộ tống em ấy về rồi." - anh lại cười - "Sao em không hỏi thăm anh đi chứ, Misao-tan?"

- Hỏi thăm làm quái gì, khi anh đang rất khỏe gọi điện thoại cho tôi. ==?

- "Phũ phàng quá đi ~" - anh đổi qua điện thoại - "Ừ chịu cơ, hỏi thăm anh chút đi nào, mèo của -"

Cô tắt máy ngay tắp lự....

- Thằng nhóc đó...! - Kazuo nổi da gà lên.

Nhưng rồi anh thấy sự dịu dàng của cô, anh mới nhăn mặt lại, khuôn miệng muốn mở mà không tài nào mở được, anh cúi đầu xuống. Đôi mắt mím chặt, tay siết lại, anh cố gắng thoát ra, rồi lại nghẹn vào. Anh không nói nữa, đứng dậy, bỏ ra ngoài. Misao quay sang anh, cô định giữ anh lại, mà anh chỉ cười:

- Anh có việc rồi.

- A...dạ, anh cứ đi đi. - cô không giữ anh nữa.

Anh ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chợt anh nhìn vào trong 1 lần nữa...cô đang hạnh phúc, nhìn rõ ràng điều đó hiện trong đôi mắt cô. Anh nhú đôi lông mày, rồi dựa thẳng lưng vào tường, lấy tay úp mặt lại, giọng thì thầm đau đớn....

- Tàn nhẫn quá...anh đâu thể chứ...

"Bởi vì em đã của thằng nhóc đó mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 34

Tuổi thơ dữ dội của Kazuo và Misao, khi Mao còn được bồng bế trên tay.

- Misao, đó là Maitoki Kazuo, con trai của chủ tịch, chào người ta đi con.

Cái dáng nhỏ nhỏ xinh xinh trong bộ đầm xòe khá đáng yêu, và với khuôn mặt trắng hồng đáng yêu kia chính là Misao nhà ta. Dáng nhỏ thó chứng minh cho số tuổi tròn 6 của cô. Cô lúc đó chưa chạm tay nhiều vào việc học. Đợt này cô được cha dẫn tới bữa tiệc mà công ti cha cô làm, lúc này cũng chưa có biến động gì xảy ra trong gia đình.

Còn cái anh Kazuo kia thì đang nấp sau lưng cha mình - tức ngài chủ tịch - ngại ngùng gật đầu chào qua loa, trong khi Misao nhìn chăm chăm và đứng tách riêng với cha mình. Mặc dù đã 13 rồi mà cái tính ngại ngùng của anh không bỏ được....

- Misao, con đi đâu đó lấy đồ ăn đi, cha nhậu chút với mọi người. - cha cô thì thào vào tai cô.

Cô nàng tuy nhỏ con, nhưng không thích bám váy mẹ, hoặc đi theo dáng cha, cô nhìn họ, cô tự đi theo con đường của cô, tính tự lập được sinh ra từ đó. Cô gật đầu rồi lon ton đi.

Kazuo thì chỉ cần đứng yên đó thì sẽ có hầu tới dứt cho ăn, muốn gì có đó, anh đơn giản lắm. Vâng, đơn giản đến mức người khác nhìn vào là gato, thực sự anh là 1 cậu ấm không hơn không kém.

Anh đứng đó, nhìn cô, cô lùn 1 mẩu, nhưng cái ý chí thì chẳng thua bất kỳ người lớn nào, cách ăn nói tuy quá thẳng thắn, nhưng rất rõ ràng. Cô với tay lấy bánh không được, anh đi lại, lấy giúp cô, bỏ vào đĩa, mặc cho các cô hầu đang cản...anh nhìn cô, đôi mắt bé nhỏ đầy nghị lực của cô nhìn ngược lại anh, khiến anh rớt mắt nhip tim, cô chỉ gật đầu khe khẽ:

- Cảm ơn anh.

"Phịch" lý trí chính thức nghỉ việc, trái tim vào thế chỗ. Cô nàng nhỏ thó ấy tự mình leo lên ghế, xung quanh có nhiều người lớn, họ có ý giúp, mà cô lắc đầu từ chối, cô chặt vật mãi mới leo lên được...

- Em ấy...tên gì vậy cha? - anh nín áo cha mình.

- À...con của Masaki-kun à? Là Masaki Misao đó con, sao vậy? Con thích cô bé rồi à?

Anh gật đầu khe khẽ.

Chợt cha anh xoa đầu anh, mỉm cười rạng rỡ lại chỗ của cha cô, bắt đầu nói chuyện dăm 3 câu xã giao rồi khoác vai anh, nói chuyện về con trai ông ấy với con gái ông này.

Anh chạy lon ton lại chỗ cô, rồi đẩy tay người hầu ra, anh tự kéo ghế, ngồi lên, nhăn mặt:

- Đi đi, tôi không cần giúp đâu.

- Nhưng chủ tịch đã bảo chúng tôi...

- Tôi sẽ nói với cha tôi, đi đi.

Anh xua xua người hầu. Rồi ngồi đối diện với cô. Anh nhìn cô chăm chăm, cô không có gì thu hút anh nhiều hơn là cách ăn và cách làm người khác cảm thấy sợ....

- Đây, sao Misao không có người hầu vậy?

Cô giật mình, rồi quay đầu lên, thấy anh, cô đặt đĩa xuống, rồi thì thào:

- Nhà tôi nghèo lắm, làm gì có người hầu...

- Ô...vậy à? Cho xin lỗi nhé! - Kazuo cố làm cô vui lên.

- Không sao, tôi quen rồi. - rồi lại tiếp tục ăn.

- Ưm...Misao bao nhiêu tuổi vậy? - Kazuo bắt đầu có hứng thú với cái miệng nhai từ từ của cô.

- Sáu tuổi. - cô chùi miệng - Còn Maitoki-san?

- Mười ba. Công nhận chúng ta cách xa tuổi ghê nhỉ? - Kazuo cười - Nhưng tại sao lại gọi là Maitoki-san?

- Vậy tại sao anh gọi tôi là Misao? Chỉ người thân mới được gọi tên mà. - cô nhăn mặt.

- Vì quen rồi. - anh chàng ngại ngùng - Trong nhà ai cũng gọi là Kazuo hết.

- Oh...vậy à? - cô có vẻ hồ hững với cuộc nói chuyện, mắt đắm đắm nhìn vào bàn ăn bên kia. - Tôi chỉ gọi sao cho xứng với người trên thôi, và lại anh lớn tuổi hơn tôi mà.

"Quá...quá thẳng thắn!" anh chàng bí đường nói. Chợt nhận ra trong đôi mắt cô toàn hướng về đồ ăn, anh nhận ra, chạy lại lấy cho cô bánh kẹo, rồi đưa cho cô, trước mặt các gia nhân người hầu...họ có vẻ sững sốt....khi chủ nhân của họ lại đi phục vụ 1 con bé của 1 tên làm việc dưới về chủ nhân của họ.

- Không, cảm ơn, tôi sẽ tự đi lấy. - cô đẩy mâm thức ăn ngập tràn của anh ra.

- Vậy làm ơn đừng gọi anh là Maitoki-san được không? - anh nắm tay cô lại.

- Vậy gọi gì bây giờ? - cô nhăn mặt.

- Ưm...không gọi tên cũng được, "anh hai"...anh hai nhé! Anh đã luôn muốn có 1 đứa em như em rồi.

- Ưm...cũng được thôi. - cô gật đầu.

"Con bé đó đang làm gì thế kia!?" nhiều cô hầu cần khẩn bực tức.

Anh lại lon ton chạy theo bóng cô...bám theo cô suốt bữa tiệc. Cha cô thấy trong con say, rồi nghe lời dụ dỗ đường mật của cha anh, cha cô đồng ý ký cho cô tờ hôn ước...rất nhanh chóng và không sai sót được chỗ nào.

Cha anh định giữ bí mật cho đến khi cô trưởng thành, thì sẽ đem ra để xác thực và nhanh chóng rước 1 cô bé như thế về, vì lúc đó cô nhìn cũng đầu tịt.

Thế là ngày nào anh cũng tới thăm nhà cô, chơi cùng cô, lúc nào anh cũng muốn bên cô.

Nhưng rồi...vài năm sau...

- Cha à, con đã nói rồi! Con chỉ xem Maitoki-san như anh hai thôi!

- Nào nào con gái, gia đình ta bây giờ đang túng thiếu, con chỉ cần gật đầu đồng ý cái hôn ước này là được rồi.

- Mẹ bỏ đi rồi đó! Cha còn nói thế à!?

Nếu nói về vấn đề thì biết là vấn đề gì rồi nhỉ? Cái vấn đề gì mà mẹ Yori của Misao cùng với bé Mao bỏ đi khỏi nhà vậy nhỉ?

Lại bị đuổi cổ khỏi công ty rồi.

Và cha anh đang đe dọa 1 là cho con trai ông ta rước cô về, 2 là nợ ngập đầu tới đời cháu cũng chưa trả hết....vì vậy tờ giấy năm nào hiện ra trong cuộc sống của cô...

- Con gái à ~

- Không bao giờ! Con chỉ xem anh hai là anh hai! Cha có bắt ép thế nào con cũng không đồng ý!

Cô lúc này bận bịu việc học, còn gánh thêm việc này thì ôi thôi, rã rời.

Kazuo trong nhà, cũng định bàn về việc bị bắt ép kết hôn làm anh khó chịu, nhưng sự khó chịu đó thay bằng sợ hãi khi Misao nổi đóa lên trong nhà.

Kazuo yêu thương em gái mình nhiều hơn bất kỳ ai.

Mặc dù anh đã nhận ra từ lâu đó là tình yêu, không nói chỉ để suy xét cho kỹ càng...nhưng cô đã cự tuyệt, cô đã nói rằng cô không muốn cưới anh, và vào lúc này cô càng làm anh đau nhiều hơn...

- Misao, sao em không đồng ý tờ hôn ước đó đi, như vậy thì...

- Em không muốn kết hôn! Không bao giờ!

Lời nói thẳng thắn của cô đâm vào tim anh...anh nghĩ chút gì đó...rồi đứng dậy, nói:

- Anh sẽ giúp em!

Mặc cho cô từ chối thế nào, anh cũng gánh trách nhiệm đó lên vai, để rồi anh bị tước quyền thừa kế chức chủ tịch, bị tống khỏi nhà, cắt hết tiền tiêu. Cô đã từ chối sự giúp đỡ từ anh, mặc cho cô nói thế nào, anh vẫn gánh hết trách nhiệm trả nợ cho cha cô...

Anh bị đẩy sang Mỹ du học rất bất ngờ, để cắt đứt hoàn toàn liên lạc với gia đình Masaki. Cô nghĩ là tình anh em bị cắt đứt từ đó rồi, anh sẽ không muốn dính líu gì với cô nữa đâu.

Món nợ từ từ được trả, mấy ngày đầu anh bị đuổi sang Mỹ thì bọn du côn có đập phá nhà cửa 1 chút, rồi dần dần được trả tiền hay sao ấy, bọn chúng ít tới dần, chỉ còn hăm dọa. Nhưng rồi 1 ngày chúng im bất, cô và cha cô rất bất ngờ.

Và cha cô được nhận vào 1 công ty lớn ngay sau đó, tạm thời mọi việc đã ổn định.

Cô lòng còn thấp thoáng sự tiếc nuối, sự giận dữ vì mình bất lực.

Anh từ Mỹ quay về, rồi làm nhiếp ảnh gia, kiếm được hàng chục ngàn 1 tháng làm việc, rồi từ từ số tiền lương tăng cao. Anh đôi khi xuất hiện trên mặt báo chí, truyền thông...

Cha anh không có ý đón con trai mình về, nhưng mẹ anh thì luôn luôn mong anh về.

Nên anh đã theo đuổi tự do cô trong thâm lặng suốt mấy năm trời Misao, anh nói lại tình anh em với Misao, anh nói chuyện huyền thuyên với cô không ngừng, luôn luôn tặng quà cho cô vào mỗi ngày.

Rồi ngày nọ, cô chỉ toàn chú tâm vào việc học.

Anh biết rằng khi cô học giỏi, cô sẽ có học bổng, nhưng tiền của anh sẽ cho cô 1 phát là vào được lớp chọn, đâu có khó khăn gì?

- Em không phải loại thích xài nhiều tiền, nhất là tiền của người đã cố công làm ra nó.

Cô đã hoàn lại tiền của anh, toàn bộ những gì anh cho cô.

Anh lại thấy trong đôi mắt cô, sự quyết tâm đến bất ngờ.

Anh cười, quay về Mỹ học tiếp, để 1 ngày nào đó anh có thể chạm được tới đôi mắt ấy, vì câu nói của cô phần nào khiến anh giác ngộ ra. Anh ôm mẹ anh lần cuối, năm đó cách nay là 2 năm.

Suốt 2 năm trời, không thư tín gì, cho thấy bên kia anh đã rất cố gắng.

Đến khi quay về, để tạo bất ngờ, anh không đi đường lớn, sợ gặp người thân, chợt thấy gia đình Misao đang: cha thì làm búp bê nguyên rùa, mẹ thì nấu com đậu đỏ. Anh không biết chuyện gì xảy ra. Cho đến khi thò đầu nhìn thì thấy Misao của anh nắm tay 1 thằng đẹp trai lạ..cô đã rất cao, cao hơn trước nhiều, tóc đã dài...và cái khuôn mặt ngượng chín tai đó làm anh khó chịu không tả nổi. Anh quyết định đi theo cô tới trường.

Anh mới biết đây là Akira Tatsuki, người mà theo đuổi Misao theo cách rất kỳ cục.

Anh cứ ngỡ rằng, mình sẽ thắng, vì anh quen biết Misao rất lâu, tận mười mấy năm cơ mà.

Nhưng anh không biết, chính điều đó mới là con đường sai lầm, vì khi quen quá lâu, nên ranh giới đã được vạch ra rất rõ ràng, cô chỉ xem anh là 1 người anh, chỉ là 1 người anh dấn chữ : "anh hai" bên cạnh cô.

Anh dần dà nhận ra...tình cảm anh trao cho Misao...rốt cuộc đó chỉ là 1 sợi tơ mỏng manh, dù anh yêu cô nhiều tới mức nào mà tình cảm của cô cũng xem anh là "anh hai" thì đơn giản, nó sẽ bị xén đứt nhanh lắm.

Tatsuki, sau khi xảy ra chuyện Misao sắp bị cưỡng bức, ngay sau khi cú điện thoại Misao bật lên, vô tình đến máy của Tatsuki, là Kazuo đã thấy đó chính là định mệnh của 2 người. Tatsuki đã phóng như bay tới chỗ của cô, vừa chạy theo định vị trên máy, vừa nhanh chóng gọi cảnh sát, mà anh nghe cảnh sát kể lại, Tatsuki đã nổi điên lên hét vào máy khi mà các cảnh sát viên cứ chân chừ:

- Này, cậu đợi chút được không? - vài người phản nản.

- Tôi không quan tâm, nếu các anh không đến! Tôi sẽ giết chết 2 thằng khốn kia!

Điều đó làm cảnh sát tức tốc tới chỗ của vụ việc xảy ra. Sau anh mới hay, Tatsuki nghỉ dài ngày là do bị cảm cúm, nằm suốt trên giường, lúc xảy ra vụ việc là lúc mới đỡ 1 chút, thì lại nghe tin báo, vội vã mang áo khoác chống lạnh, phóng vọt xuống khỏi khu chung cư, mọi người cứ tưởng anh chết rồi,

không ngờ anh đã nhanh chạy ra ngoài đường kiếm cô.

Kazuo cứ tưởng Tatsuki mang theo áo khoác chống lạnh để anh ta mặc, nhưng không, vì anh lo cho Misao, anh đã khoác lên người Misao chiếc áo ấm để cô ngủ cho yên giấc, cũng để quên đi việc xảy ra. Có 1 cảnh sát bảo gọi cô ấy dậy để lấy lời khai, lúc đó là nửa đêm rồi, anh từ chối, nhờ cảnh sát đưa cô về nhà, anh thay cô lấy chút thông tin về mọi chuyện.

Điều đó làm Kazuo cảm thấy mình thua thậm tệ.

Khi nghe Misao bị như vậy Kazuo mới vội vã chạy tới nhà Misao xem cô có sao không thì chợt gặp Tatsuki từ cửa đi ra, 2 người gặp nhau:

- Thằng nhóc đẹp trai, Misao có..?

- Cô ấy ổn rồi. - Tatsuki cười.

Kazuo im lặng...1 chút, rồi cất tiếng:

- Nếu chú mày trễ 1 chút nữa anh không biết phải làm sao hết...!

- Hừm? Tôi đâu nghĩ đó là trễ. - Tatsuki ngạc nhiên.

- Này!

- Tôi tin chắc chắn là mình sẽ cứu được cô ấy, bao giờ cũng thế. - Tatsuki vỗ vai Kazuo, rồi bỏ đi.

Chợt Tatsuki hỏi:

- Vậy...tính sao với 2 thằng kia? Hàm xương nó à?

Kazuo cười đã man rợ:

- Anh thế...sẽ không cho 2 thằng khốn kia yên thân bị phạt mà ra khỏi gông tù đâu. - Kazuo hùng hực lửa.

"Đụng vào ai thì được, đụng vào người của ông thì chuẩn bị hậu sự đi." cả 2 không kiềm chế được nên đã cùng nhau kéo tới đồn cảnh sát, làm họ không thể nào chợp mắt suốt từ nửa đêm tới rạng sáng, trong khi 2 người kia rất bức tức.

Và thay vì bị vùi 2 năm, họ bị kéo lên 4-5 năm tù...

Tatsuki rời khỏi đồn cảnh sát trước, vì anh rất lo cho Misao. Còn Kazuo ở lại kiến nghị tăng mức phạt lên gấp 3 lần như vậy.

Anh đã thấy Tatsuki thức suốt từ tối tới sáng chỉ để vừa chạy vào đồn cảnh sát, vừa chạy ngược về thăm Misao.

"Thằng này đích thị soái ca rồi." Kazuo toát mồ hôi. Anh ngồi yên trên ghế ngồi, rồi chợt quay sang, bảo Tatsuki 1 tiếng khi anh chuẩn bị đi:

- Nhóc không thấy mệt à? Nghi đi, để anh lo.

Tatsuki lắc đầu.

- Tôi tự lo được, cảm ơn.

Rồi...đích thị 2 người đó sinh ra là để cho nhau...

Kazuo bị đánh gục hoàn toàn = _ =

Anh ngầu nghiêng nổi cằm hờn trong sự nhục nhã...

Cuối cùng, bàn tay này đã không giữ Misao lại nữa, anh chàng buông tay, vì cuối cùng anh đã có thể quên được.

Mối tình không có hậu này.

Mà cái gì không có hậu phải giao cho đũa có thể làm nó có hậu chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 35

- Chào buổi sáng, Aki...ra-san...anh sao vậy?

Tối trường mà không đi ngang qua nhà Misao đón cô giống như là 1 cực hình với anh, anh thấy khó chịu...với lại sáng nay thằng cha Kazuo đứng gác ngoài cổng, trường trường cản anh không không chàng Romeo gọi nàng Juliet dậy, anh đã đứng từ hồi 6 giờ đến giờ đi học là 1 tiếng rưỡi để mong thấy mặt cô, nhưng thằng cha đó ngăn cản tình yêu đôi lứa và rồi đẩy anh vào trường.. =^=

- Sao lại cười? - Tatsuki nhìn.

- Không, em vui thôi.

Hana nghe xong, lại có vẻ vui, cô mừng khi 2 người này có thể hòa thuận trở lại...và...

Có lẽ cô nàng thích Kazuo.

Không phải chỉ vì cái mã ngoài của anh, cũng không phải vì vật chất anh có quá dư thừa, và cũng không phải vì anh nổi tiếng khiến cô bị thu hút. Cô bị thu hút vì tính cách tốt bụng, suy nghĩ ân cần, khả năng bảo bọc của anh. Từ khi anh tới trường, cô đã bị anh cuốn vào đầy mãnh liệt, mặc dù không nói gì, nhưng cô vẫn nhìn theo anh. Kazuo có cái tính không giống ai, vui vẻ, dễ hòa đồng, hay dễ ghen tỵ, rất trẻ con. Và Hana cũng biết: Kazuo rất thích Misao.

Cô nghĩ tình cảm này không thể kéo dài được. Nhưng ít nhất...

- Em cũng phải tỏ tình đi chứ.

Tatsuki vỗ đầu cô, rồi bỏ đi.

Cô giác ngộ ra, rồi cười, gật gật đầu:

- Vâng!

Ít ra cũng phải bày tỏ tình cảm của mình đã, rồi tính gì thì tính, giữ mãi trong lòng, có ngày hóa khùng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 36

Tiết 1

- Akira-kun, bỏ con bé kia, làm bạn trai tôi đi! - vài ba chị "lớp lớn" chia thư tỏ tình.

Anh ngồi lại bàn, liếc mắt sang 1 chút, rồi lại quay đầu đi..thờ dài.

- Này này, ý gì thế hả? - vài người không ưng ý, lại gần, thốc mặt lên nhìn - Tôi nói là cậu phải bỏ con nhỏ nghèo nàn...

Anh cắt ngang, và đôi mắt hùng hục giận dữ liếc sang, thì thầm gần giọng:

- Biến mau, ồn ào.

"Đã sáng ra người ta không bình thường mà...chọc chi vậy trời?" toát mồ hôi nhìn Tatsuki, anh đang không được vui cho lắm khi mà sáng sớm tới tận bây giờ không gặp mặt Misao được. Hana có ý định đưa hình Misao cho Tatsuki xem nhưng cô chợt nhớ là có bao giờ cô nàng ham học đó chịu chụp hình đâu, cho dù là tập thể đi nữa thì lúc nào cũng là người cầm máy...

Hana đành lên về phòng học sau khi chứng kiến vụ vừa rồi.

Các chị không định phiền "anh rỗng" nhà ta nữa, cũng để lại vài lời khinh rồi đi về với tâm trạng bực dọc.

Lớp im re...

Tiết 2

Vẫn còn vài ba chị bám bám ngoài cửa, hình như không có vẻ gì là bực dọc nữa, anh vẫn nhìn ra ngoài, trời xanh mây trắng bay trong đầu anh...không được gấp mặt, không được dùng điện thoại trong trường...ôi...tận thế...

"Không biết cô ấy đã khỏe chưa nhỉ?"

An tâm, chị ấy đang được Kazuo cung phụng như vua chúa.

Tiết 3

Tatsuki không chịu nổi, ngồi đó học mà cứ nhìn ra ngoài, thả hồn bay bay theo trời xanh.

- Trò Akira! Làm bài xong chưa? - thầy gắt lên.

Anh quên mất là đang kiểm tra, bèn lấy viết ra, chấm vào vài câu, rồi nộp bài. Thầy định hỏi sao anh ta nhanh vậy nhưng thực ra anh chàng đã làm đúng chuẩn từ trên xuống dưới, ghi họ tên đầy đủ. Rồi nộp bài xong, chàng nằm bẹp trên bàn, ngủ cho hết tiết.

Con nhà người ta...

Giờ ăn trưa.

- A...Akira-san... - Hana đứng ngay cửa lớp, gọi vào thăm.

- Hừm? - anh ngóc đầu dậy.

- Em..mời anh lên tầng thượng ăn trưa cùng với em, anh có muốn đi không? - cô gái cười.

- Ừm..

Tatsuki nhắc hông đi cùng Hana.

"Cứ thế này thì không ổn cho lắm..." Hana toát mồ hôi hột, cô chia cho anh tấm ảnh cũ vào mấy năm trước khi cô gặp Misao. Lúc này cô mặc đồng phục thủy thủ, tóc vắt ngang vai...trông còn u ám hơn bây giờ nữa...

- Misao-tan... - Tatsuki nhận ra ngay lập tức.

Hana không cần phải nói nhiều, cô chỉ đưa ảnh thôi. Coi kìa, đôi mắt anh sáng lên, và cầm tấm ảnh lên xem đi xem lại như báu vật. Anh cười, rồi nhét nó vào túi áo trước, cái mặt phớn ối thôi.

"Đúng là vấn đề đã được giải quyết nhanh gọn." Hana thở phào.

"Thằng nhóc đó bị gì vậy trời?" các chị kia toát mồ hôi, gào lên trong trí óc.

Tiết 4

Anh ngồi nhìn Misao...

Tiết 5

Vẫn ngồi nhìn Misao...

Ra về

- Thế quái nào mà thằng nhóc lại bỏ chúng ta đi và nhìn cái con nhỏ đó như thể nó là thánh thần vậy!!?

À, bây giờ hóa ra là có 3 chị, 1 chị tóc cúp ngang ăn mặc gọi cảm, chị nhuộm xanh nhuộm đỏ với đầu xoắn, chị thì móng tay móng chân lòn lòn mà vẫn không lọt vào tầm mắt Tatsuki được.

Anh vẫn còn cầm tấm hình đó, và anh nhét nó vào ví.

Đi ra khỏi cổng trường, 3 bà chị kia định giựt tấm hình để anh để ý tới 3 người.

Nhưng thật không may, Hana vô tình đi ra, cùng với ly nước ép cam được anh chàng nào đó cho, với tâm trạng hứng khởi, thì 4 người va vào nhau.

Uớt nhẹ 3 bà chị...

- Em có sao không, Igarato-chan!?

Bàn tay nhắc bông cô lên, là Kazuo. Hana may không bị ướt là nhờ có anh. Anh tới để gặp Tatsuki báo anh chàng vài việc, vô tình gặp cảnh Hana sắp bị

lấy vào mớ bông bong...nên bay lại giúp.

"Thích" cô rút 1 nhịp tim

- Các cô không sao chứ? - Kazuo cầm tay từng người nhắc dậy.

- Không...chúng tôi không sao...

Cuối cùng, Tatsuki đã đi 1 đoạn khá xa....bọn họ...

Kazuo không để ý, anh lấy khăn tay đưa cho ba "cô gái sói" kia, rồi cười:

- Sau này đi nhớ để ý nhé. - anh xoa đầu.

"Rụng!" tim 3 nàng kia rút mất tiêu. Anh chàng quá đẹp trai, và soái nữa...tốt hơn Tatsuki nhiều.

- Igarato-chan, về thôi.

- Anh...anh đón em ạ? - Hana đỏ mặt.

- Misao nhờ anh đón cả 2, nhưng thằng nhóc đó...nó đi đâu rồi!? - Kazuo nhìn ngang nhìn dọc. - Cái thằng nhóc đẹp trai đó! Thôi, đưa em về vậy.

"Cám ơn...Misao-tan..." cô nàng gật đầu cảm ơn, họ sải bước cùng nhau trên 1 con đường, rôm rả nói chuyện.

Và trái tim thì cố gắng lại gần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 37

- Misao-tan, anh có mua ít đồ cho em đây.

Tatsuki vào phòng cô, tay nhắc bó hoa, mớ trái cây và bánh kẹo, cô nhăn mặt. Hình như thấy anh vào, cô hơi giật mình, rồi 2 tay giấu gì đó ở phía sau lưng. Anh thấy, nhưng không phản ứng gì nhiều, chỉ cười trừ và đặt mớ hoa, bánh trái xuống bàn. Cô hoảng loạn, hỏi lắp bắp:

- Anh đến đây làm gì? - cô thật sự đang hoảng loạn.

Anh vẫn cười trừ coi như chưa có gì xảy ra trước đó, kéo ghế ngồi kế thành giường của cô, anh móc dao, gọt trái cây, mỉm cười vui vẻ:

- Anh tới thăm em

- Ai cho anh vào đây? Anh hai đâu?

- Anh hai đưa Igarato-chan về rồi. Mẹ em cho anh vào đây mà.

Cô toát mồ hôi: "Mẹ ơi là mẹ, mẹ nghĩ sao lại cho 1 thằng con trai vào phòng 1 đứa con gái vậy mẹ? Đặc biệt tên đó rất là...biến thái nữa..." Tay cô chảy mồ hôi khi giấu thứ bí ẩn phía sau lưng, anh thì tò mò lắm, nhưng không thể đề cô ra mà lấy được, vì đó là hành động "vô cùng khiếm nhã".

Vội lại anh không muốn tiến xa tới mức vượt khỏi rào cản của bản thân. Trước giờ anh với cô chỉ chạm tới khung: ôm, hôn, nắm tay.

Không thể phá hủy rào cản đó trong anh.

- Anh có chép lại bài trên lớp cho em đây.

- Ừm...ừm...Sao anh vào lớp tôi được hay vậy?

- À, là anh mượn tập của các thành viên trong lớp em, rồi giờ ăn trưa có đem chép lại. An tâm, anh trả tập cho họ rồi.

Cô nhận lấy quyển tập. Trong khi 2 tay cô còn bận việc lật sách, anh nhanh tay chìa miếng táo ngon lành mà anh đã cắt gọt sạch sẽ:

- Aaaa...

- Ngưng ngay! - cô cố né đầu ra. - Không...không cần phải dứt tôi ăn...đầu...

Rồi lại chợt thấy khuôn mặt khản nài y như trẻ con đây của anh, không, giống như con sóc nhỏ xíu muốn người khác cưng chiều mình vậy, anh nhìn cô với đôi mắt không còn gì tà nổi. Cô đỏ mặt, hợm hờn lắm mới lấy tay cầm miếng táo trên tay anh, không...chính xác hơn thì nàng cầm tay chàng, tại chàng không buông đồ ăn ra mà...nàng đỏ ngậy, mở miệng ra, mới được chàng dứt đồ ăn...trông thật là...gọi...cảm.

(Xô đầu, máu mũi của em! Xô đầu rồi!!!) Au phun trào huyết mạch.

- A, trông em dễ thương quá. - anh nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, mỉm cười.

Mặt đã đỏ, nay còn đỏ hơn, cô quay mặt đi, nhai nhai đồ ăn, cái lúc này là lúc anh có thể ngắm cô tùy thích...điều đó làm anh hạnh phúc...ơ mà...

"Gia đình Misao làm gì ngoài đó vậy? Mình nghĩ thấy mùi com đậu đỏ..." Tatsuki nghĩ thầm, hình như chỉ có cách này làm anh bớt dỗi khi mà gia đình Misao cứ nhìn trộm 2 người.

Anh nhìn lên ra sau, thì thấy bìa tập sách Misao giấu sau lưng hiện rõ mồn một, anh mới hiểu ra. Cô nàng sợ không ai cho học bài nên mới vội vã giấu đi khi anh vào, thật sự thì sau mọi chuyện, cô phải vui đầu vào việc học để quên cái sự kiện kinh khủng đó sao?

- Misao-tan. - anh gọi.

- ...Hửm? - cô quay đầu lại theo phản xạ.

Anh hôn cô, cái hôn rất ư là dễ chịu, vâng, rất nhẹ nhàng, chỉ hôn hờ lên môi thôi. Cô ngạc nhiên.

- Đừng nghĩ bất cứ điều gì ngoài anh.

"Bụp" xác định Misao đứng thò....cô ngó người ra...

Anh đặt vào đĩa trái táo tách thành múi nhỏ, đã gọt vỏ, rồi xách cặp ra ngoài...trước khi ra khỏi cửa, anh nghiêng mặt, cười:

- Đùa đó.

"Cạch" đi ra khỏi cửa, anh nhìn ra góc cột bên kia, mặc dù nắp khá kỹ nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm nóng của mọi người trên nắm đấm cửa...

Nhưng có lẽ anh mong chờ cái khác kia.

- Tên biến thái nhũn não chết tiệt!

"Xong." anh te te đi về...

Hình như ngày nào không chọc cô anh không chịu nổi thì phải...?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 38

Tatsuki đi về, ngang qua con hẻm nhỏ, chợt thấy. Kazuo đang ngồi nghe điện thoại trong khu đất trống gần đó, anh không có ý định nghe lén, nên cố tránh đi thì nghe thoáng:

- Vâng, tôi sẽ thu xếp công việc trở về. Anh cứ dặn người mẫu là tôi sẽ về thật sớm, có lẽ là ngày mai. Vâng...Cám ơn anh, con bé vẫn ổn, anh cứ an tâm, tôi sẽ về. Tôi hứa.

"Bíp" Kazuo thở dài.

- Yo.

- Cha mẹ thánh thần ơi, mi từ đâu chui ra vậy?!!

Tatsuki đã ngồi kế bên Kazuo từ kiếp nào rồi, anh chia lon nước, mắt cá chết được khởi động, vừa uống vừa mời Kazuo. Anh chàng kia cũng hơi bực, rồi giựt lấy lon nước:

- Này! Misao sao rồi?

- Cô ấy ổn. - Tatsuki ngáp.

- Còn bệnh tình của nhóc. - anh chàng nốc ừng ực.

- Ổn.

Trả lời quá ngắn gọn súc tích làm Kazuo không muốn hỏi gì nữa.

- Anh dự định sẽ về Mỹ, khoảng 2-3 năm nữa anh mới quay lại đây.

- ... - Tatsuki tiếp tục uống nước.

- Nhóc không có gì muốn nói à? - đôi lông mày nhú lại.

Kazuo không thấy trả lời mới nhìn sang 1 chút, rồi im lặng, đặt lon nước xuống, thì thầm:

- Có lẽ là hơi sớm, nhưng...

Anh đứng đối diện với Tatsuki, chìa tay ra, nghiêm túc nói lớn:

- Tôi...giao em gái tôi lại cho cậu, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tatsuki cười, bắt tay.

- Tất nhiên.

Tình anh em bắt đầu từ thuở đó.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 39

- Misao, Igarato-chan mới tỏ tình với anh.

Misao đang đọc sách thì cuốn sách rớt xuống giường, cô toát mồ hôi, á khẩu, quai hàm như đánh đu trên mặt, cô nhìn anh với đôi mắt "Thật không đây?" và rồi cố gắng nhặt quyển sách lên:

- Ừm...thật sao?

- Ừ, anh không biết phải trả lời con bé thế nào...vì ngày mai anh sẽ về Mỹ rồi.

Cô lại nhìn anh, với khuôn mặt buồn, và khẽ thở nhíp nhàng, cô hỏi:

- Anh đáp làm sao với lời tỏ tình của Hana-san?

- Anh từ chối rồi. - bàn tay lộ vỏ cam.

Đang cố kiềm chế lắm, cô mới siết lấy quyển sách và hỏi tiếp:

- Hana-san có làm sao không?

- Con bé khóc, à không, khóc chút rồi cười. Đây nè, ăn đi Misao, anh lột...Sao em nhìn anh với ánh mắt kinh tởm vậy Misao!?

Misao nắm đầu thẳng anh mình lôi ra ngoài, hồi trên tầng thượng ăn trưa với cô, cô nàng tội nghiệp có nói về Kazuo là cô này hiểu được chút gì đó rồi, không ngờ...

- Sao anh có thể bắt 1 người tuyệt vời như Hana-san phải khóc vì anh? - cô hét lên (coi ai đang nói kìa == cũng cũng đang làm đau về thể xác lẫn tinh thần của Kazuo đó cưng à)

Bất chợt Hana từ đâu xuất hiện, cô nàng đứng sững người ở đó khi thấy Misao và Kazuo. Chỉ đứng đó, rồi hình như đấu tranh dữ lắm, cô mới mở 1 nụ cười:

- Chào anh, em sang thăm Misao-tan.

Tình cảnh gì đây? Cái tình cảnh gì đây? Chuyện tình tay ba, à không, giống em thích anh mà anh thích nó thì đúng hơn, mà nó không thích anh. Và lại cũng mới tò tình.

Căng thẳng...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 40

Hana ngồi kế bên giường Misao, và không quên nở 1 nụ cười tươi rói. Kazuo thì đã bị tổng ra ngoài, anh đứng ngay ngoài cửa, Misao giờ đây rất là bức tức (vì em ý có biết thằng cha kia còn thích mình đâu), Hana cũng biết Misao không tội tình gì trong chuyện này.

- Có phải anh hai tớ đã từ chối cậu? - Misao nhìn mặt nhìn.

- Ủ. - Hana gãi đầu, cười cười - Tớ biết là tớ không tốt nên anh ấy sẽ không đồng ý đâu.

- Hana-san...

- Hìhìhi, tớ có mang vài thứ hay ho đến cho cậu này, lúc nãy đi ngang qua nhà mới nhớ. - Hana cuống lên, lục tìm trong túi sách. - Nó đâu rồi ta...?

Nhưng đâu giấu được đôi mắt rung rung sắp khóc.

Hana thích Kazuo ngay từ khi anh mới bước vào cuộc đời ngây ngô của cô.

Cô biết tình cảm này không được đáp lại đâu, anh không hề thích cô, dù chỉ 1 chút, nhiều lắm xem cô là bạn của em gái mình thôi.

Nhưng cô thích anh thật lòng.

Misao ôm chầm lấy bạn mình khi những giọt nước mắt cứ tong tòng rơi trên chiếc túi giấy kia, cô òa khóc, đôi vai run lên vì xúc động.

Kazuo nghe, anh không phản bác gì, anh chỉ đứng dựa lưng ngoài cửa.

Im lặng hòa tiếng khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 41

- Maitoki-san, cảm ơn anh đã đưa em về nhà. - lúc này nụ cười của Hana vẫn còn tỏa nắng trên khuôn mặt đỏ ngầy.

- Hử? Ừm! Có gì đâu. - anh chàng phẩy tay. - Thôi, anh về nhé.

Khi gót chân xoay đi, và dáng lưng ấy sắp rời xa, Hana đột nhiên lên tiếng:

- Maitoki-san!

Anh quay lưng lại, lúc này, ánh chiều hắt lên anh, trông anh chẳng khác gì 1 bức họa tuyệt trần, đôi mắt ấy nhìn cô, và nụ cười giương trên môi:

- Gì đấy?

Cô chỉ nghe tới đó, rồi trái tim thúc mách nhắc chân lên và lại chỗ anh ấy đi. Cô vội vã làm theo:

- Em thích anh!

Kazuo đứng đực người, 1 lúc, anh nhìn cô bằng đôi mắt khác, nó buồn thăm thăm khiến cô cũng phải ngạc nhiên, anh cười:

- Nếu anh cũng tỏ tình được như em thì tốt quá.

Đó là 1 điều cực kỳ sock khi trả lời cô gái vừa nói thích mình như vậy. Điều đó làm nhói lên từng hồi trong con tim ngây thơ ấy, rồi cô đáp lại với khuôn mặt cúi xuống:

- Có phải...người đó là Misao-tan không?

- Phải, anh thực sự xin lỗi em. Anh không thể đáp trả lại tình cảm chân thành này được.

Cô khóc, lúc này là lúc cô sợ nhất.

- Vâng, em hiểu. - khuôn mặt ướt đậy ngược lên nhìn, cười vui vẻ như chưa từng có gì xảy ra.

- Anh xin lỗi em. - Kazuo cúi đầu.

- Vâng, em ổn mà, đừng cúi đầu trước em nữa.

Hana đẩy người Kazuo lên, cô cười. Anh biết nán lại càng làm cô buồn thêm thôi, nên cũng chào tạm biệt rồi đi.

Hana đi vào nhà, cha mẹ cô thấy trai đẹp đưa về, định hỏi đây là bạn trai con à nhưng cô đáp gọn lòn:

- Con bị từ chối rồi, mẹ à.

Và rồi cô bỏ lên phòng, cố gắng không khóc, và chợt nhớ lễ hội sẽ diễn ra gần đây, nên vội vã chạy tới chỗ Misao mời cô đi cùng, cũng là để bày tỏ tâm sự buồn bã của mình.

Không ngờ lại gặp Kazuo, cô cứ ngỡ anh đã về khách sạn rồi.

Cái tình cảnh không mong muốn chỉ hết.

Misao an ủi cô, điều đó làm cô rất bất ngờ, cô đã nghĩ nếu không phải Kazuo thích Misao thì cô đã được nhận lời, nhưng không, lúc này đây, chính bờ vai của người bạn mà cô trót nghĩ xấu trong vài 2 phút đó là chỗ dựa tốt nhất cho suy nghĩ của cô. Và lại, cho dù Misao có biết tình cảm của Kazuo đi chăng nữa, thì cái chủ chính lúc này là Hana phải biết làm gì để cô ấy có thể có được tình cảm của anh, chứ không phải ngồi đó tìm cách châm biếm chế giễu bạn bè hay trách móc bất kỳ ai.

Cô hiểu cho bản thân mình vào cả những người xung quanh.

Cho dù lúc này, bờ vai của cô bạn thân đã là chỗ dựa tinh thần vững chắc nhất nhưng...

Đó là chuyện chỉ riêng cô mới giải quyết được.

"Tớ vui vì tớ đã có người bạn như cậu, Misao. Tớ được thừa hưởng cái tính mạnh mẽ của cậu mất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 42

- Hana-san, cậu đã ổn hơn chưa?

Misao ôm siết lấy cô bạn mình, Hana vốn đã bình tĩnh hơn 1 chút rồi. Bàn tay nắm lấy nhau của 2 người, và khuôn mặt ướt át của Hana làm Misao không thấy ổn chút nào, cô chìa tay lau đi những giọt nước mắt nhoe nhoạt kia:

- Cố lên, Hana-san.

Câu nói làm cô nàng đứng sững, cô không biết vì cái gì mà phải cố gắng lúc này. Phải chăng cố gắng vượt qua cảm xúc này và yêu 1 người khác? Vậy thì cô quen rồi, đây cũng đâu phải là lần đầu tiên cô bị từ chối, chỉ mới lần thứ 2 thôi, lần trước là anh chàng ở đảo Guam mà cô cùng gia đình đi chơi, lúc đó khóc còn nhiều hơn bây giờ, mà lúc đó cô mới 10 tuổi... Vậy cố gắng vì cái gì?

- Tớ cố vì cái gì? - Hana đờ mặt.

- Chính phục anh hai tớ. - Misao nắm tay cô, siết chặt, mắt long lanh.

"Hà?" cô lại chờ lần 2, Misao nhà ta rất hiểu tình hình thì phải?

- Tớ biết, Hana-san là người rất dũng cảm, cậu bày tỏ tình cảm với anh hai là điều phi tưởng. Nhưng vượt qua cảm xúc này còn khó khăn hơn. Tớ cũng không hiểu nhiều về chuyện tình cảm, nên chỉ là 1 chỗ dựa cho cậu thôi. Nhưng mà...tớ sẽ ủng hộ cậu, bất cứ giá nào tớ cũng sẽ ủng hộ cậu!

- Misao-tan... - Hana muốn nói chuyện Kazuo thích Misao nhưng rồi lại bị ngắt ngang:

- Chúng ta là bạn thân đúng không?

Câu nói lúc này đánh trực diện vào Hana, cô nhìn Misao. Misao nhắm mắt, siết tay cô rất chặt, cô đã từng thấy cảnh này rồi, là khi cô buồn, không ai khác ngoài Misao đã an ủi cô.

- Ừm. - bàn tay kia ôm lấy đầu Misao.

"Cám ơn trời, cậu ấy không còn khóc như vừa nãy rồi. Thật không hiểu nổi, tại sao mình lại là bạn thân với Misao bằng cái cách này được chứ nhỉ? Mình khóc, cậu ấy cũng khóc. Thật kỳ lạ."

"Reng" điện thoại di động của Misao reo lên, cô đã bình tĩnh lại, cầm máy lên thì cúp ngay cuộc gọi, Hana hỏi:

- Ai mà cậu tàn nhẫn vậy?

- Biến thái nhữn... - cô chưa kịp nói hết, cuộc gọi thứ 2 tới.

Tắt.

- Cậu nên nghe đi, Misao-tan à.

- Không, phiền... - cuộc gọi thứ 3 tới.

Tắt.

- Như vậy không sợ Akira-san giận à? - Hana mỉm cười gượng gạo.

- Có chết cũng... - cuộc gọi thứ tư tới. - Tên biến thái nhữn nào kia, rảnh tiền quá rồi nhỉ!?

Từ đầu dây bên kia vang lên giọng ấm áp:

- "Cuối cùng em cũng nghe điện thoại của anh"

- Im đi! Sao cứ làm phiền tôi quài vậy!/? - cô hét vào điện thoại.

- "Oh ya, khỏe thế này rồi cơ à?" - giọng cười cợt bên kia không dứt.

- Im đi, tôi tắt điện thoại đây.

Tắt nhanh trong chớp mắt.

Hana nghĩ lại rồi, cô cứ tưởng mình là cô gái đáng thương, nhưng giờ thay đổi trong chớp mắt:

"Akira-san, em thấy xót thay cho anh...cứ cái đà này làm sao 2 người thành đôi được đây?"

Kệ đi, em ổn là được rồi, Hana ạ. Hai người đó không sớm cũng muộn hà, vấn đề thời gian thôi. Cố lên nha em. Au ủng hộ cho em, vì nếu em không có người yêu chắc các mem khác cạo trọc đầu chị.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 43

- Tạm biệt Misao-tan, ngủ ngon nha.

Hana ra khỏi phòng Misao, trời chập tối, cô cười khi thấy Kazuo. Nhưng nụ cười này có vẻ không còn gượng gạo nữa. Cô cúi đầu cảm ơn anh, vì tất cả thời gian qua, có anh, cô cảm thấy Misao và Tatsuki mới có thể ở gần nhau hơn. Và chính cô cũng có 1 điều quan trọng muốn tìm trong tương lai.

- Anh sẽ đưa em về, tối rồi. - Kazuo lên tiếng.

- Không ạ, em sẽ tự đi. - cô cười, chút gì đó là buồn bã.

Cô cúi đầu chào cha mẹ Masaki khi họ mới vừa bước lên, có ý định bảo cô ở lại ngủ nhưng cô từ chối, cô gật đầu, đi ra khỏi cửa.

"Ngốc thật, mặc dù mình rất muốn anh ấy đưa về...có lẽ mai mình sẽ không tới tiễn anh ấy đi được rồi, mình sẽ khóc chết mất." Hana chạy ra khỏi cửa nhà thật nhanh.

- Igarato-chan!

Kazuo chạy đuổi theo, nắm tay cô lại, và cúi người 90 độ chuẩn, anh nói:

- Anh thật sự xin lỗi em! Anh đã làm em tổn thương!

Cô ngạc nhiên.

Anh đuổi theo cô chỉ để xin lỗi vì lời tỏ tình lúc đó.

Ấm áp.

- Vâng, không sao đâu. - cô vỗ vào lưng anh, khiến anh muốn học phổi. - A! Em xin lỗi, em mạnh tay quá. Anh có đau không?

Anh ho khụ khụ, rồi thấy cô cuống quá, mới ngẩng đầu lên, cười:

- Em bình thường rồi nhé.

Nụ cười tỏa sáng vào tối. Rất dễ chịu. Anh không mang lại cảm giác buồn khổ cho các cô gái, nụ cười là thứ mà anh đã quyến rũ cô. Anh thực sự rất đáng yêu. Y như cái tên "Kazuo" của anh.

- Liệu...ngày mai, em tiễn anh tới sân bay, có được...không anh? - cô lấp bắp.

Kazuo mở to mắt, rồi dịu lại, cười:

- Ừ.

Hạnh phúc vỡ òa.

Cuối cùng cảm giác đau khổ chỉ là cái đỉnh thôi.

Cô mỉm cười, nhẹ nhàng mà trêu mếu.

Cuối cùng...đã không còn hàng rào cảm xúc làm ảnh hưởng đến họ nữa rồi.

Tức thì giọng thì thầm vang lên..

- Misao-tan, em không còn lo nữa chứ?

Phía sau bức tường, ngay trong hẻm, Tatsuki mỉm cười nói qua điện thoại, từ đầu dây bên kia, cũng nghe được tiếng cười khúc khích dễ thương của cô nàng ham học:

- "Ừ, cảm ơn anh."

- Ừm, vậy anh lấy phí em nhờ anh nhé, 1 buổi hẹn hò, có được không?

- "Đi chết đi"

Tắt máy.

- Phì, em ấy đáng yêu thật.

Chiếc điện thoại được Tatsuki hôn lên, anh nhếch khóe môi tạo thành 1 nụ cười đẹp rạng ngời:

- Ngủ ngon, Misao-tan.

Chương 47: Chương 44

- Em không cần phải ra đón anh đâu, Misao, em cứ nghỉ ở nhà.
- Vậy ý anh là bây giờ em phải vác thân về nhà à? - Misao nhăn mặt, liếc nhìn.
- Không...anh lo cho em thôi. - Kazuo cười cười.

Hành lý đã lo xong từ tối qua, anh chỉ còn chiếc vali cỡ lớn chất đầy quần áo là được. Vé máy bay đã có. Anh đứng nhìn trước sự tần ngần của Tatsuki, Mao, Misao và Hana. Anh bắt tay Tatsuki, hôn nhẹ lên trán Misao và cười:

- Cảm ơn mọi người.
- Ở bên kia nhớ giữ gìn sức khỏe nha anh. - Mao ôm cổ anh, hôn má anh.
- Ừ.
- Nhớ phải về thăm nữa. - Tatsuki giễu.
- Bớt giễu người ta thì nhóc chết à thằng nhóc đẹp trai kia? - dù là sắp đi, nhưng giống như còn ở đây vậy.
- Báo trước thôi mà.
- Nhớ những gì anh nói chứ, nhóc đẹp trai? Chú phải biết bổn phận của chú là gì đấy! - anh chỉ vào mặt Tatsuki.
- Điều đó là đương nhiên. - Tatsuki lại cười.

Còn Hana thì anh không nói gì nhiều, chỉ quay sang, rồi vỗ đầu cô, cười:

- Cảm ơn em.

Rồi thời gian kéo anh đi, anh bắt buộc phải rời xa, xoay gót chân, anh ung dung vẫy tay chào mọi người:

- Tạm biệt nhé.

Anh bước khoảng chừng vài mét, thì giọng nói lớn át hẳn tiếng ồn ào của sân bay:

- Em chưa bỏ cuộc đâu!

Anh vội quay người lại, thì đứng khựng người. Mọi người nhìn cô gái gan dạ đó.

Hana đã dồn hết sức mạnh dũng khí của mình ra để nói được điều đó, đôi mắt hững hờ còn long lanh ngại ngùng, và mái tóc của cô hững hờ còn bay nhẹ nhẹ, cô khóc.

- Cố lên! Anh đợi em!

Anh cười, hét lớn hồi đáp cho cô.

Như đã được báo trước, cô nàng bắt ngờ, rồi mỉm cười vui sướng vẫy tay lia lịa, để anh khuất dần sau những hàng người.

Thấy anh đã đi khuất rồi, Hana quay sang phía Misao, ôm chầm lấy cô bạn, vui mừng nhảy cẫng lên:

- Anh ấy đã cho tớ cơ hội rồi! Misao-tan! Anh ấy cho tớ 1 cơ hội rồi!

Không cần phải nói, bây giờ niềm hạnh phúc đã dâng trào trong tim từng người.

Chương 48: Chương 45

- Hana-san, tớ muốn đi học.

- Tớ mách mẹ cậu liền.

Cuộc nói chuyện ngắn gọn trong vòng 2 câu, vâng, cô nàng ham học của chúng ta rất muốn quay về trường. Tatsuki cũng đang ở trong phòng Misao, lúc đầu cô nhìn anh, nhưng đôi mắt anh chắc sẽ đồng ý chẳng? Mơ đi cùng, cô hiểu anh quá rõ. "Thằng cha đây còn lâu mới cho mình đi học" nên câu hỏi đổi hướng sang Hana, và cô nàng trả lời gọn lỏn.

Cô cũng bệnh đầu có nặng, suy nhược cơ thể nghỉ vài ngày ở nhà rồi cũng ổn mà. Không ai chịu cho cô đi hết. Cô ở nhà đã quá đủ rồi, nghỉ ở nhà làm mất đi 1 mới kiến thức mà cô muốn có, rất bực mình.

- Igarato-chan, anh nghĩ được mà, Misao-tan có thể đến trường, xét trên hình thái thì cô ấy bình thường rồi.

Lời nói đó đánh dấu trên đôi môi của Tatsuki, anh đang ngồi nhìn chăm chăm khuôn phòng của Misao.

Bốn con mắt nhìn anh chăm chăm.

- Nhưng chắc gì mẹ cậu ấy cho, Akira-san?

- Cho mà, nếu thấy sức khỏe cô ấy ổn rồi thì phải để cô ấy ra ngoài vận động chứ.

Anh nắm tay Misao, cô rút tay ra, anh lại nắm, cô lại rút, anh nắm, cô rút...

"Tới khi nào hà 2 người...?" Hana cười cười.

Mắt anh lóe sáng:

- Không nắm khỏi đi học.

--Cô thua anh--

- Oh, nếu Tatsuki-kun đã nói vậy thì mẹ đồng ý, miễn có Tatsuki-kun chịu trách nhiệm để mắt tới con là được rồi. Khổ thân cháu quá, Tatsuki-kun. Gặp phải bé Misao nhà này, cơ mà mong cháu giúp đỡ cho con bé nhé.

- Vâng, cứ để cháu lo.

Anh lại mở nụ cười xã giao đáng sợ trong mắt cô, tay trong tay, anh cảm không buông, tay cô đỏ mồ hôi nẩy giờ khi mà bé Mao cứ sẫm soi cái nắm tay "tình tứ mắc buồn nôn" của họ, mà chính xác hơn, cha cô không biết tại sao cũng ủng hộ luôn.

Cô moi sách ra đọc, anh dùng tay kia giật cuốn sách ra, cười hiền:

- Hôm nay hẹn hò, như báo trước.

"Hả...?" cô nghe xong, mở hờ ra, mắt nhìn Tatsuki như muốn lòi ra ngoài.

"Khiêu chiến?" cô lại nghĩ (Em lạy chị .-. Khiêu chiến với hẹn hò khác nhau, chị à.)

- Nhìn mặt em bây giờ kì quá đấy, anh đùa thôi. - anh vỗ đầu cô, rồi buông tay nhau ra :)))

Anh giữ cặp cô.

Cô hùng hục bước ra khỏi nhà, đi trước.

Hana vỗ vai anh, toe toét bí hiểm

- Soái ca.

"Hả...?" lần này đến lượt Tatsuki không hiểu.

Hả là anh không đọc ngôn tình.

---Sau lùm cây---

Ba bà chị bị tiếng sét ái tình của Kazuo không biết là anh đã rời đi, đứng chờ suốt dưới tán cây, son môi chỉnh sửa giả dạng gái ngoan hiền đợi anh suốt mấy tiếng đồng hồ.

Con lạy các má tình yêu, điền hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 46

Tatsuki đi sau Misao, anh để đôi mắt dán vào cô, để có gì còn kịp ngăn lại, khéo lại bị thương. Anh đi 1 hồi lâu, thấy cô lúng ta lúng túng quay lại nhìn anh, hét:

- Sao nhìn tôi quái vậy!?

- Em dễ thương thì anh nhìn thôi.

Chàng tỉnh bơ.

Nàng nổi điên đi nhanh.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm nhận được mọi thứ xung quanh đầy màu sắc thế nào.

Hana vào trường trước rồi (để có không gian riêng cho 2 người ấy mà ~)

Nắng sáng nhảy múa trên đôi mi mắt cô, nó trôi đùa trên đôi má cô, rồi khẽ lướt qua làn tóc, rất nhẹ nhàng, anh nhìn theo dáng cô...hắn là anh đang ghen, vì ước gì cô cũng cho anh chạm vào thoải mái như thế. Không biết từ bao giờ, anh thích ngắm cô. Và lại anh cũng không biết vì sao mình lại chọn 1 cô gái rất ư là kỳ lạ, không hòa đồng được, cũng ít nói chuyện, mà mỗi khi nói là mỗi lần nổi đóa lên, ghét con trai và 1001 chuyện khác mà anh kể 3 ngày 3 đêm chưa hết.

Nhưng anh không quan tâm những chuyện vặt vãnh đó.

Anh thích cô, vì đó là cô, nếu Misao thay đổi đi 1 chút tính cách của cô ấy chắc anh không chịu nổi.

Vâng, đã qua chương thứ 40 lâu rồi mà con tác giả chưa cho anh được ở bên cô, quá là dài, định ăn theo "Cô dâu 8 tuổi" à?

Anh thờ dài.

"Thôi thì cái gì tới, nó sẽ tới." anh thông thả bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 47

- Ruri-chan, là cậu ấy kia, Tatsuki-san ý. Đẹp trai nhì? Phải không?

Anh đi thông thả mà không để ý rằng những nữ sinh đang nhìn theo anh chằm chằm. Trong đó nổi bật nhất là 1 cô gái màu tóc nâu nâu, với đôi mắt to rõ long lanh đẹp rạng ngời, màu tím biếc. Mái tóc buột cao, môi đỏ, lông mi cong vút, và khuôn mặt đẹp hết búp bê với làn da trắng hồng. Không nhầm thì đó là cô người mẫu nổi tiếng trong giới học sinh: Ayame Ruri.

- Anh chàng tóc vàng đó à? - cô nàng này mỉm cười 1 cái là trai theo rần rần.

- Trai trường Touhou đó, đẹp không? Nghe nói có cả 1 cơ cấu trai đẹp ở đó luôn, lần nào ghé sang xem sao. - vài người nhìn nhìn dáng Tatsuki, cười, rồi hưng hừng trên đôi mắt họ 1 hi vọng.

- Tớ nghĩ nam sinh trường mình vẫn là nhất chứ. - Ruri che miệng, cười khề.
- Ruri-chan đúng là người dễ tính mà. Nhưng mà cậu đi chung với Tatsuki-san chắc chắn chẳng khác gì đôi phượng hoàng, cực kì đẹp luôn.
- Không, tớ làm gì có điểm phúc ấy. - cô lại vẫy tay từ chối.
- Cứ khiêm tốn quá hà, nếu 2 người đi chung chắc chắn hợp lắm đó!

Ruri nhìn Tatsuki, anh đẹp trên từng góc độ, và lại đứng chuẩn soái ca còn gì, tội cái rất là lạnh lùng.

Sau bóng tắt dần của ánh nắng, khoe miệng cô gái tạo nên nụ cười ma quái.

"Người thứ 26 liếm gót chân mình."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 48

Bão tới, bão chính thức tới rồi.

Misao đang ngồi học bài trong lớp, chợt ngoài cửa có tiếng gọi thảm khốc khủng bố tinh thần của các anh chàng, họ kêu réo điều gì đó mà cô không biết. Mà cô cũng chẳng muốn hiểu, đối với cô, việc học là nhất. Không có gì quan trọng hơn việc học nữa.

- Ruri-chan kia.
- Ayame Ruri đây à? Em ấy trông thật đáng yêu.
- Tớ muốn xin chữ ký cậu ấy quá.

Misao ngồi trong lớp, thành viên trong lớp thi đã dồn ra ngoài hết rồi, cũng may, đỡ, không ồn, làm cô học bài được.

- Có vậy mà cũng nặng xì cả lên. - chợt 1 giọng cao thốt lên - Ô kia, còn 1 cô gái ở đây không chạy tót ra ngoài xem Ruri gì gì đó à?

Misao ngẩng đầu lên. Đó là 1 cô gái chân dài, tóc búi cao, với đôi mắt xéch cực kì đẹp cùng với đôi lông mày mỏng thưa, và khuôn mặt thanh tú ấy đã cho thấy con người của họ, hướng ngoại, tốt bụng và năng nổ không cần thiết. Misao chỉ nhìn, rồi thôi. Cô lại cúi đầu vào làm bài.

- Ừm...Misaki-chan nhỉ? - bàn tay đưa nhẹ xuống bàn, khiến cô phải ngước đầu lên thì nụ cười tươi như nắng mặt trời rọi thẳng vào cô - Tớ là Izanami Inari, tớ ngồi kế cậu đấy.
- Là Masaki Misao, không phải Misaki Misao... - cô nhấn mặt nhìn. - Và lại có nhờ gì thì nhờ đi, tôi không có thời gian chơi đùa.
- Ừm...tớ thấy cậu rất thú vị đó, liệu chúng ta có thể làm bạn không? - cô nàng hồ hởi vỗ vai Misao.
- Hà? Làm bạn? - cô nhấn mặt dữ dội.

"Không phải đến để gọi mình làm gì giúp họ bài tập nữa à?" cô toát mồ hôi, lần đầu tiên cô được 1 bạn nữ tới gặp tận mặt để xin làm bạn. Lòng của cô rất là thương người, nhưng không biết vì lý do gì cô rất nghi ngờ về mối quan hệ bạn ngồi kế, rồi lại đi lại tự làm quen với mình, rồi lại muốn kết bạn.

Cô đang quá tải vì những suy nghĩ nhỏ nhặt đó.

Cách ứng xử vừa chậm vừa tệ, người bình thường sẽ gạt đầu cười 1 cái "Ừ" mà không suy nghĩ chi nhiều. Nhưng còn cô gái ngây thơ này thì không làm gì được hết.

- Cậu có sao không? - Inari vỗ vai Misao mạnh thật mạnh. - Ahahaha, cậu không cần phải suy nghĩ gì nhiều vậy đâu, tớ có hơi phóng khoáng 1 chút, nhưng chơi chung với tớ vui lắm đó!

"Tôi hiểu..." cô ê ẩm cả vai, rồi thì thầm đáp trả:

- Cậu không thấy tôi là người trầm tính hả? Tại sao cậu muốn làm bạn với tôi?
- Càng trầm càng thú vị, và lại nhìn cậu y như con mèo khó tánh vậy, trông vui lắm.

"Có gì mà vui nhỉ?" cô lại toát mồ hôi hột.

Khó khăn đây, bên Tatsuki là 1 vấn đề Ruri, bên Misao lại 1 vấn đề Inari, còn bên Hana lại vấn đề Kazuo, chắc chắn...đền nhà ai nấy thấp quá...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 49

Tatsuki đang ngồi nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, thì giọng nói cao thốt lên gọi giật tâm hồn thơ mộng của anh lại:

- Akira-san! Có người muốn gặp này! - là 1 anh chàng cao ráo gọi giật anh, chỉ ra ngoài cửa lớp.

Trong phút chốc, Tatsuki hi vọng đó là Misao.

Anh lập tức quay sang nhìn người phá vỡ khung cảnh thơ mộng lúc đó. Trước mắt anh là 1 cô gái đẹp cực kỳ, và đang mỉm cười vẫy tay ngoài cửa với anh.

Anh thờ dài, quay đầu đi nhìn bầu trời xanh tiếp.

"Tại sao lại là Tatsuki chứ!" bao nhiêu đứa con trai trong lớp gào thét tâm can, 1 cô gái đẹp đứng trước mặt anh mà anh chả thèm đếm xỉa làm gì, trong khi có người mong gần chết mà không được như anh.

"Hề? Có 1 chàng trai có dũng khí không thèm nhìn mình sao?" Ruri rảo chân vào lớp khi được cánh con trai con gái trong lớp cho vào. Cô được kéo ghế ngồi kế Tatsuki. Nụ cười thơ ngây nở như búp hoa, cô gái này dịu dàng với giọng nói êm nhẹ:

- Chào anh, em là học sinh lớp dưới trường Mamuri.

- ... - anh im re, thậm chí còn không thèm nhìn cô.

"Không sao, không đứa con trai nào mà lại có thể lơ đi mình từ 2-3 phút được hết." cô nàng vẫn cố trấn tĩnh bản thân, và cười:

- Em có thể làm quen với anh không?

-... - anh ngáp, rồi nhìn ra ngoài, theo dõi trận bóng phía bên kia sân trường.

"Cái tên này..." cô vẫn cố bình tĩnh, nhưng những giọng nói công phá suy nghĩ lúc này của cô:

- Tatsuki-san vậy đó, cậu ấy không có hứng thú thì cậu ấy không trả lời đâu Ruri-chan, thậm chí nhìn còn chẳng thèm nhìn cơ mà.

"A, là cái loại thấy mình đẹp rồi lên mặt đấy à? Không hứng thú? Haha, chắc chẳng khác gì những tên cố làm giá rằng ta đây rất đẹp và không quan tâm tới những gì người khác nói."

- Ma...Masaki-chan, chào... - tiếng gọi từ ngoài vào, tuy rất nhỏ nhưng đủ để lỗ tai anh tiếp nhận.

- Làm...làm ơn cho tôi gặp biến thái...à không...Akira-san...

"Misao" anh đứng phốc dậy khi tiếng Misao đang gấp rút tinh thần của anh, anh không quan tâm có Ruri hay ru ngủ gì gì đó đang ngồi nói chuyện với anh. Anh phóng khỏi cửa, và chạy tới ngay.

Cô đứng ngoài cửa, cùng với cô nàng năng động - Inari - mà chính xác hơn, là bị Inari đeo bám..

- ...Ai..Ai đây? - Tatsuki nhìn cô gái, gật đầu chào.

- Izanami Inari! Yo! Chào đàn anh! - cô nàng kia bay lại đâm 1 phát vào vai anh chàng, khiến anh muốn rớt khớp.

Với tình hình này thì không thể nói chuyện bằng miệng được, họ giao tiếp bằng mắt.

"Không cần nói, anh hiểu rồi."

"Cám ơn, tôi cũng mong là anh hiểu vấn đề của tôi."

Anh nhăn nhó nhối lên từng hồi khi bị bàn tay rắn như sắt ấy đập vào vai mình, anh nhin lại, rồi bắt đầu hỏi Misao:

- Em sang đây có việc gì?

- Giáo viên nhờ tôi đưa cho anh tấm thẻ này, và mớ tập này. - Misao đưa 1 số sách tập cho Tatsuki, cô cảm thấy khó khăn khi Inari bên cạnh.

- Cảm ơn em. Còn gì nữa không? - anh nhận lấy, rồi cười.

- Không. - cô quay đi.

Anh định giữ cô lại, nhưng Inari ôm eo cô giữa dòng người đông nghịt, và kêu:

- Oa, nhỏ và mềm thật cơ! - (rõ năng động thật :))))

- Bỏ ra...nhột! Này, đã bảo là bỏ ra mà! - cô cố đẩy cô nàng năng động đó ra.

Tatsuki nhìn 2 người đùa với nhau giữa chốn đông người, với đôi mắt thiếu thiện cảm khi chằm chọc vào Inari, thậm chí anh còn chưa được động vào chỗ nhạy cảm đó trên cơ thể Misao. Ghen đấy.

Ruri vẫn đang ngồi trong lớp, và tức giận khi bị anh quăng cục lơ vào mặt, cô nàng cố gắng chịu đựng. Nhưng có nên không, khi mà sự tuyệt hảo trong cô đang sụp đổ?

Cô trước giờ chỉ có con trai cúi đầu, không hề cúi đầu trước ai.

Nhưng còn tên vô cảm này? Vô ích rồi, cô không làm gì được anh ta trong ngày đầu tiên gặp mặt được, không thể cưa đổ 1 hay 2 lần, mà là phải dài hạn mới mong đổ được.

- Bỏ tay khỏi Misao-tan ngay.

Giọng nói trầm của Tatsuki khiến mọi người rợn lạnh, Ruri quay đầu lên nhìn, thì cảnh tượng lúc này là:

Tatsuki đang nổi điên lên với Inari, và nắm tay cô gái năng động đó, thật chặt, với đôi mắt ghen tuông lồng lộn.

Đôi mắt đó không chỉ làm Misao cảm thấy đáng sợ, mà còn khiến Inari phải đứng hình.

Nó cũng làm cho Ruri hứng thú.

"A...ra là điểm yếu ở đây." khloe môi lại hiện lên nụ cười tinh ranh, đôi mắt đó nhanh chóng lấp đầy bởi hình ảnh của Tatsuki lúc này.

- Ruri-chan, em đi à?

- Vâng, em có 1 số công việc, tạm biệt các anh chị, lần sau em tới có được không ạ? - cô ngay lập tức giấu nụ cười quỷ quyết đó vào trong, thể hiện sự dễ thương ra ngoài.

- Đương nhiên, chỗ này luôn chào đón em.

- Vâng, cảm ơn mọi người. - cô cúi người chào.

"Trước hết phải hạ con nhỏ tên Misao đó cái đã, rồi sẽ từ từ chiếm lấy Tatsuki, hoàn hảo."

Bàn tay gọn thon che khuất nụ cười tinh ấy lần nữa.

"Anh sẽ là của tôi, nhanh thôi."

Cuối cùng cũng lộ cái đuôi cáo già ra rồi hở em gái? :)))? Cơ mà chực thích em, cứ thế tiếp tục đi cưng à.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 50

- E hèm, các em, chúng ta sẽ có lễ hội mùa thu diễn ra vào tháng sau, hôm nay là..để xem..còn 4 ngày nữa tới lễ hội rồi! Có ai muốn đi chơi không?

Thầy chủ nhiệm của lớp 11 mà Misao đang học, tức lớp 2-A, Kuromase Taichi, 26 tuổi, là 1 người đàn ông rất hài hước vui tính quá đỗi. Mỗi lần tới

phiên đứng lớp là nói huyền thuyên, không học được bao nhiêu. Nhắc tới ông này thì đó là người Misao không có cảm tình nhất trong các giáo viên, cô muốn có 1 giáo viên luôn luôn túc trực dạy liên tục, đùa thì có thể, nhưng ít thôi, và cũng đùa có liên quan với bài học...chứ còn ông này thì...

- Kuro-chin sợ đi 1 mình bơ vơ à!? - tiếng nói đùa của 1 học sinh phía sau làm anh già nổi đóa lên:

- Không có! Anh mày đã có được 1 cô rồi nhé, xinh cực kỳ!

- Ôi dào, Kuro-chin vớt được 1 em như thế thì chắc em quen với hoa hậu quá anh già ạ!

- Cái thằng nhóc này! Gọi ai anh già hả!?

- Kuro-chin nổi điên kia! - cả lớp ồn ào nhao nháo.

Misao thờ dài, ngồi im trong lớp, liên tục viết chi chít những dòng chữ ngoằn ngoẵng. Cô không bận tâm gì mấy đến những chuyện vui đùa. Vui đùa à? Xin lỗi, cô không bao giờ muốn chạm vào nó, nó sẽ làm cho cô bỏ lỡ những thứ đáng giá là bài học và kiến thức.

- E hèm! Bây giờ đùa xong rồi, bắt đầu học thôi!

Taichi-sensei mở cặp ra, anh già moi moi kiểm kiểm, lát sau mặt tỉnh rụi, quăng 1 câu:

- Tiết này tự học.

- Cái quái gì thế!? Kuro-chin kì quá nha!

- Thầy để quên giáo án ở nhà rồi, tiết này giao cho các em, thầy nhắn tin với người yêu đây.

- Phá thầy nè!

- Tôi đánh cho mỗi đứa bài kiểm tra 10 điểm nhé? - thầy lóe sáng đôi mắt. (Vâng, giải thích cho các bạn không hiểu, thang điểm ở các nước tiến bộ là 100 điểm, tương đương 10 điểm của nước ta. Tóm lại, 100 điểm nước ngoài là 10 điểm của nước ta, còn 10 điểm của nước ngoài là 1 điểm của nước ta, xin cảm ơn.)

- Không, thầy cứ nghe điện thoại đi. - đó là lý do tại sao họ không dám động vào ông thầy này.

Lớp vẫn ồn ào.

Misao vẫn học.

Cô không quan tâm...về những thứ vui chơi khuây khỏa. Và cũng không ai quan tâm đến việc cô học.

- Misaki...à không, Masaki-chan, cái này làm thế nào?

Một tờ giấy cũng dày đặc chữ bay vèo sang bên Misao, cô nhìn tờ giấy, rồi lấy bút giải cái sột là ra.

...

"Ai là chủ nhân của tờ giấy này?" cô chợt hỏi. Bài toán đó thuộc dạng khó, nhưng lại có người giải được vài ý cũng khó không kém...cô thắc mắc, ai mà có thể làm điều này trong khi lớp không ai chịu học và chịu dạy?

- Masaki-chan giỏi ghê ta ơi, tớ mới nhờ chút thôi. Cảm ơn cậu nhé. - tiếng nói lớn tới nỗi những người trong lớp phải im lặng.

Bàn tay to lớn đập vào vai Misao khiến cô chóng vánh...

"Izanami...Inari nữa à?" cô nhăn mặt, cố chỉnh cái khớp đứng chỗ.

Cô thấy thật là lạ, sao thế giới này lại có những người siêu phàm có thể vừa chơi vừa học thế này chứ? Đúng là 1 hiện tượng kì quái.

- Còn cái này, cái này nữa Masaki! Tớ muốn cậu chỉ tớ! - Inari vỗ phành phạch vào vai cô nàng, miệng cười như tép ra làm đôi.

- Inari-chan, cậu đứng là...ai lại đi nhờ cô nhóc im lặng này giúp đỡ chứ? - vài anh bạn vỗ vai Inari.

Đôi mắt liếc nhìn, thì chợt bàn tay nắm lấy tay anh chàng kia, thì thầm với điệu cười nhẹ:

- Chúng ta học cùng lớp, em ấy cũng là 1 thành viên, đừng hạ thấp bạn bè chung lớp như thế.

Nếu không nhầm thì là Taichi của chúng ta, ông thầy cắt điện thoại từ lúc nào rồi. Anh già kéo ghế ngồi bẹp xuống, 2 tay choàng lấy phần dựa lưng ghế, rồi quay sang nhìn Misao, cười toe toét khéo nhằm lẫn với nụ cười của Inari:

- Misaki Misao nhỉ?

- Là Masaki Misao. - người trong lớp gọi.

Cả lớp cười hô hố vào mặt anh già.

Anh già 1 phen bị hổ.

- Thậm chí Kuro-chin còn không nhớ nổi tên của cậu ấy nữa!

- Cậu ấy là Masaki, là Masaki thầy ạ!

Tiếng cười vang lên không dứt.

- Vậy ra ngay từ đầu, các em đã quan tâm tới việc cô bạn này có trong lớp à?

Câu nói đánh thức tất cả, kể cả Misao. Anh già chỉ cười và hỏi duy nhất 1 câu như thế. Trong lòng Misao có gì đó thấp thoáng như đang hạnh phúc, và 1 điều hi vọng. Mặc dù vẫn cố kiềm giữ, nhưng chỉ ít ra...

- Tất nhiên rồi, tớ rất muốn làm bạn với Masaki đấy thôi. - Inari ngồi chồm hóm đáp lại với nụ cười tươi tắn trên môi.

Cô quay đầu nhìn Inari, cô nàng ấy cười tươi, không có vẻ gì là hậm hực trong đôi mắt nhìn nhau cả. Cũng chẳng thể có chút gì là căm ghét.

- Masaki-san ấy à? Không ghét, tại này làm gì ghét nhỉ? - vài tiếng thì thầm vang lên.

- Chỉ là ít nói thôi, với lại cũng hơi cộc cằn nữa. - được bồi thêm

- Còn lại thì rất ổn mà, có gì phải ghét nhỉ? - được bồi ngày càng thêm nhiều.

"Mọi người..." cô nhìn tất cả thành viên trong lớp, rõ là cô nhớ tất cả tên mọi người, chỉ là không cách nào gọi được thôi.

- Có thể làm bạn được với Akira-kun chắc cũng thuộc hạng khủng khiếp lắm, thằng nhóc đó chung quanh bao giờ cũng chẳng có đứa nào dám vây quanh làm bạn hết. Cứ mỗi lần xin làm bạn là "Tôi không có hứng thú", đó. - tới lời nói của anh già là lời nói không thể nào lọt tai được, y như nói như đâm vào mặt người ta vậy, cộng thêm cái tính nói xấu thì ôi thôi.

Tất cả mọi người im lặng.

- Phụt...xin lỗi...ahaha...vì không nhịn cười được thôi.

Những đứa nào trong lớp thấy cảnh tượng huy hoàng này đều móc điện thoại ra chụp lia lịa, cơ mà chụp lên.

Misao đang cười, vâng, hiện tượng hiếm lắm mới gặp.

Khi cười, mái tóc cô rũ xuống ngang lông mày, đôi mi cô nhắm nghiền, khuôn mặt đỏ lên nhè nhẹ phớt hồng, và cùng với khuôn mặt dễ thương mở. Cô cười tới đôi ôm bụng ra cả nước mắt, miệng thì thầm

- Biến thái nhữn nào không tới mức đấy đâu.

"Biến thái? Nhữn nào? Ai??" cả lớp thì nhau ngồi bẹp xuống ghế coi Misao nói về Tatsuki - 1 anh chàng nổi tiếng toàn trường không ai không biết, chủ đề hiếm có lắm mới được khai mản, vì nhìn kiểu gì anh chàng đó cũng là người vô cảm lạnh lùng.

- Ý em là Akira-kun ấy à? - thầy hỏi với khuôn mặt tò mò.

- Vâng, anh ta không tới mức cái gì cũng không hứng thú đâu. - cô vẫn còn cười.

"Dễ...dễ thương" đám con trai con gái nhìn chăm chăm, và đang tận hưởng niềm hạnh phúc kỳ cục trong ngày.

- Ý em là em biết thằng nhóc đó có hứng thú với thứ gì? - thầy chăm chú nghe.

- Anh ta cực kỳ cuồng mèo.

- Thằng nhóc đó à? Cũng được, nhìn nó kiểu gì cũng ngầu với mấy con mèo. - thầy thử tưởng tượng ra.

- Và là người khá biến thái - cô bổ sung với khuôn mặt nghiêm túc cực độ.

- Biến thái.....Ahaha, không phải chứ! Lần đầu tớ nghe luôn đó! - cười ồ lên

Mọi người trong bắt vào cuộc trò chuyện.

Mà không ai hay...

Tatsuki này giờ 2 tay vướng bận xấp giấy tờ đứng ngoài cửa đợi người mở cửa giúp.

"Misao-tan...anh rất vui vì em nhắc tới anh, nhưng..làm ơn kể những điểm tốt của anh trong mắt em đi..."

Buồn thay cho Tatsuki.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 51

Ra về, khuôn mặt Misao hớn hờ hẳn, cô đang rất hạnh phúc, mà hạnh phúc không chỉ thể hiện ra bên ngoài, mà còn trong lời nói đầy sự thú vị gắn kết vui vẻ nữa. Cuối cùng mọi người trong lớp cũng bắt đầu quan tâm và để ý tới cô, hạnh phúc, hạnh phúc cực kỳ.

Cô đi về với Hana mà 2 người không ngớt nói cười, cô nàng thần thánh cũng thấy lạ, nhưng mà vui. Inari chạy lon ton theo phía sau, Misao cũng đã chấp nhận làm bạn với cô nàng. Cuối cùng, cô nàng ham học cũng biết cách chấp chững bước vào trái tim của mình, biết nghe bản thân mình cần gì.

Còn phía Tatsuki thì...

Anh bị cho ra rìa sau khi Inari nhập hội.

Anh không trách gì nhiều, nhưng khi muốn lại gần Misao, thì cả 2 cô bạn kia đều tóm lấy 2 bên của Misao, liên tục đàm phán chủ đề của con gái, 3 người đi ngang hàng với nhau.

Tatsuki phải đi phía sau 3 người, mắt nhìn chăm chăm Misao.

Cô đang rất vui, anh biết, bởi thế, anh không muốn cô buồn.

Anh nhần nhục đợi chờ cái ngày được cô cho phép sánh bước.

Không nhầm thì từ cái ngày anh biết cô, đã qua 2 tháng rồi.

Mặc dù không nhiều chuyện xảy ra, nhưng không biết vì sao, anh cảm thấy cô càng ngày càng xa rời anh. Anh sợ 1 ngày nào đó, cô sẽ có 1 anh chàng khác làm cô ấy hạnh phúc, và rồi kéo tay cô ấy khỏi tay anh, để anh 1 mình, bơ vơ không biết mình phải làm gì.

Anh rất lo, anh không dám để cô kết bạn nhiều.

Nhưng nếu không, thì chẳng khác nào anh ích kỷ. "Lo chết mất" anh thường có cảm xúc buồn lo đó.

- A, anh là...Akira-san, chúng ta lại gặp nhau rồi, vui quá. Oái! - bất ngờ gặp nhau giữa ngã tư đường, ngay lúc sắp băng qua đường.

Ruri nắm áo anh kéo lại, để Misao và các người bạn của cô hồ hởi qua đường, không biết rằng đã có mặt cô. Cô nàng cười dễ thương, siết lấy áo Tatsuki:

- Xin lỗi, lúc này em loạng choạng, nên lỡ nắm đại... - cô nàng buông tay ra - Áo anh bị nhăn rồi, em xin lỗi anh nhiều.

Anh không quan tâm, nhìn Misao qua khỏi làn ranh giới nguy hiểm của xe cộ trước khi thấy đèn xanh, anh mới an tâm rời mắt khỏi cô. Anh lo, cô có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Nhất là từ lúc cô mèm bị cưỡng bức.

Ruri thấy điều đó, nghiêng răng khê tạch lưỡi 1 cái. Sau đó lại ngược đầu lên nhìn anh, cười dịu dàng:

- Xin lỗi, lúc này anh tính đi qua đường phải không, em trót giữ tay anh lại rồi. - cô nàng cười nghiêng đầu.

- ...

Không có trả lời, mắt anh nhìn chăm chăm Misao, đợi cô đi khuất, và đợi đèn đỏ.

Ruri vẫn chưa bỏ cuộc, cô nàng lại vờ loạng choạng với đôi giày, ngã cái phịch vào người anh, cùng lúc ly nước ép trên tay tự dưng tạt vào áo anh. Cô nàng vờ hoảng, rồi đáp:

- Em xin lỗi! Em làm áo anh bị nhớ rồi, để em lau cho anh nhé.

"Bộp"

Anh hất tay cô ra, thậm chí còn không thèm nhìn lấy 1 lần, đáp trả:

- Không, cảm ơn.

Rồi anh bỏ đi khỏi con đường dài, lúc mà đèn đỏ đã bật sáng.

Để lại đôi mắt chứa đầy phần uất ức nhìn, và với chiếc khăn nhàu nát trong tay, sự giận dữ đã lên tới tột độ:

- Thật thú vị.

Đôi mắt khao khát của anh Tatsuki lên đến đỉnh điểm.

"Chưa xong đâu, Akira Tatsuki." và nụ cười mạn đại trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 52

- Misao-tan, anh thích em, cực kỳ thích em - giọng nói êm dịu và bàn tay chìa ra muốn nắm.

Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, được anh xoa đầu và thì thầm những lời lãng mạn.

- Biến thái nhữn nào à...tôi... - lời nói sắp cất lên.

Nhưng...

Cảnh tượng lúc này là 1 cô gái đang bá vai ôm cổ Tatsuki, và họ đang rất nồng ấm ôm sát nhau, nắm tay nhau, và những lời dịu ngọt trao cho nhau. Đến khi anh nhìn cô, và đáp trả bằng 1 nụ cười:

- Tôi chán cô rồi.

Rồi không để Misao nói được câu nào, đôi tay lui dần, anh quay gót bước đi cùng cô gái khuất mặt ấy.

"Đừng...đừng..."

Cô thức dậy ngay lập tức!

Hoảng hồn và sợ hãi, trong màn đêm tối đẹp trời.

Cô vô tình ngủ gục trên bàn, và khi tỉnh dậy là điều xuất sắc! Cô thậm chí còn cái cảm giác rất hoang mang. Cảm giác lo sợ tràn lấy.

- Cái gì đây? Cảm giác này thật đáng sợ.

Cô chỉ thì thầm được bao nhiêu đó, và trí óc học tập lại bắt đầu khởi động, cô lại vui đầu vào việc học để quên đi cái giấc mơ kinh khủng đó.

"Sắp đến kì thi cuối rồi, lại nghĩ tầm xàm. Lần này mình phải đứng đầu bảng điểm mới được." cô nhìn chăm chăm vào tấm cát-tông in hình anh dán trước mặt, và nó rất nhàu nát, cô nhìn anh bằng đôi mắt đối đầu kinh hồn.

..

"Thật...đáng sợ...cảm giác này, thật đáng sợ." cô vẫn còn nhớ như in nụ cười ngạo mạn của anh trong mơ, và gục đầu than thở.

Điềm xấu đó em à. = _ = cứ thế này chồng tương lai của em sẽ giao cho chị hết đó. Cục cưng, thức tỉnh đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 53

Sáng ra..

Giấc mơ tồi qua làm cô thức trắng đêm, cô với đôi mắt panda thức dậy, ngáp ngắn ngáp dài, đầu tóc bù xù vì cố nhét chữ vào đầu nhưng không thông.

Cô đánh răng rửa mặt, mặc đồng phục. Đi xuống dưới nhà chợt thấy Mao chưa thay đồ đi học, cô ì ề hỏi:

- Mao, sao em không thay đồng phục đi?

Mao đứng đực người, rồi nhăn nhó nhìn Misao, cái vá trên tay con bé đang xới cơm rớt xuống bàn cái búp...con bé chạy vội lên chỗ chị, sờ trán cô, rồi thờ phào:

- May quá, chị không bị sốt.

- Hả? - cô bối rối-ing :)))

- Hôm nay là thứ 7 mà chị hai! - con bé nhũn đôi lông mày nhìn cô, chổng nạnh. - Chị không nhớ ạ!

..."Thứ 7?" cô vội lật sổ ra xem, quả đúng hôm nay được nghỉ...

"Không ổn rồi, giấc mơ đêm qua làm mình phát điên lên rồi!" cô gào thét trong tâm can với khuôn mặt biểu hiện bên ngoài rất bình tĩnh đáp:

- Vậy...chị đi thay đồ.

"Hôm nay là ngày nghỉ thật à? Vậy thì mình có thể học bù lại cho đêm qua..." cô lo lắng về giấc mơ đó, tuy không thể hiện ra bên ngoài nhưng cô rất lo lắng, 1 phần không biết mình có học được không, 1 phần vì...

Cô sợ anh biến mất.

Không biết sao cô lo sợ bóng hình anh như thế.

Cô sợ cô thức dậy, không còn anh đứng dưới nhà chờ đón.

Cô sợ lê bước một mình trên con đường đi học mà không có anh.

Cô sợ cô sẽ thấy anh đi cùng 1 cô gái khác mà không phải là cô.

Cô sợ những lời ngọt ngào hay những cử chỉ dịu dàng của anh thể cho 1 cô gái khác.

Nghĩ tới đó, tim cô quặn thắt lại.

Cô sợ tất cả. Anh đã bước vào cuộc sống của cô sao?

"Không ổn thật rồi...mình không ngừng những suy nghĩ đó được." cô gục đầu vào tường, thở dài.

"Ring!" điện thoại cô reo lên, cô vội bật máy không ý thức khi thấy chữ "Akira Tatsuki":

- Tôi đây!

Bên đầu dây kia im lặng 1 lúc, rồi hình như rất hạnh phúc, anh nhẹ nhàng đáp lại:

- "Nếu không nhầm thì sáng nay em đã tưởng sẽ đi học nhỉ?"

"Phập!" mũi tên trúng tim đen của cô, cô liền ngó ngang ngó dọc, xem anh có gắn camera nào trong nhà mình không. Cô toát mồ hôi, đơ lười phạm phập đáp:

- Sao...sao anh biết!?

- "Khục..! Ahaha, em có thật à!? Không thể tin được! - anh bên kia đang bất ngờ, cười hô hố.

"Tên chết tiệt." cô tắt máy, ngắt nguồn, hùng hực khí thế vào phòng học bài!

Nhưng trong tim cô có chút gì đó nhẹ nhõm. Và cô cười.

Riêng phần Tatsuki..

- Minh...hahaha...làm thầy bói cũng được đó chứ!? Phi! Ahahaha!

Anh ngồi trên ghế ô-m bụng và không thể nào nín cười được.

Ừa vậy rốt cuộc anh gọi cho người ta làm gì vậy? Bộ chọc người ta vui lắm hả cha?

"Anh nhớ em"

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 54

Tối thứ 7.

"Ring...ring" chiếc điện thoại rung lên, Misao đang ngồi học bài liền với tay, mắt chăm chăm vào bài tập, và ấn nút nghe:

- Alo, Masaki Misao nghe đây.

- "Misao-tan, em không cần phải nói họ tên của em cho anh biết đâu." - tiếng cười khúc khích bên máy kia nhẹ nhàng cuốn lấy tâm trí cô.

Cô thấy giọng nói quen quen..và ngỡ ngỡ ra, xong cúp máy ngay lập tức, và nhìn vào màn hình:

"Akira Tatsuki"...rõ ràng đó là chữ "Akira Tatsuki" đập thẳng vào mặt cô.

Anh có chuyện gì lại gọi cô vào giờ này, à mà cũng không trễ lắm đâu, nhưng anh gọi thế này, quấy rối? Không, bình thường quấy rối thì anh sẽ nhấn 1 mớ tin nhắn vô nghĩa...không thì cố gửi cái clip nào đó thật biến thái gửi sang cô...

"Ring...ring!" số điện thoại ấy vẫn gọi lần nữa...cô toát mồ hôi, và rồi mở máy nghe xem có chuyện gì:

- Biến thái nhữn nào...anh gọi tôi làm gì vào đêm khuya khoắt thế này?

Bên đầu dây kia im lặng, rồi cái giọng trầm trầm ấy vang lên trong màn đêm, khẽ khàng rất ảm.

- "Anh muốn nghe giọng nói của em."

...

"Bộ anh ta không còn gì để làm nữa à?" cô trở mắt, trề môi ra. Chợt anh cười khẽ:

- "Chắc bây giờ mặt em thú vị lắm."

- Im..im đi! - cô nhấn nhó đáp lại. - Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Anh muốn gì từ tôi?

Bên đầu dây đó lại im lặng, và rồi lại thờ dài làm cô rùng mình, anh chỉ đáp lại:

- "Còn ai thức không? Nhà em ấy?"

- Nếu anh gọi cho tôi hỏi về cái đấy thì tôi tắt đây, tôi rất bận. - cô nổi điên nhưng chợt anh nói..

- "Anh đang đứng trước cửa nhà em, anh muốn gặp em" - chỉ nhiều đó làm cô có thể mừng rỡ ra 1 chú sóc với đôi mắt long lanh muốn vui đùa cùng cô.

...

"Thằng cha này là cáo chứ sóc con khi?" cô giật mình tỉnh giấc trước khi cho phép bản thân đi quá xa, cô tắt máy. Nhưng những cú gọi inh ỏi liên tục trên bàn làm cô không thể tập trung làm bài được, cô tắt nguồn điện thoại và cất nó vào 1 cái hộp, rồi nhét vào tủ, khóa lại.

Chưa đầy 3 phút sau...

- Chị hai ơi, có điện thoại của "anh rể" này. - bé Mao cũng đang học bài dưới nhà, và chạy lên phòng chị nói.

"Hắn lấy số nhà mình từ khi nào!!?" cô gào thét tâm can.

- Em rút dây cáp điện thoại bàn ra giúp chị, chị đang bận. - nhưng vẫn cố bình tĩnh.

- Ô...nhưng "anh rể"...

- Chị đang rất bận, bảo hắn là chị không rảnh! - cô cố gắng kiềm giọng.

- Ừm...vâng. - bé Mao gật đầu.

"Cuối cùng cũng thoát" cô thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó...

- Misao con, có điện thoại của Tatsuki-kun này! - mẹ cô gõ cửa phòng nói.

...

"1 phút 30 giây" cô tính toán đúng thời gian anh gọi lại cho cô...vâng, cô dám chắc dù có chết anh ấy vẫn sẽ ám cô...và cô giọng yếu ớt thì thầm ra khe hở cửa:

- Mẹ à, nhấn với anh ta, con đang bận học, đừng làm phiền con. Kì thi chuyển lớp sắp tới rồi...

- Ừm, được thôi. - khi những tiếng chân xa dần, cô mới an tâm ngồi học tiếp.

"Chắc ổn rồi..tiếp tục...học..."

- Misao! Tatsuki-kun gọi con nè con gái yêu! - tới lượt cha cô khoe mẽ cái điện thoại mới bong của ông ấy vừa có việc làm, vừa lãnh tháng lương và vừa mới mua điện thoại.

-...Ôi... - cô chỉ còn biết gục mặt xuống bàn.

Lết tới cái cửa, cô mở cửa ra, và nhìn thấy chữ "Akira Tatsuki" to hơn con voi đập vào mắt cô...cô tái mặt, nếu không nghe anh ta thì dám chắc cô sẽ không bao giờ học được, và dám chắc anh sẽ gọi 18 đời tổ tông dòng họ nhà cô đội mồ sống dậy để bảo cô nghe điện thoại của anh ta nếu có thể.

Cô nhấn nút "Danh sách đen" và cho anh vào với khí thế điên dại.

Cha cô đứng hòng.

- Cảm ơn cha, chúc ngủ ngon. - cô sau khi bình yên cũng lết vào phòng học bài tiếp.

Chưa kịp thở, thì chợt mẹ cô lại lên, và cha cô giật mình gọi cô:

- Misao con, bé Hana-chan gọi này.

- Misao, Kazuo gọi này con.

...

Cô bắt máy nghe Hana nói trước:

- "Misao-tan, sao cậu không nghe máy của Akira-san?"

- Cậu cho hắn vào danh sách đen giúp tớ, cảm ơn cậu. - cô đáp thẳng lừ và tắt máy...

"Còn anh hai chắc không phải vụ đó nữa đâu, mong trời."

- Alo, em đây.

- "Misao, em khỏe chứ?" - bên kia không hề hỏi câu đó.

- Vâng, em khỏe, còn anh? - cô cố gắng kéo dài cuộc đối thoại.

- "Tất nhiên là anh khỏe." - bên đó cười khúc khích

- Anh gọi em có việc gì thế? - cô đi thẳng vào chủ đề từ từ.

- "À..thằng nhóc đẹp trai đã nhờ anh gọi cho...Tít tít tít"

Cô tắt máy ngay lập tức, không để cái từ đó hiện lên chút nào nữa.

...

"Anh ta đã đầu độc mọi người từ khi nào?" cô toát mồ hôi hột nghĩ tới cái điều "18 đời tổ tông dòng họ đội mồ sống dậy..." và tối nay cô sẽ không ngủ được, không học được chỉ vì anh..

Ngay lập tức, cô mặc áo khoác ngoài, chạy vọt xuống cầu thang trước khi có hàng xóm bay sang nhà cô chỉ vì cú điện thoại của anh, và cô nhanh như thánh, mở cửa chui vọt ra ngay lập tức.

Bầu trời đen, 1 anh chàng tuấn tú đang đứng, dựa lưng vào cột, và bấm điện thoại. Trông thật tuyệt làm sao...

- Cái tên chết bầm này! - cô chỉ gào lên được nhiều đó khi thấy khuôn mặt thích thú của anh.

- Cuối cùng anh đã được gặp em rồi. - anh cười hiền, nghiêng đầu.

Cô hơi khựng lại trước nụ cười này của anh, rồi chạy lại gần, cốc đầu anh 1 cái, mắng:

- Có biết như thế rất là phiền không hả! Tên nhữn nào!

- Vì em không chịu gặp anh. - lại để đôi mắt cún con ra.

Cô hơi xúc động...nhưng ý chí sắt đá đã ngăn lại, cô đứng bên trong nhà, cách anh chỉ là 1 cái cổng nhỏ ngang hông, anh cũng rất gần cô, chỉ cách 1 gang tay. Hai người nhìn nhau chằm chằm và rồi cô gãi đầu, hỏi với khuôn mặt tức giận:

- Anh cần gì?

- Ôm.

...

- Há? - cô hỏi lại với khuôn mặt xúc động mãnh liệt.

- Anh muốn ôm em.

- Muốn chết à!? - cô gào lên.

Tức thì anh bấu môi ra, nhúu cặp lông mày lại, và thái độ như đang đổi, miệng thì thà thì thầm như trách cô:

- Cười với ai thì được, không bao giờ thêm cười với anh đâu...Có bạn bè rồi lại bỏ anh ra 1 bên...không quan tâm gì đến anh hết..anh cô đơn lắm đó.

"5 phút 3 giây. Thời gian làm nũng của anh ta đã tăng lên đáng kể rồi." cô nhìn đồng hồ.

- Nếu chỉ như vậy thôi thì tôi vào nhà đây. - cô quay lưng đi.

Tức thì cánh tay rắn chắc đó ôm ngang hông cô, và kéo lưng cô sà vào lòng anh, đầu anh cúi gần đến vai cô, thở ra những hơi thở ấm áp, nong nóng ngay cổ, khiến cô run người. Anh cắn nhẹ vào vành tai cô, vừa đặt môi lên thì thầm ngọt ngào:

- Anh thích em.

Cô đỏ lựng mặt, anh thấy đôi tai nhỏ của cô đỏ lên, và gáy của cô cũng đỏ lên. Cô đang cố sức đẩy 2 tay anh ra nhưng không được, anh giữ chặt quá. Cô muốn đâm vào đầu anh 1 cái thật đau, mà cảm xúc lại mãnh liệt quá, cô không làm được. Có chút gì đó ngại ngùng, mà không, rất ngại là đằng khác. Nhưng rồi cô véo tay anh rất mạnh đấy, mà anh cũng không bỏ ra, anh cao to hơn cô gấp bội phần, ôm vào giống như cô còn lại chút xíu. Tuy là cái công khiến anh rất bức, nhưng thấy cái biểu cảm này của cô, anh rung động từ từ, anh muốn chiếm lấy cô, toàn bộ.

Trán anh tựa vào vai cô, anh dụi mũi vào gáy cô, khiến cô rùng mình, cô ngỡ giờ đã bảo anh bỏ ra, mà không nghe. Cô rồi, tim cô đập nhanh. Anh cứ liên tục thì thầm vào tai cô nhẹ, phảng phất mùi hương của cô, anh càng cảm thấy thích cô nhiều hơn:

- Hôm nay không được gặp em khiến anh nhớ chết được.

- Tên đàn,...bỏ ra ngay!

- Anh thích em. - vẫn giọng nói ấy vang đều đều.

- Bỏ ra! - cô gào lên.

- Anh muốn ở bên em.

- Đã bảo là bỏ ra cơ mà!!! - cô gào lên, cuối cùng cũng vứt cái tay anh ra được.

Anh nhắm chắc cô giận anh lắm, và sẽ thét lên mắng chửi anh đủ điều. Nhưng lần này lại không, khi cô ngước mặt lên, tay cô cố che sự đỏ ửng của bờ má, và nói nhỏ:

- Tôi...biết mà...anh không cần phải nói liên tục như vậy đâu, đồ ngốc!

Cô chạy tốt vào nhà, đóng cửa lại cái "Rầm"

"Chết mình rồi..."

Anh khụy người xuống, lấy 2 tay che mặt, và đôi tai anh cũng đỏ ửng lên. Anh lấy tay che khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt nhìn sang chỗ khác, và rồi lại đỏ cả mặt:

- Sao mà cô ấy đáng yêu thế này?...Làm sao đây? Chắc mình chết mất thôi...

...

Nhóm đọc giả: "Hít kìa, bắn tim tung tóe kìa >_

Nhóm F.a: "- _- ...gato..."

Au: "Ồ, bắn cho dữ vào...F.a ở đó gato tiếp đi..an tâm Au không gato mặc dù cũng thuộc dạng F.a..." *cào cào xé tường*

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chương 55

Tatsuki hôm nay thăm Misao, à không, là tự đến có vẻ đúng hơn. Anh mang theo giỏ trái cây biếu cha mẹ cô, coi như hối lộ. Anh tặng mẹ cô 1 bó hoa, cha cô anh tặng 1 hũ sake to to, còn Mao anh tặng 1 chú thỏ con. Anh ấy quả là người con rể lý tưởng. Đánh trúng tâm lý người ta, đã vậy còn rất dẻo miệng.

"...ngoài mặt thì thế này..chứ thật ra là vì tối qua hần chưa đủ với anh rề..." Mao nhìn con thỏ chăm chăm, nó quả thật rất dễ thương, anh đúng là tình ý. Không như chị cô, Mao có nói dối bụng quá thì cô cũng chẳng thể làm được gì...

Đôi mắt cô kết hôn với những cuốn sách rồi.

- Misao-tan đâu rồi ạ? - anh nhìn quanh, cười cười.

- Con bé đi mua chút đồ rồi, Tatsuki-kun ngồi đây chơi chút đi, chốc nữa con bé về tới thôi. - mẹ anh chìa nước.

- Cảm ơn ạ. - anh cười.

Quả thật với tất cả mọi người, ai cũng thân với anh hết rồi, đâu còn ngại ngần gì khi gặp nhau nữa. Mẹ cô trách anh muốn gặp Misao thì cứ đưa cái thân tới là được rồi, cần gì mà phải mang quà cáp tới như vậy.

Nhưng cái gì cũng có chủ ý của nó, anh cười khê:

- Không sao đâu ạ.

- Đáng yêu thế cơ! - mẹ cô đánh vào vai anh 1 cái chát.

"...Khác xa Misao-tan...mẹ em ấy khác xa em ấy, cái tính trầm lặng của em ấy lây từ ai vậy?" Tatsuki toát mồ hôi, và hình như anh đang run người lên khi mà ánh mắt soi mói của cha Misao cứ nhìn anh chòng chọc, anh lên tiếng:

- Sao...sao thế ạ?

- Này con trai... - cha anh liếc nhìn, khiến anh hơi khựng người.

- Vâng?- anh nghiêng đầu cười khẽ.

- Làm con rể nhà này nhé, đặt cốc trước rồi đây. - cha anh cười hớn hở toét võ vai phành phạch Tatsuki.

"...Vậy cái tính trầm lặng của em ấy là ai lấy sang vậy trời?" anh cũng cố cười mặc dù cái vai ê ẩm.

--Tatsuki bị hành, Misao đi mua đồ--

Cô đang lang thang mua đồ ngoài cửa tiệm bán sách, không biết trời trăng mây nước gì xảy ra ở nhà mình. Chợt, thấy quyển "Hình học không gian 3 chiều" còn 1 quyển duy nhất, cô đưa tay lấy thì đã có bàn tay mảnh mai nào đó lấy trước mắt, cô ngước đầu lên nhìn:

- A...cậu là...Masaki Misao phải không?

Cô không biết gì hết, cho đến khi ngẩng đầu lên nhìn mới ngó con mắt của mình ra. Đó là 1 cô gái cực kỳ xinh đẹp trước mặt cô, cô phải đứng hình khoảng 2 - 3 giây gì đó mới tỉnh được, lắp bắp hỏi:

- Sao...sao cậu biết tôi?

- Tớ hâm mộ cậu lắm ấy! - cái nét đẹp kia vẫn đang làm cô bị quyến rũ.

- Hả? - nhưng cô thì rất sợ đối với việc giao tiếp.

- Tớ là Ayame Ruri, tớ học trường Mamuri, cùng năm với cậu. Cậu là người luôn đứng vị trí thứ 2 bảng điểm của trường nhỉ? - nụ cười tươi tắn mở lối cho câu chuyện.

"Thứ 2..." như bị đâm 1 phát thật mạnh vào tim, cô nghĩ tới cái người chiếm đầu bảng điểm trường là anh, chắc hẳn anh bây giờ rất ư là thoải mái trong khi cô bù đầu bù cổ học bài.

- Ủ...ừm... - cô cố gắng nuốt trôi cái tức của mình vào.

- Hìhì, cậu đúng là rất tuyệt vời, và lại nhìn cũng rất xinh đẹp nữa. - lời nói đường mật trôi vào tai cô, khiến cô ban đầu cảnh giác chuyển sang chế độ dễ chịu.

"Minh mà đẹp hả?" cô nhăn mặt, rồi định từ chối cuộc trò chuyện này bằng cách từ chối khéo. Nhưng Ruri vẫn chưa tha cho cô, cô nâng nắm áo cô, kéo lại, và cười dễ thương:

- Lúc này cậu cần mua cuốn này đúng không? Đây!

- Nhưng...cậu cũng cần mà. - cô định đẩy lại, mà Ruri thì cười tươi như hoa, nói:

- Không sao, tớ có thể đi mua ở chỗ khác mà. Không sao đâu. - cô nàng nhét vào tay Misao.

"Cô gái này...vừa đẹp lại vừa tốt bụng nữa..." cô không từ chối được, nên đành nhận lấy, và hỏi:

- Ừm...cảm ơn...

- Không sao đâu. À...đúng rồi, tớ có thể xin chữ ký của cậu không? - khuôn mặt đáng yêu lại nở lên, khiến Misao không bao giờ từ chối được.

- Chữ...chữ ký? - cô nhăn mặt... - Không...tôi nghĩ là...tôi không phải người nổi tiếng gì đâu...tôi...

Đầu óc Misao rối loạn ngôn từ rồi...

- Vậy...cậu có thể cho tớ xin số điện thoại được không? Làm ơn!

- Nhưng tôi không mang theo điện thoại... - cô vẫn cố từ chối.

- Viết vào tờ giấy này, có được không?

Cô đắn đo hơi nhiều, rồi cũng cố gắng lấy tay điền số điện thoại riêng của mình vào, vì cô để điện thoại mình ở nhà rồi. Viết xong, cô đưa cho Ruri, cô nàng kia có vẻ hứng khởi và nhận lấy như 1 món quà, gật đầu cảm ơn.

- Ừm... - Ruri vẫn còn vương bận điều gì đó - Nếu tớ gọi cho cậu để hỏi về các bài tập...thì cậu có thể...

- Đương nhiên là tôi sẽ giúp, vấn đề gì chứ vấn đề đó tôi luôn sẵn sàng. - cô đáp ngay tắp lự.

- Cảm ơn cậu nhiều! Thôi, tớ về đây, tạm biệt cậu nhé!

"Toi rồi, lại trả lời theo quán tính nữa rồi..." cô toát mồ hôi nghĩ cái miệng tự dung tự phát ngôn ra hàng loạt...nhưng nghĩ lại thà nghe máy của cô gái này còn đỡ hơn là trả lời những tin nhắn rác của Tatsuki...

Đúng rồi, có khả năng nâng cao trình độ học của cô lên nữa, quá được ấy chứ.

"Chẳng nhẽ cô gái này xuất hiện trong đời mình để giúp mình vượt qua biến thái nhũn não?" cô đã hiểu sai vấn đề...

Và cô đã lẫn đang mừng vì vị cứu tinh bất đắc dĩ mà cô nghĩ đã xuất hiện trong cuộc đời của cô...

Nhưng thực ra đó là 1 vị khách tình không tốt lành gì...vì ngay sau khi tới nhà ga đón chuyển để về nhà, Ruri đã lưu vào điện thoại của cô số điện thoại của Misao, xé nát tờ giấy mà trước đó cô đã cố gắng nhần nhục xem nó là 1 món quà...và cô nhìn vào số danh bạ mà cô đã lưu tên của Misao. Không phải là 1 cái tên bình thường, hay 1 cái tên đẹp đẽ mà nó là 1 cái tên đủ để người khác nhìn vào biết được cô đang nghĩ gì trong đầu:

"Đưa con gái ngu xuẩn"

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khảo sát lần 2

Vâng, thưa tất cả mọi người, hôm nay Voi viết nên cái khảo sát này, để xin ý kiến của tất cả các mem đọc, rằng:

"Các bạn thấy nó giống Kaichou wa Maid sama không?"

Nếu đa số mọi người đều nói "Có", Voi sẽ quyết định ngưng toàn bộ tập truyện lại từ bây giờ, và sẽ xem xét lại lần nữa để xem nên làm gì với đứa con này.

Còn nếu đa số mọi người nói "Không" thì xin cảm ơn, vì đây là tác phẩm riêng của Voi, Voi đã đặt hết tâm huyết vào nó.

Sở dĩ Voi làm điều này vì rất lo, nếu mọi người ai cũng đánh giá "À, thì ra đây là hàng dựa trên khuôn phép của Kaichou wa Maid sama" thì rất xin lỗi, Voi sẽ xem xét lại thật kỹ càng bình luận của tất cả người đọc.

Nhưng đứng ở vị trí của Voi, Voi tự nhận xét rằng, tuy tạo hình Tatsuki khá giống với Takumi của Fujiwara-sensei, và Misao cũng như thế. Nhưng không có nghĩa rằng, cốt truyện sẽ nằm hoàn toàn vào khuôn phép của Kachou wa Maid sama, vì nếu làm như thế, thì Voi thà bỏ đứa con này còn hơn, giữ lại chỉ mang thêm nhục nhã cho mình.

Cám ơn mọi người đã đọc.

Và làm ơn cân nhắc thật kỹ, Voi muốn mọi người nhận xét "Có" hoặc "Không", chỉ cần như thế thôi, Voi cảm ơn.

Chúc mọi người 1 ngày thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 56

Cám ơn những lời nói chân thành của mọi người. Giữ lời hứa, Au xin viết tiếp.

"Bíp" điện thoại rung lên, Tatsuki từ nhà tắm bước ra, với cái đầu ướt đầm, chiếc khăn phủ lên mái tóc vàng óng ánh, thân hình chỉ quấn 1 chiếc khăn duy nhất. Anh mở máy xem, rồi lại thấy đúng thứ không cần phải thấy, anh nhần nút xóa.

"Ting" tiếng chuông cửa căn phòng vang lên, anh thờ dài, rồi mặc quần áo lại đàng hoàng, đầu anh vẫn còn tong tỏng nước.

- Xin lỗi, nếu là tiếp thị thì xin hãy... - anh mở cửa, dùng khăn lau đầu.

- A!! Đẹp trai như mọi ngày! - bốn năm chiếc điện thoại chìa vào mặt anh, nhấp máy liên tục.

..

- Các chị và các em, làm ơn, để tôi yên có được không? - anh nhăn nhó nhìn.

- Tatsuki-kun đẹp trai quá mà! Oa, thêm 1 kiểu nữa nhé! - họ vẫn không nghe.

"Thật phiền phức..." anh thở dài, rồi đóng cửa nhà thì...:

- Thêm! Thêm 1 chút nữa thôi! - họ chặn cửa bằng túi xách.

Anh đứng đực người ra, rồi bắt buộc phải nói:

- Biến đi, tôi không tiếp.

Biết là lời nói có thể làm đau lòng nhiều cô gái, anh không quan tâm, nếu không liên quan gì với anh, thì khuất mắt anh cho khỏe, anh không phải dạng thích chơi bời với đủ thứ con gái.

Anh không hứng thú với gái đẹp, không hứng thú với gái giàu, không hứng thú với tiền bạc, cũng như không quan tâm cái thứ tình cảm cao sang luôn luôn được thoát ra từ miệng các cô gái.

Bởi thế, ai tiếp cận, anh chỉ đơn giản không hứng thú. Biết phũ phàng như thế thì làm nhiều người rất đau lòng, mà cũng vậy, anh không thèm quan tâm làm gì với mấy chuyện đó.

Nhưng ai quen với cái đó - nói thẳng ra là mặt dày - rồi thì..:

- Oa!! Vẫn lạnh lùng như ngày nào!! - các cô gái tung tìm tùm lum.

Anh không hiểu nổi các cô gái, anh mắng họ, họ lại nghĩ anh đang tỏ vẻ lạnh lùng. Anh trả lời phũ phàng, các cô lại nghĩ ra cái hàm ý trong câu nói muốn quan tâm nhưng lại giả vờ tsundere...anh thật sự không biết họ để cái gì trong đầu?

..Anh nghĩ anh cũng không biết mình để cái gì trong đầu.

Anh lại thấy tin nhắn trên điện thoại, và đi lại, mở lên xem.

Anh cười khê, rồi lại nhấn nút "Gọi"

Anh lại khao khát nữa rồi.

- Hiếm khi nào em gọi cho anh lắm đấy, con mèo của anh à.

- "Biến...Biến thái à...Anh nhanh thật!" - cái giọng bên kia cũng nhanh không kém.

- Vì đó là em thôi. - anh cười, và khê ngả người xuống ghế.

- "...Tôi...tôi gọi cho anh là...là để hỏi bài thôi..." - giọng bên kia hình như trông không được rành mạch - "Chứ...chứ không phải tôi muốn hỏi tại sao anh lại tới nhà tôi đâu!?"

"Phi" anh khê cười lần nữa, con mèo nhỏ bé này thật sự không biết nói dối là gì...anh lại nhẹ nhàng vớt chiếc khăn lau sang thành ghế sofa, rồi lại kéo dài cuộc nói chuyện:

- Anh tới nhà em gặp em thôi, nhưng em không có nhà, em đi lâu quá nên anh phải về.

- "À...thế à...xin lỗi nhé..." - hình như nhận ra mình nói quá đà, cô nàng ngốc xít ấy lại gào lên - "Không! Không có! Tôi định hỏi bài thôi! Sao anh lại nói cái đó chứ!?"

- Anh nhớ em. - anh khe khê nói.

(...Rồi, lại tán tỉnh nhau đấy...)

Bên đầu dây kia im re, rồi nhanh chóng nghe tiếng "Tút, tut, tut" là anh đoán được cái phản ứng thú vị của cô rồi.

"Đồ mặt, chắc chắn. Khoảng 2 phút nữa sẽ gọi lại cho mình với cái giọng bình thường nhất." anh nhìn vào màn hình điện thoại, và đợi...

1 phút vừa trôi qua rất nhẹ nhàng...

Và 2 phút cũng chạy theo trên đồng hồ.

Không cần điện thoại phải reo chuông, anh nhấn ngay nút "Nghe" thì nghe được cái giọng bình tĩnh như anh muốn:

- "Tôi gọi cho anh để...để hỏi bài! Làm ơn đừng nói xàm bậy như vậy!"

- Ủ, anh đang tưởng tượng...um...cái mặt em bây giờ còn đỏ, và...em đang rất ngại ngùng nhỉ? Anh đoán chắc em đã rung động rồi.

- "Im...Im đi! Tên biến thái nhũn não!" - cô cúp máy ngay tắp lự.

"Có cố gắng cào cấu nát mặt anh thì em vẫn đáng yêu thôi, mèo ngốc ạ." anh lại đợi thêm 1 chút nữa.

--Phân Misao--

"Tên chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Anh ta nắm thóp mình rồi!"

Cô ngã gục trên bàn, nhăn nhó úp mặt xuống, đôi tai đỏ ửng lên của cô cứ dần đỏ lên càng nhiều. Cô bị anh trêu, nhưng không thể làm gì được. Anh đoán trúng phóc những gì cô muốn làm..

Tự dưng có 1 suy nghĩ hiện lên trong cô:

"Hay là anh ta muốn khiêu chiến mình bằng cái tài năng mới này của anh ta? Đúng rồi, cứ thế này mình sẽ không học bài được, và anh ra sẽ soán ngôi mình 1 lần nữa! Không được! Kẻ thù vẫn mãi mãi là kẻ thù, nghĩ thế quái nào mà lại có cảm xúc kỳ lạ này với anh ta cơ chứ!?"

Và cô nhanh chóng hồi phục lại từ ban đầu... (._.)/...

Cô ngu thôi...vâng, ngu thôi...

Cái đó người ta gọi là yêu mới quan tâm, nghĩ sao cứ làm là khiêu chiến hả con kia? Có tin má lớn vác gậy thông nào bây không?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 57

- Misao-tan.

Một ngày nào đó, các cô gái F.a sẽ rất hạnh phúc khi vào buổi sáng, vừa mở cửa sổ ra, lại thấy 1 chàng đẹp trai mặc áo vest ngoài và áo sơ-mi thắt cà vạt (có mặc quần tây dài vừa cỡ nhè mấy má mấy cha :)))), với khuôn mặt tươi cười điển trai, và đặc biệt gọi tên mình 1 cách êm nhẹ. Hả các cô không cần cưa, để tự do. (Trường hợp của Dương Tịnh với Triệu Tôn lại thuộc hăng khác :))) xin đừng nhầm lẫn)

Trường hợp này thì khác.

- ...Anh rể, chị em đi từ sáng rồi. - thật ra là Mao mở cửa.

- À, cô ấy đi mấy giờ vậy? - anh chỉ đơ người khoảng 3 giây thôi.

- Từ lúc 6 giờ, chắc chị ấy phải trực nhật.

"Trực nhật cũng đâu cần phải tới sớm đến thế" anh ngáp dài, rồi lững thững bước vào trường với tâm trạng buồn chán.

- A, Akira-san cũng tới sớm thật nhỉ? - giọng nói êm êm nghe quen thuộc.

"Lại nữa..." anh quay người sang nhìn, rồi thờ dài, bước tiếp mặc cho lời nói thứ 2 tiếp tục vang lên:

- Anh có rất nhiều cô gái hâm mộ thật. - Ruri đẩy chứ ai lọt vào đây?

- ... - anh không quan tâm, nhưng rồi cô nín tay anh.

- Coi chừng! Ôi trời, chút nữa giày anh bị dơ rồi.

Anh giật mình nhìn xuống, thấy vũng nước dơ sắp đập lên, anh rút chân lại. Nếu không có Ruri, hẳn anh cũng đạp lên ướt cả ống quần.

- À...cám ơn... - lúc này anh mới bắt đầu nói chuyện.

- Không sao, thường thì có 1 cô gái đi chung với anh nhĩ? Cô ấy đâu rồi? - cô buông tay anh ra.
- Em ấy vào trường rồi. Tại sao cô biết? - anh chợt nhận ra hàm ý trong câu nói.
- Em có quan sát mà. Hôm qua em có thấy cô ấy trong tiệm sách. Công nhận rất dễ thương!
- ...Tất nhiên. - anh nhếch môi cười.

"Thịch" tim Ruri rung động, tuy anh không nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng nụ cười chỉ nhìn nửa khuôn mặt của anh đủ khả năng cưa đổ mọi cô gái. "Anh ta cười trông đẹp trai thật..." cô che khuôn miệng mình lại. Hình như cô rõ mới nghe tiếng rung động của trái tim. Anh có sức hút mãnh liệt khi cười.

Anh băng qua đường, còn Ruri đứng đợi xe đưa tới trường, trường cô xa hơn nhiều.

Dáng lưng cao ráo, mái tóc vàng óng ánh trước gió nắng, chỉ như thế, hút tất cả con mắt của mọi người đi đường, kể cả học sinh hay giáo viên, bất kỳ ai cũng bị anh thu hút.

Đôi mắt của cô dán chặt vào anh, và bàn tay siết chiếc cặp lại, cô đứng đực người nhìn anh đi xa, cho khuất mới thôi.

- Cảm giác này...chẳng lẽ...mình thích anh ta rồi sao?

Ruri hồ hững nhận ra rung động của chính bản thân mình.

Thấy chưa Misao!!! Em cứ như vậy quài trong khi người ta mới gặp là người ta nhận ra rồi kia!! Cứ tàn tàn thế này thì toi hết!!!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 58

- Chào buổi sáng, Misao-tan.
- Tránh ra tên mắc dịch.

Tatsuki đã vào trường sớm thứ 2, anh chàng chặn cửa ngay khi nàng định đi đổ rác. Cô cứ nhìn dưới đất không dám ngẩng đầu lên nhìn, anh cũng lấy làm ngạc nhiên, lát sau, anh cười khế:

- Ngược mặt lên anh nhìn xem nào? Anh đã mong tới ngày hôm nay để gặp em đây.

Cô không đáp lại, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất.

Anh ngạc nhiên khi đứng nhìn mái tóc cô rũ rượi khuất đi khuôn mặt bé bóng ấy.

- Misao-tan... - anh vén mái tóc cô lên, và giật mình ngay khi cô gạt tay anh ra, quay đầu chỗ khác.

Cô bị đánh bầm 1 bên mặt, và phải dính gạc lên mặt che đi.

- Em bị sao vậy? - anh nhìn cô, cô vẫn cúi gầm mặt xuống.

Cô không trả lời 1 câu nào.

- Vết thương đó giống của bàn tay ai đó tạo nên. Nói anh biết, ai đã đánh em? - Tatsuki cúi người xuống, nắm lấy tay cô.

Cô vẫn không trả lời.

Khi đã đến cực hạn, anh mới nâng mặt cô lên, và khẽ vuốt đi mái tóc xuề xòa ấy. Cô không khóc, nhưng trông kìa, đôi mắt cô cự tuyệt anh. Anh cũng khá bất ngờ khi thấy đôi mắt này.

Và môi cô mím chặt, cô nhất quyết không nói bất cứ lời nào.

Anh nhìn cô với ánh mắt tươi cười:

- Không nói anh sẽ cưỡng hôn em tới chết nhé?

...1 giây sau...

- Tôi bị rớt giường, mặt đập vào cạnh bàn. - Misao đáp ngay tắp lự.

"Bóc" anh búng vào trán cô, nhấn mặt:

- Dối, nói lại, anh không tin.

- Tại sao không tin? - cô xoa xoa trán.

- Anh đã từng vào phòng em rồi, biết cái bàn học của em nằm ở vị trí nào. - anh nhú mày - Nói thật ra xem nào.

- Tôi đã nói rồi, tôi bị đập mặt vào cạnh...

Nụ hôn đầu tiên của buổi sáng đã trao cho cô, anh nắm chặt lấy 2 tay cô, và tỉnh như rượu:

- Đừng xem anh là thằng ngốc.

(Hãy xem anh là thằng ngu :)))))))

Misao đứng phồng người như pho tượng đá, anh cũng ngạc nhiên vì cái khoảnh khắc này. Cô không phản kháng gì hết, chỉ đứng im re.

"Muốn hôn nữa à?" anh đang tính tới việc trừ bù khoảng vài chục cái hôn gì đó cho mấy ngày không được gặp cô. Cô vẫn đứng im không thể động đậy được....

"Anh ta làm gì thế? Hôn à?...?" Vâng, con đàn này đã tăng lv ngu thối của mình đạt cảnh giới vô hạn.

Anh khẽ kè sát môi mình vào cô, cô không thể chống cự...anh cũng không biết cô hôm nay có ăn nhầm gì không, nhưng cô hành động như thể mời anh xoi, mời anh múc vô tư lự.

Hai bờ môi mềm mại tiếp tục quấn lấy nhau, hơi thở đứt quãng của cô, và cả sự nóng ấm của 2 đôi tay đan lấy nhau. Anh áp cô vào tường.

Cô vẫn không thờ được vì sự "công kích" tới tấp của anh.

Chỉ mới say đắm khoảng 1 phút...

- Cho tôi thở đã chứ! Tên biến thái nhữn nào này! - cô đẩy anh ra...à không, giống đám móc thì đúng hơn.

Anh xoa xoa cái cằm huyền thoại bị thương vì cú đá kích của cô, và rồi cười:

- Bình thường rồi.

Cô chùi môi 1 cái không thương tiếc.

- Tên biến thái chết tiệt!

Rồi cô bỏ chạy ra khỏi lớp cùng cái thùng rác.

Anh liếm nhẹ vào môi mình, và rồi tự hỏi:

- Son môi...?

Ahihi _ . lý do thật sự bầm mặt là tập sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 59

- "Không phải cậu đã thích anh ta rồi sao?"

...Câu mở đầu cho cái tình huống đã xảy ra ở tập trước là như vậy, và nó đánh dấu ngay từ miệng của Inari, cô nàng kia gọi cho cô ham học nói chuyện chơi, và bàn tán làm sao mà nó quay sang vấn đề của Tatsuki.

- Hà? - cô kia vẫn ngây thơ không hiểu chuyện.

- "Tớ nghĩ hai người rất là hợp mà, cứ tưởng 2 người đang quen nhau?" - cô kia vẫn rất tỏ vẻ ngây ngô.

- Không...chưa hề... - cô nàng muốn rưng rùi. - Anh ta rất biến thái.

- "...Cậu sướng muốn chết còn gì?" - Inari thờ dài, lắm bầm - "Đẹp trai, gốc gác không tệ, học nhất trường, sức khỏe tốt, còn có nhân cách tốt đang theo đuổi cậu đấy. Cậu không nghĩ như vậy là quá sức tưởng tượng rồi sao?"

- Không...tôi nghĩ là... - cô chưa kịp nói.

- "Tớ thấy cậu bôi son trét phấn lên cũng đẹp lắm, đâu có tệ, thử 1 lần lột xác mình thử coi....có khi anh ta chết đứng vì cậu quá đẹp." - tiếng cười khúc khích, rồi cúp máy.

..."Quái gì?" Misao nhìn màn hình đăm đăm, lát sau, học xong, cô chừa thời gian khoảng 10 phút nghỉ ngơi đầu óc.

"Minh đẹp à?" có lẽ bị đánh động tâm lý, cô nàng cũng tò mò không biết khuôn mặt mình thế nào khi úp 1 đồng phản đó lên mặt.

Ban đầu cô nghĩ cũng nên thử, xem cô thế nào.

Nhưng sau cô nghĩ lại, tại sao phải làm vì biến thái nhữn nào?

Và rồi cô ngồi vào bàn học lần nữa, học bài...

Cô lên vào phòng mẹ mình, rồi lên la lên lút tới bàn trang điểm, kiểm son.

- Chị hai đang làm gì vậy? - Mao bắt chợt lại gần lúc nào không hay.

- Oái! - cô giật thót, lùi lại phía sau, giấu cây son mới lấy được ra phía sau, lấp bắp:

- À...ừm...thôi chị đi nha!

Cô chạy tót lên tầng lầu, Mao thấy, nhưng thôi, con bé cười khê:

- Mong là chị ấy không ngốc tới mức trét son vào mắt mình...

Và cô đã làm y chang, cô trét son vào má mình.... (chôn nó ngay! Đừng để nó dễ trúng!)

Vì đầu cô cứ đinh ninh con gái không xài gì ngoài son, hẳn họ sẽ trét bất kỳ đâu cũng được.

Cô đi xuống cầu thang, chợt cha cô đang uống cà phê trưa, liền cười khi thấy bóng cô:

- Con gái...con quỷ nào thế kia!! - cha cô gào lên khi thấy cái mặt của con gái yêu dấu mình bị tàn phá như chiến tranh giữa các loài thú.

- Cha...nói ai thế ạ? - cô quay sang quay dọc nhìn.

- Ai đã làm dung nhan con gái bé bỏng của tôi thành thế này hà trời!! - cha cô gào lên, vừa lấy khăn ăn lau cho cô.

- Cha...con làm đấy. - cô cúi đầu xuống đất.

- Hà?...Tại sao? - cha cô chưa gì đã ngưng tay, nhưng rồi mím môi, và tiếp tục lau.

Ông biết con gái mình làm vậy vì ai.

- Con gái bé bỏng, cha nói này.

- Bỏ từ "bé bỏng" đi, tóm quá ạ. - cô bực.

- Con của cha vốn dĩ rất xinh đẹp rồi, y như mẹ con vậy. - cha cô vừa lau cho cô, vừa cười - Nếu con muốn mình trở nên đẹp hơn, hãy hỏi mẹ con trước, không có gì phải ngại cả, con gái. Cha hiểu.

Cô để cha cô lau sạch vết son bằng khăn ướt cho cô, cô ngoan ngoãn chạy vào phòng mẹ.

"A...con gái mình ngoan ghê...trừ lúc nó nổi điên thôi." ông cười

Sáng hôm sau, mẹ cô tô son bóng lên môi cô, và cô có vẻ thích thú. Mẹ cô khen cô xinh đẹp, chả khác bà lúc còn trẻ. Và bà lén lút bỏ son vào cặp cô, đương nhiên là cô không biết.

"Nếu sáng nay đi với biến thái, liệu mình có được khen không nhỉ?"

Tự dưng cô có suy nghĩ đó...và ngay lập tức cú đấm do chính cô bay vào mặt.

"Điên rồi à? Tại sao mình lại nghĩ như vậy?"

Cô toát mồ hôi hột, định bôi son môi đi, nhưng nhìn lại chính mình trong gương...

"Mình nghĩ là...chắc không đâu...có phải là gì của nhau đâu..."

Cô vác cặp đi học sớm.

Kết thúc hồi tưởng

"Đúng rồi...có phải là gì của nhau đâu nhỉ?" cô nhìn ra sân trường, buồn bã kéo xềnh xệch cái thùng rác đi....

(Không là gì của nhau là vì em đẩy cung ạ...)

- Misao-tan.

Giọng nói quá quen thuộc, cô dừng lại, Tatsuki nhặt những vỏ chai rơi lẹp bẹp dưới đất, cười, bỏ lại thùng rác và lau sạch tay bằng vò nước gần đó:

- Em bắt cần quá.

- A...xin lỗi. - cô định cảm ơn rồi bỏ đi.

Anh đưa tay chặn lấy cô, và cười khẽ, kéo mái tóc cô sang 1 bên, anh đang áp cô vào hành lang. Khuôn mặt cô bây giờ đơ cứng, anh véo má cô, cô đỏ mặt, định quay đi.

- Quay sang xem nào. - anh vói tay rút từ túi ra son bóng, và tay chạm vào má cô.

Nhẹ nhàng tô son cho cô, rất dịu dàng.

Đôi mắt cô mở to nhìn anh.

Những chú chim hót ngoài cây, và nắng hắt lên khuôn mặt anh. Anh đang rất hạnh phúc.

Tìm cô thúc mách, đập liên hồi.

- Xong rồi. - nụ cười tỏa sáng của anh làm cô không thể dừng cảm xúc của mình được.

Và bờ môi ấy được điểm son rồi, liền mấp máy hỏi:

- Anh...có muốn làm bạn trai tôi không...?

Lời nói cùng cái nín áo áy, đôi mắt cô trở nên long lanh, Tatsuki không thể không ngạc nhiên...

Những tiếng hót đã vang lên, nhẹ nhàng làm sao...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 60

- Anh...có muốn làm bạn trai tôi không?

Câu nói bất chợt thốt ra không hề suy nghĩ ấy, làm Tatsuki đứng hình.

- Masaki!! - chợt có tiếng gọi, Inari đẩy mà lại. - A...tớ làm phiền 2 người à?

- Không! - cô vội vã đáp rồi cũng chạy bỏ đi, kéo cô nàng đi.

Để lại Tatsuki giữa màu nắng, tiếng chim reo, và trái tim bất động...

Anh ngồi phịch xuống đất, che mặt lại, để nó không lan tỏa đến hết cả cổ:

- Muốn...

Misao nghe được, cô cũng đỏ tấy mặt, đẩy lưng Inari vào trong, miệng nói lăm ba lăm băm:

- Tên biến thái chết tiệt...

Cả 2 trái tim đều vang lên thổn thức, tới ngày nở mầm, nó sẽ bùng lên đóa hoa cực rạng rỡ.

Cùng với những giông bão sắp tới...

- Lúc này tớ nghe thấy Masaki nói gì với Akira-san thì phải? - Inari cố nhớ cho bằng được.

- Đâu có! - cô cố chối bỏ, lại cố đẩy Inari vào trong.

- Cậu quên cái thùng rác lớp mình kia! - Inari lại muốn quay trở lại.

- Đừng mà! - cô kéo lại, lòi đi.

Chỉ cần cùng nhau nắm tay với bông hoa ấy, nó sẽ được bảo tồn, càng rực rỡ hơn thôi.

"Minh đã làm được rồi!" cả 2 cùng có những cảm xúc vô cùng hạnh phúc.

Đùa thôi... thật hay giả là tập sau quyết định cơ :)))

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngoại truyện

*Thấy ngoại truyện là chuẩn bị tinh thần bị troll đi, mị báo trước dòi dòi.

À mà ngoại truyện về...Hana với Kazuo nhà ta trước nhé, sau đó là cặp đôi bá đạo sau.*

"Pīng poong" chuông nhà thờ vang lên, những tiếng đọc của mục sư vang đều đều, những lời nói thật đi sâu vào lòng người.

Hôm nay là đám cưới của Hana và Kazuo, được tổ chức tại nhà thờ.

Cô đang ngồi trên ghế gỗ, với mái tóc cài mạng trắng đẹp có đính 1 bông hoa nho nhỏ cực kỳ dễ thương, và bộ đầm cưới xếp tầng trắng dài che khuất cả mũi bàn chân.

Cô đang định nói "Ừ" thì tự dừng lại nghĩ đến chuyện "rất nhiều lần" cô bị từ chối rất thảm hại. Cô nghĩ tới cái lần mà cô phải tiễn anh đến sân bay, cô nghĩ tới công việc dày đặc của anh, nó sẽ kéo anh ra khỏi vòng tay cô suốt. Cô sẽ mãi ở với căn nhà trống, và sẽ giống như cái lúc họ chỉ nhắn tin được với nhau. Chưa kể, lúc nào anh cũng làm việc với các người mẫu nữ, cô lo sợ chỉ sau vài hôm cưới nhau, anh sẽ chán cô, vì cô không xinh đẹp như họ...cô sợ, tự dừng lúc này cô mới dám lo lắng và bồn chồn. Phải chăng cô lấy anh là 1 sai lầm? Hoặc có thể sau khi cưới, thậm chí trong đầu anh chỉ còn công việc cùng với những cô người mẫu chân dài xinh đẹp thướt tha.

- Hana-san, hôm nay cậu đẹp thật. - Misao mỉm cười, cô nàng mặc đầm ngắn, mái tóc làm xoăn rất đáng yêu.

- À...cậu tới rồi à? Cảm ơn cậu! - cô cười. - A! Cha! Mẹ!

Gia đình cô đã tới. Khi con gái duy nhất của họ đã rất xinh đẹp, ngồi trên ghế gỗ, đội đáng sinh thành tới, mẹ sẽ che mạng cho con, và cha sẽ cầm tay con, tới chỗ chú rể - người bạn đời duy nhất của họ, thì đó là phút giây thiêng liêng nhất cuộc đời.

Cha mẹ xòa tới ngay con gái, mẹ cô nâng mặt con gái mình lên nhẹ nhàng, và mỉm cười dịu hiền với bộ kimono:

- Con gái...con thật đẹp... - giọng nghẹn ngào vang lên.

- Mẹ... - cô lấy bàn tay mình đặt lên tay mẹ.

Cha cô không nói gì, chỉ đứng nhìn con gái với đôi mắt không muốn xa rời, cô hiểu.

- Cha ơi... - cô đứng dậy.

Tức thì cha cô đi lại, ôm siết lấy cô con gái nhỏ của mình, khiến mẹ cô cũng ngạc nhiên, và ông nghiêng rặng, hình như ông xúc động, cổ nuốt nước mắt vào trong, ông nói không rõ được:

- Con...đẹp... - đôi mắt ông nhắm nghiền. - Con đẹp...giống mẹ...con trước đây...

- ...Cha... - cô ngạc nhiên, rồi vòng tay ôm lấy cha cô, mỉm cười dịu hiền - Vâng...

Mẹ cô không kìm được những giọt nước mắt đang sắp trào ra, cả Misao cũng đã khóc. Cô ôm cha cô, rồi giữ lấy hơi ấm này, thật lâu.... để ghi nhớ mãi...

Cái lưng của người mà cô dựa vào lúc ngủ gật sau những lần chơi đùa mệt mỏi, người đó đã công cô về rất nhẹ nhàng.

Bờ vai vững chắc của người đã công cô lên quá đầu và cho cô tung bay khi còn nhỏ, gánh vác những gì khó khăn của gia đình.

Bàn tay chai sạn trước đây đã từng đánh cô vì những lỗi lầm và cũng là bàn tay gát xoa đầu cô hay bôi thuốc cho cô.

Cái mùi thuốc lá vương vấn trên người mỗi khi buồn và làm cô phải nhắc ngưng thuốc nhưng vẫn cứ hút.

Giọng nói trầm ấm của người mà cô yêu thương nhất, cái người mà hát ru dỗ tẻ khiến cô có lần thức trắng đêm.

Tuổi già của người đó đã hi sinh cho cô để cô lớn lên như bây giờ.

Tất cả...tất cả...mọi thứ đều làm cô nhớ từng hồi.

- Cha ơi...con cảm ơn cha, cảm ơn cha...con cảm ơn cha...rất nhiều. - cô rơi giọt nước mắt trên vai ông.

...Biết là dù có cố nhịn, nhưng cha cô vẫn rơi nước mắt, ông càng ôm siết lấy con gái mình hơn. Mẹ cô đã khóc. Bà không còn đưa con gái lúc nào cũng hậu đậu quên này quên kia ở nhà, lúc nào cũng nịnh nọt để vùi tiền ăn sáng, hay nũng nịu và chăm sóc bà tận tình khi có gì bất trắc xảy ra....

Bây giờ đưa con gái ấy đã về nhà chồng.

- Cô dâu xong chưa? Chuẩn bị làm lễ rồi đấy! - giọng Kazuo hào hứng đứng từ ngoài cửa vọng vào.

- Vâng! - trong đó cũng có Inari, cô nàng chia khăn - Này, nhòe rồi này. Để tờ trang điểm kỹ lại cho.

- Ừm... - cô gật đầu.

---Riêng Kazuo---

- Khoảng 20 phút nữa... - Kazuo nhìn đồng hồ.

- Có phải hào hứng tới vậy không? - Tatsuki cũng đến với tư cách phụ rể.

- Coi cái thằng nhóc đẹp trai chưa cầu hôn Misao của tôi nói kìa... - Kazuo móc xéo...

- Rồi rồi, lát nữa tôi sẽ làm anh lé con mắt. - Tatsuki ngáp.

- Hà? - Kazuo ngó người ra.

---Lễ đường---

Chuông nhà thờ vang nho nhỏ lại...

Cha cô đã nắm tay cô, đi trên thảm đỏ. Cô đẹp đến mức ngỡ ngàng. Và trước mắt cô, Kazuo đang nhìn, khuôn mặt rạng rỡ của anh, và bàn tay chia ra.

Cô ban đầu ngại ngùng, nhưng rồi nắm tay anh, bước lên nơi thề nguyện để chứng giám cho tình yêu của cô.

- Maitoki Kazuo, con có nguyện làm bờ vai cho...blah blah... suốt đời và không bao giờ thay đổi không? - mục sư nhìn anh.

- Con đồng ý! - anh đồng dục trả lời.

- Igarato Hana, con có nguyện làm bờ vai cho...blah blah... suốt đời và không bao giờ thay đổi không? - giờ lại quay sang cô.

- Con... - cô tự dưng bị những suy nghĩ lúc này lấn át.

Nhìn xuống dưới, những đôi mắt đang tắm tía và hạnh phúc, cha mẹ cô cũng mỉm cười sau những giọt nước mắt. Cô nghĩ tới những lo lắng chiếm lấy. Cả những suy nghĩ tiêu cực hiện lên. Điều đó khiến cô không dám nói từ "đồng ý". Nếu như vậy, cô sẽ trao cho Kazuo. Lý trí chiếm hữu cô.

"Làm sao đây...mình không thể...thật sự không thể..." cô cúi đầu nhìn xuống đất, và mục sư lại nói như hồi thúc cô.

- Hana... - Kazuo phân nào hiểu được khi đôi mắt của cô cứ cúi xuống đất.

Anh biết....cảm giác của cô là không sai.

- Hana, anh nói điều này, có thể hơi mất thời gian...nhưng... - anh nhìn cô, và nắm tay cô thật chặt - Nếu không phải là em, anh mãi mãi không hạnh phúc.

Cô mở to mắt, ngừng đầu lên. Khuôn mặt anh rất nghiêm nghị, đôi mắt anh nhìn vào pho tượng của Chúa, nói:

- Anh không tin vào Chúa nhiều, nhưng anh nghĩ người mang em đến với anh là sợi dây ông ấy vô tình tạo ra. Trải qua rất nhiều lần bị anh từ chối, em và anh mới có thể đứng trên đây, cùng thề nguyện trước Thánh giá. Anh biết, anh là người không đáng tin, anh cũng rất ngốc nghếch khi không nhận ra được tình cảm của em chân thật tới mức nào. Anh biết anh là 1 chú rể ngu dốt, nhưng anh nói thật. Bất cứ ai mà anh chụp ảnh cho, mỗi khi nhìn vào họ, không hiểu vì sao anh cũng nghĩ tới em. Đương nhiên là trừ con trai đàn ông hay mấy cụ già ra. Nhưng nhìn vào họ là anh thấy em, anh không biết mắt anh có bị hư không, nhưng đó trăm phần trăm là em. Đầu óc anh lúc nào cũng nghĩ về em. Có lẽ anh còn cuồng loạn em hơn cả thằng nhóc đẹp trai nữa. Trước khi quen nhau, những khi anh nghỉ ngơi sau 1 ngày làm việc dài, anh lại muốn nghe giọng của em, nhưng lại không biết kiếm cái cớ nào nói chuyện với em. Anh phải giả vờ hỏi về cái vụ của 2 đứa ngốc xit đó rồi mới dám bắt sang chuyện của em. Để khi quen nhau, anh thậm chí cũng không dám tìm cái hẹn nào để gặp em lúc còn ở Nhật, thế là anh vui vùi đầu vào công việc, nhưng càng làm việc nhiều, anh càng mệt mỏi và muốn gặp em nhiều hơn, và rồi lại không biết lấy cái cớ gì để gặp em, cái vòng luẩn quẩn như vậy khiến chúng ta có nhiều mâu thuẫn. Và rồi khi đứng trên đây cùng với em. Anh thấy mình thật nhỏ bé. Anh biết mình không lãng mạn, lại là người rất hay ngại. Nếu em lo lắng, anh sẽ dời ngày cưới lại. Không sao cả! Nhưng anh muốn nói 1 điều: Anh muốn ở bên em mãi mãi, không chỉ như vậy, anh muốn phụng dưỡng cha mẹ em cùng cha mẹ anh với từ "Con rể" hay cái gì đó tựa tựa vậy....

Chợt ánh mắt anh chạm mắt cô...và anh đỏ mặt...:

- Có...được không...?

- ...Kazuo... - cô ôm chầm lấy anh - Vâng, đồng ý. Giám mục, con đồng ý!

Kazuo nâng cầm cô, và trao 1 nụ hôn thật ngọt ngào giữa tiếng vỗ tay của tất cả mọi người, hòa cùng với đôi mắt hạnh phúc của 2 bên đáng sinh thành. Lễ thành hôn thành công rực rỡ.

---Bán pháo bùng bên ngoài---

"Bụp!" những tiếng pháo nổ giòn giã bên ngoài cửa Thánh đường. Cô dâu ra ngoài gặp mọi người cùng với chú rể, không biết có phải không, nhưng 3 cô gái sói đã khóc rất nhiều cho Kazuo, vì anh lấy vợ sớm quá.

Những người bạn gái bao vây xung quanh, chuẩn bị nhận bó hoa mà cô dâu thấy.

Hana nhắm tít mắt, và tung bó hoa lên cao.

- Oa!! - cả đám ồ lên thì cô mới mở mắt.

Người chụp được bó hoa không phải con gái, mà là Tatsuki, anh chàng nổi trội đẹp trai.

- Tatsuki-san... - Hana cũng ngạc nhiên.

Trong đám con gái đó, anh cầm bó hoa và chia lại cho Misao, anh mở cái hộp nho nhỏ ra, mỉm cười:

- Cùng anh nuôi con của em và anh nhé, Misao?

Tới lượt Misao bất ngờ đứng đực người ra, cô không biết việc gì đang xảy ra, mặc dù hôm nay ăn mặc rất là...đáng yêu, nhưng đôi má đang đỏ tấy lên của cô khiến cho mọi người cũng biết được cô đang ngạc nhiên xen lẫn hạnh phúc như thế nào.

- Tên...đàn... - cô ngại ngùng che mặt lại.

- Em đang mang thai con của anh đấy. - Tatsuki cười hiền.

- Há...? - Misao tròn mắt ra...

Tất cả mọi người cũng đứng thờ tại chỗ....

Tatsuki cầm lấy tay Misao, và đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, hôn nhẹ lên bàn tay cô, tình rụi mỉm cười:

- Đùa đấy, anh đoán thế thôi. Vì dạo này em hay nói cảm thấy buồn nôn với thèm ăn nhiều quá... - anh chưa kịp nói hết thì..

- Không, tôi có con với anh thật mà. - cô chìa tờ giấy khám ra. - Không biết đã bao nhiêu tuần rồi nữa?

....

....

.....

"Ấu mại gót!!!!" cả đám muốn hét lên. Cả Kazuo cũng không biết nên để cái mặt như thế nào cho vừa lòng người ta.

- Tờ giấy đăng ký kết hôn thiếu chỗ của anh đấy. - cô cũng chìa cái hộp ra, đó là nhẫn cho anh.

Anh...không như người khác, cũng chia tờ giấy đăng kí kết hôn ra...anh điền hết vào rồi, còn chỗ ký tên của cô nữa là xong..

Cả 2 nhìn nhau...với những ánh mắt khác...và cô rút bút kí tên.

Anh rút bút ra kí ngay tấp lự, rồi bế cô trên tay, vọt lên xe hơi, bảo lớn:

- Tạm biệt! Tôi đưa vợ tôi khám thai. Tôi sẽ báo lại cho mọi người biết sau!

Và rồi họ vù xe chạy đi.

...."Trời ơi...trời ơi là trời...mình bất ngờ quá, giờ không biết nên cười hay nên đơ tại chỗ đây nữa....trời ơi..." Kazuo há hốc mồm nhìn theo vệt khói xe.

- Kazuo... - Hana nắm tay anh, mỉm cười - Đi thôi, tới bữa tiệc...

Anh tưởng cô rất bình thường...nhưng khi nhìn sang mặt cô, giờ anh chỉ thấy 2 chấm tròn là con mắt, cái mũi, và cái miệng cử động như người máy của cô thôi...hắn là cô rất sock khi biết Misao có thai với Tatsuki...

"...Vợ à...đừng bất ngờ quá...tồn hại..tồn hại...May mà gia đình Misao đi Osaka rồi..." anh xoa đầu cô...

....

À mà từ đầu truyện cũng đùa đấy, không có thật đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

- Nếu nắng lên, người đầu tiên anh muốn thấy, là em. - bàn tay vuốt ve tóc cô, nhẹ nhàng uốn lọn tóc của cô.

- Nếu kì thi đến, người tôi muốn thấy rớt hạng, là anh. - cô vắt tay anh ra.

"Tàn nhẫn quá đi..." anh bĩu môi. Giờ họ đã chính thức là bạn trai bạn gái của nhau. Anh cũng hơi bất ngờ, vì cái người mở miệng là Misao, thường thì anh là người mở miệng nói thích cô nhiều nhất. Nhưng có lẽ nào, những động thái của anh, đã làm cô rung động? Và rồi khiến cô phải tỏ tình với anh bằng cái cảm giác cô đã đè nén từ lâu.

"Nó đấy! Chính là nó!" cô gào thét tâm can mặc dù bên ngoài mặt tình rụi. Cô thích anh từ khi nào? Cô không hay. Cô buột miệng nói vì cái gì? Cảm xúc tự dưng bắt cô mở miệng. Cuối cùng cô đang làm trò gì? Trò ngu dại nhất mà cô nghĩ!

"Rồi phải nói thế nào với cha mẹ, Mao và anh hai...cả Hana-san và những người bạn mình mới quen biết? Chẳng nhẽ thốt lên 'Mình đang làm bạn gái của Akira Tatsuki?'. Chắc chắn họ sẽ cạo đầu mình...cả những cô gái hâm mộ anh ta nữa. Và cả kì thi nữa!!? Làm thế nào...Làm thế nào? Kì thi sắp tới rồi mà mình lại còn yêu với đương! Chẳng nhẽ lại chui đầu vào rọ như trước đây sao?" cô rất bối rối.

Anh bây giờ cùng cô trên tầng thượng, gió phàn phật mát lạnh cả người. Anh cười:

- Bây giờ chúng ta đang hẹn hò à? - đôi mắt anh có ý trêu chọc. - Em cũng biết chọn chỗ đấy.
- Không. - cô đáp thẳng liếc sang - Anh bám lên đây.
- Tưởng em sẽ chọn nhà vệ sinh để chúng ta hẹn hò chứ? - anh không thèm nghe, cầm đặt trên vai cô.
- Này...tôi đang làm bài. Làm ơn đừng rủ rỉ suốt như vậy. Phiền phức! - cô đẩy mặt anh ra.

"Úc hiếp nổi giận..." Tatsuki chu mỏ, cuối cùng cũng phải chịu thua sự chịu đựng đáng khen với những trò dụ dỗ mà anh làm. Anh dựa lưng vào hàng rào sắt, rồi nhìn cô. Cô thật xinh đẹp trong đôi mắt anh. Anh nghĩ đó là người con gái đẹp nhất và trong sạch nhất mà anh gặp. Anh không phải kén chọn con gái, nhưng anh từng gặp nhiều kiểu người. Họ khác nhau. Họ tỏa sáng bằng ánh đèn sân khấu hoặc những lớp trang điểm dày cộm làm anh buồn nôn. Cách ăn nói của họ quá tuyệt, đến nỗi anh có thể nghĩ họ có cách làm người ta lên giường cùng họ chỉ bằng lời nói. Anh không phải lần đầu gặp cô gái như Misao. Thậm chí, anh thấy khá nhiều. Khổ nỗi anh luôn cho rằng họ là "trạch nữ" và cũng không muốn giao tiếp với họ. Họ chưa từng tỏa sáng.

Cô gái này lại khác. Tỏa sáng và quyến rũ theo cách riêng của mình. Ngày đầu tiên ném dế vào người anh. Cô là cô gái nghiêm nghị với mái tóc đen phát phơ trước gió. Sau đó cứu anh, mặc dù trước đó phun ra không ít lời phỉ báng anh, dù chảy máu, cô không khóc. Trái tim anh đã rung động từ đó. Cô chưa hề để anh thấy rằng cô không thể tự vệ hoàn hảo như việc cô bị bắt giam rồi mèm bị những trò đồi bại xâm lấn. Anh đã đi đến quyết định sẽ tỏ tình cô vào 1 ngày không xa, nhưng không ngờ, anh lại là người được tỏ tình. Nếu hỏi anh cảm giác như thế nào, anh sẽ không nói, mà là hành động.

Bờ môi nhỏ của cô mím lại, khuôn mặt nhìn nửa của cô trông đáng yêu đến mức tim anh không điều chỉnh được nhịp đập. Anh nghĩ cô đẹp tựa hồ đoá huệ trắng. Tinh khiết, trong sạch, tỏa hương thơm xao xuyến. Muốn ngắt hẳn cũng rất do dự mới dám làm.

Riêng anh thì anh lại không ngắt, anh muốn nó hoàn toàn thuộc về anh, cả mảnh đất, cái rễ hay chỉ đơn giản là phấn hoa. Tất cả phải là của anh.

- Này! - cô giật mình khi có vòng tay quanh eo cô.

Anh vẫn còn giữ cây son đó, và cười:

- Yên nào, khéo lem đậy.

Anh lại bắt đầu tô son bóng lên bờ môi của cô, bờ môi mềm mại đang thờ ra những hơi thở gấp rút.

Bàn tay trái anh tô son, tay phải thì giữ chặt lấy cằm cô. Có cảm giác anh đã quá gần rồi, hơi thở anh bên tóc cô, nóng nóng. Cô ngồi im. Để anh cứ tiếp tục làm. Anh từ cằm cô, vuốt nhẹ xuống cổ. Cô nhột, cảm giác đến xương sống, lập tức giật người. Anh mỉm cười, mắt anh có ý định hoang dại với cô gái này. Anh đang chạm vào nhành hoa mà anh yêu thương nhất, để mà chiếm đoạt nó. Cô liếc anh. Nghĩ anh mà làm gì bấy bạ, cô sẽ lập tức cho anh 1 phát cùi chỏ vào mặt. Tâm tình là thế, mà cơ thể lại không. Đôi má cô đỏ ửng lên, và nơi nóng hổi ấy, chợt cũng bị lay lạn đỏ cùng cực. Cô nghe được tiếng tim đập, biết là của cô. Nó đập lớn. Cô sợ anh sẽ nghe thấy. Cô phải phản tán hết tất cả tâm tư.

Tò xong, anh nhìn cô, cô vẫn cố gắng nhắm mắt nhắm mũi viết bài cho bằng được dù đôi má cô như quả cà, lòng anh có chút si mê.

Vì bây giờ, cô đã rất gần, rất xinh đẹp.

"E là...mình cũng không nhận được rồi..." anh cúi đầu xuống, mái tóc vàng của anh khẽ bay.

Cô nhắm tịt mắt mũi, nhưng vẫn cảm nhận được sự nóng ấm, mềm mại cùng với hơi thở gần gũi mát rượi. Bờ môi mềm mại của anh chỉ chạm lên môi cô, như chỉ nhẹ nhàng vậy lấy bông hoa nhỏ bé không dám làm bị thương.

Anh vốn biết tính cô, nếu anh tiến sâu, cả 2 không chỉ trở nên khó khăn, mà thậm chí còn khiến cô có cảm tưởng anh chỉ xem cô như "cái máy hôn".

Chỉ như thế, anh ngẩng đầu lên, hôn khẽ lên trán cô.

- Anh không thể làm gì nhiều hơn thế này. - anh kéo đầu cô, cũng khẽ hôn lên mái tóc phía thái dương.

Rồi anh ôm lấy cô, rất nhẹ nhàng. Đôi mắt anh nhìn xa xăm lên phía bầu trời, đầu anh tựa vào vai cô, mỉm cười nhạt:

- Anh nghe được tiếng tim em đập đấy...
- Im! Im đi! Tên dân! - sau khi ngồi im cho anh hôn, cô mới chợt tỉnh giấc.
- Anh hạnh phúc lắm, Misao-tan của anh à.

Anh vói tay lấy khuôn mặt nhỏ bé, định đập môi lên lần 2...

- Này...sắp vào học rồi, 2 đứa ở đây lâu quá sẽ bị bắt đấy!

Ông thầy Kuro làm gì đó tựa tựa tranh thủ thời gian dạy trốn lên sân thượng ngủ...và thấy hết tất cả những gì này giờ...

....Cả 2 người bị cắt ngang, cứng họng....

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

- Nay, các em có định tối nay đi không? - Kuro lại cười...

Và tất nhiên bài giảng giữa chừng cũng dừng khi ông thầy đó cất giọng lạnh lạnh hỏi....

- Chẳng lẽ...phì! Kuro-sensei bị cô nàng nào đó "cực kỳ xinh đẹp" đá đít rồi hả ông anh!? - 1 học sinh bất chợt chồm chộp.

- Không có nhá thằng nhóc kia! - hình như chột dạ, ông thầy gào lên phản đối liền.

- Bị đá chắc rồi! - mấy đứa dưới kia cười âm lên.

..."Mấy đứa này..." anh già nuốt không nổi tức, tội nhỏ đoán đúng những gì xảy ra. Quả thực cô nàng đó đã tìm thấy được 1 anh chàng cao đẹp hơn hện hò đi đâu đó xa xôi để ngắm trăng ngắm sao ở sa mạc Sahara gì đó đó...nên sáng nay anh già phải lên sân thượng nằm chộp mắt 1 chút xíu.

"Mà cũng phải nói...2 đứa kia đã hẹn hò rồi à?"

Anh già liếc mắt nhìn Misao, cô không hề di chuyển ánh mắt khi thấy anh già nhìn chăm chăm. Anh già cứ nhìn vào, xem cô có phản ứng gì không...nhưng thật kỳ lạ, cô vẫn tỉnh rụi nhìn anh...

Giờ mới thấy, đôi mắt cô rất đẹp, nó trong suốt như mặt nước. Đôi lông mi dài ngang nhiên động đậy, đôi mắt cô, có thể nói, nó màu sẫm nâu, nó mang lại cảm giác thanh bình, mà còn gọn lên những tố chất can đảm của người con gái này: mẫu thuẫn và chính trực.

- A, làm phiền, em đem 1 số tài liệu đến lớp. - chột có tiếng gõ cửa.

Cô nhanh chóng nhận ra giọng nói đó của ai, nên liền nhếch mắt sang cửa lớp.

Tatsuki đem 1 thùng lớn tới phòng học Misao. Thấy anh, không ai có thể dừng đôi mắt nhìn Misao, họ biết anh hiếm khi nhắc mong làm 1 việc gì đó, chỉ khi là kiểm cố gặp cô gái rất quan trọng của anh ở ngay lớp này.

"À...à...cứ mỗi ngày 1 lần tới lớp mình, khủng bố tinh thần hử? Hay là quá ích kỷ?" Kuro-chin cười cười, ra ngoài nhận lấy cái thùng, anh già cười khê:

- Nay, sao không ở lại 1 năm học chung với em ấy luôn đi, cho đỡ phải đi qua lớp tôi? Nhi trò Masaki, trò Akira?

- Khục... - người ngồi gần cửa không nín được cười.

Mà có lẽ không phải chỉ 1 mình các học sinh gần cửa nghe được, thậm chí học sinh ở cuối lớp cũng nghe được. Có vẻ họ nín cười không dám phát ra thành tiếng. Anh già cũng không biết vì sao mình lại đặt câu hỏi dạng này với thằng nhóc thế này? Phải chăng anh đang nghĩ điều gì đó thật nguy hiểm cho học sinh của mình. Nhất là sau khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt Misao, cảm giác đó càng đáng sợ. Anh già chưa bao giờ để bất cứ ai làm tổn thương học sinh của mình. Tuyệt đối không bao giờ.

- Em nghĩ là không thể... - Misao đáp.

- Em nghĩ là không thể... - Tatsuki cũng vừa trả lời.

Hai người đồng thanh khiến cả lớp rơi vào trạng thái bất ngờ. Cả 2 người cũng không ngờ tâm ý tương thông như vậy. Chột ông thầy cười, chỉ bấy nhiêu đó, anh già càng cảm thấy thú vị khi nhìn cặp đôi này trưởng thành.

- Được rồi, còn lời nào muốn nói thì nói đi, khéo lại đi qua lớp tôi. - anh già vỗ vai Tatsuki.

Cô nghe xong, đỏ mặt, không dám nhìn vào anh.

- Tạm biệt, Misao. - anh cười, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn cô.

Cả lớp rơi vào không khí yên lặng. Hình như mọi người mới vừa nghe thấy từ "Misao" tron ngọt của anh, họ đã thân thiết tới nỗi anh gọi thẳng tên cô...cả cô cũng không biết tự xưng anh làm vậy...

Biết anh đang đợi câu đối của cô, nên đôi mắt của anh cứ dán chặt vào cô.

- Tạm...tạm biệt... - cô khe khẽ nói.

Lúc này là mặt chẳng khác gì trái cà chua, cô đỏ ửng tai, cả đôi mắt kiên định lúc này cũng bắt đầu lung lay...

Anh nghe xong, mới cúi đầu chào, bước đi.

"Chỉ có thằng nhóc đó mới phản ứng...đúng là thú vị, thú vị..." Kuro-chin nhếch mép cười. Rõ ràng tà tâm muốn phá rồi cũng vang động.

(Vừa phải thôi nha cha... tui khó khăn lắm mới cho 2 đứa đó ở gần nhau, ông với Ruri mà dám động vào mầm hoa mùa xuân chớm nở của tui nó, tui cho ông đi thỉnh kinh miền cực lạc nha!)

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

- Phu nhân, người chuẩn bị đi đâu ạ? - bàn tay thô ráp cầm áo khoác, cúi đầu không dám ngẩng.

- Ta đi thăm con ta. - người phụ nữ với mái tóc óng vàng mỉm cười.

- Phu nhân, tiểu thiếu gia thì có thể ổn, nhưng đại thiếu gia...Người hãy xem xét ạ... - anh ta vẫn cố giữ chân người phụ nữ.

- ...Ta không nói Thill, ta nói Tatsuki...ta muốn gặp thằng bé. Nó đã không trả lời tin nhắn, cũng chẳng nghe điện thoại của ta suốt gần ấy năm. - người phụ nữ hiện trên môi ánh cười bàng bạc - Hay là...lại không muốn ta gặp nó? Hay là lão ấy muốn ta đoạn tuyệt với đứa con ruột của mình? Hà Allein?

Người đàn ông không trả lời, chỉ cúi đầu, không dám nhìn vào khóe mắt rung rung của người phụ nữ ấy. Đã 9 năm rồi, đã trải qua 9 năm rồi...con trai mà bà ấy thương yêu không hề gửi lại bất cứ hồi âm, những món quà bà gửi cũng bị trả lại mà không hề có dấu hiệu được mở ra...Không nhảm, lần cuối cùng cậu trả lời tin nhắn, cũng là 9 năm trước...bà ấy nhắn hỏi thăm sức khỏe, hỏi "con có ăn uống đầy đủ không?" hỏi "con có hòa đồng với mọi người không?" hỏi "hay là con về với mẹ đi nhé?"... rất nhiều, nhưng có lẽ...cậu không quan tâm, chỉ gửi lại dòng chữ:

"Tôi không cần sự quan tâm, cảm ơn."

Cũng từ đó, cậu không còn trả lời bất kỳ tin nhắn nào. Dù biết mẹ cậu rất lo lắng mong chờ. Nhưng cậu vẫn không quay trở về, chưa hề...Những tin nhắn của mẹ cậu, không được hồi âm suốt 9 năm ròng rã. Người phụ nữ ấy giờ chỉ có thể ở trong nhà, không được phép ra ngoài...

Không được gặp con mình...còn gì tồi tệ và đáng sợ hơn thế nữa?

- Mẹ... - bên ngoài cửa, có tiếng gọi của 1 cậu bé nhỏ tuổi - Mẹ...

- Thill, sao con ở đây? - bà ấy lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp. - Không phải hôm nay con học thêm sao?

Cậu bé ấy nhìn y như đúc của Tatsuki, chỉ có điều tóc cậu không phải màu vàng, là màu nâu, mắt cậu khác màu mắt Tatsuki, thay vì đó là màu đen, thì đôi mắt cậu lại là màu xanh dương đúng gốc người Châu Âu, trên cổ cậu có mạng 1 sợi dây chuyền mà mặt lại là con đại bàng nho nhỏ trông rất oai. Thân hình cậu nhỏ, năm nay chỉ mới 13 tuổi. Đầu óc cũng không thua kém Tatsuki lúc nhỏ.

- Mẹ...mẹ nằm xuống, đừng cử động... - cậu dịu dàng đỡ lấy người mẹ tiều tụy của mình.

- Thill... - bàn tay mềm mại vuốt ve đôi má trắng nõn của cậu, giọng thì thào - Con trai ngoan...thật giống anh con...

Hình như bị kích động, cậu bé nhỏ nhăn nhó to đôi mắt ra, tay siết thành nắm đấm, và nghiến răng gặm lên:

- Con không giống anh ta! Không bao giờ! Tuyệt đối!

- Thill... - bà ấy vươn tay ôm lấy thân hình ấy, như để tự an ủi mình, nhưng cậu đẩy tay bà ra, và hét lớn:

- Nếu mẹ còn xem con là anh ta! Thì đừng nói con là con của mẹ nữa! Nhất định!

Cậu nói xong, chạy ra ngoài. Nhưng càng chạy, cậu càng sợ...nếu cậu không còn ở đây, thì mẹ nhất định sẽ có chuyện, mẹ cậu sẽ tái phát bệnh...và cũng vì cậu, có thể cậu cũng thế...

Cậu gục bên tường, hành lang trống không, căn phòng gần đó, nghe thoảng qua tiếng khóc của mẹ...cậu không chạy tiếp, chỉ đứng im đó...cổ nén nước mắt vào trong...

Cậu siết lấy cái mặt dây chuyền, thì thảo nghẹn ứ trong tiếng khóc, giọng nói đôi phần đau khổ buốt tim:

- Nếu...nếu là con ngoan...anh ta sẽ...sẽ trở về thăm mẹ...mẹ...Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Giống...nhau...Giống nhau sao? Tại sao!? Tại sao! Tại sao ai cũng nói điều đó! Anh ta là tên khốn! Anh ta không phải đứa con ngoan! Anh ta không phải anh trai mình!

Tiếng gào khản cổ vang lên...cậu không chịu được uất ức của mình, cậu muốn điên lên, cậu ghét cảm giác bị người khác gọi là cái bóng của anh trai...cậu căm thù.

Cái mặt dây chuyền, cậu dứt nó ra, lần này là lần thứ 5 cậu làm vậy...cậu nhìn nó...con đại bàng mà anh cậu khắc lên rất tỉ mỉ tặng cậu...cậu vứt xuống đất! Nhất định phải chà đạp nó! Chà đạp thật mạnh! Nhất định làm nó dơ bẩn! Làm nó ô uế! Nhất...định...

- Tại sao...mình không thể làm? Tại sao...mình lại...khóc nhiều thế này...? - cậu thì thầm...cổ nén nước mắt nhưng nó lại trào ra như đại hồng thủy...

"Tại sao chứ...? Tại sao mình lại đau như vậy...?" tay siết lấy mặt dây chuyền. Muốn vứt bỏ, nhưng cậu không thể...

Chẳng qua là thứ đồ vật rẻ tiền...nhưng cậu không thể vứt bỏ...cậu có thể mua cái khác mà...

Đó là của anh cậu làm cho...rất nhọc công...

- Về nhà đi...làm ơn...em nhớ anh lắm...anh ơi...em nhớ lắm...về đi, làm ơn...em van anh...về đi về đi...làm...on... - cậu thì thầm trong nước mắt dù biết điều đó là không thể.

Cậu vẫn khóc, cậu không chịu nổi nữa rồi...không thể chịu nổi nữa...

Chín năm anh em không hề gặp nhau rồi, cậu nhớ lắm..

Cậu nhớ anh trai, rất nhớ...

Cậu phải đưa anh về, phải gặp anh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Sắp vào tiết 2...

Anh sang gặp Misao. Cô đã quen rồi, lúc nào anh chả vậy?? Lúc nào cũng thấy cái mặt tài tử của anh, cô phát ngán rồi..

- Nếu không có việc gì làm ơn về lớp. - cô nhăn mặt, không thèm nhìn anh, chăm chăm vào bài tập.

- Anh nhớ em.

Rồi...bách phát bách trúng, tìm cô chính thức sụp cái "Rằm", nhưng bên ngoài vẫn còn chống cự được, anh mỉm cười. "Bình tĩnh...bình tĩnh...nhất định không dao động!" cô nuốt nước bọt. Anh chống 1 tay xuống bàn cô, cúi người thì thầm:

- Tiết Thể dục đấy, không đi học hửm? - lời nói đầy ma mị nối tiếp - Hay muốn ở đây cùng anh?

Cô đứng đờm ăng ten (:))) v~ ăng ten), ngồi phốc dậy, cử động như người máy...nuốt nước bọt chạy vù ra ngoài. Cả lớp ngồi im re bất động, Inari cất giọng hỏi:

- Anh làm gì mà cậu ấy chạy luôn thế?

- Khục...khục... - anh thật sự không nhịn được cười.

- Lại chọc cái gì với cậu ấy rồi nhõ? - toát mồ hôi, nghe giọng cười hắc ám là đủ biết.

- Chỉ chút...nhưng thật sự rất tức cười...khục... - anh ho vài cái, vờ như đang quên đi, cũng đang đợi cô quay trở lại phòng học.

"Bịch bịch bịch" tiếng bước chân nhanh chóng tới cửa lớp, liền dừng lại. Anh ngược mắt nhìn, khoe miệng tự nhếch lên, và rồi chưa kịp nói gì, cô bay lại, nắm cổ áo anh, lôi ra ngoài. Ở góc khuất cầu thang, cô gằn hỏi:

- Tên điên, có phải tiết Thẻ dục đâu!? - cô gào lên khe khẽ.

- Em thật sự tin à? Không...không ngờ được...khục... - anh thật sự đã không nhận được cười tới nỗi nước mắt sắp trào ra ngoài.

- Anh! - cô không nhận được tức, liền lấy tập đánh anh bộp bộp.

Đột nhiên anh cầm tay cô, áp khuôn mặt anh lại gần môi cô, quần lấy bờ môi nhỏ nhắn ấy. "Không...không xong rồi..." cô cố rút tay cũng vô ích, cắn răng cắn lợi đẩy anh ra, nói:

- Thả ra...um...tên chết tiệt!

- Chưa đủ...thật sự là chưa đủ. - anh tới tập tiến tới.

- Um...um... - môi bị khóa chặt, cô vùng vẫy, đập anh ra.

"Nhiều hơn nữa...phải nhiều hơn nữa..." ngón tay khẽ lướt trên vai cô, rồi từ từ rung cảm tới sống lưng.

- Um... - cô không thể thở, môi cô cứ bị anh đập lên, trơn trượt, rồi cứ thế khẽ phớt chỉ bên ngoài, chẳng hề tiến vào trong.

Nhưng rồi chân cô đứng không vững nữa, xụi lơ, may mà anh đỡ kịp...cô thừa dịp túm lấy thân anh, thụi cho 1 đá vào bụng. Anh ôm bụng đứng không nổi, té xuống sàn, cô nhìn anh bằng ánh mắt "không thể nào ưa nổi", lạnh nhạt bảo:

- Nếu như thế còn lần sau, tôi sẽ cho 1 đá vào bụng anh giống thế này!

- ...U...Cám ơn em...chút nữa anh không cần được rồi... - anh cười khe khẽ, ôm bụng đứng dậy.

- Hà? - cô nhìn anh.

"Rõ ràng lúc này đá mạnh lắm mà, sao lại...?" cô nhìn chăm chăm vào anh, toát mồ hôi. Nhưng anh nhẹ nhàng phủi bụi bay bụng, mỉm cười hôn lên má cô thêm 1 cái:

- Mới học nên không có lực, nhưng thế này thì quá tốt. Em có thể tự bảo vệ mình rồi.

- Sao anh...sao anh biết!? - cô che má mình lại.

- Anh là bạn trai em, chuyện con con này...làm sao anh không biết? - anh xoa đầu cô, rồi thủng thủng bước đi.

"3 giây" anh dự đoán y như thánh, cô sau 3 giây đồ bùng mặt...vội vã chạy vào phòng học không quên đập vào bắp chân anh 1 cái.

Có lẽ còn có người bá hơn, đứng trên cầu thang nghe lên này giờ...À...khỏi nói biết ai rồi nhỉ?

Thầy Kuro...lại lão ấy. Ông nghe xong hết chuyện, gãi đầu...

"May mà mình đi lấy đồ, không ngờ chứng kiến được chuyện hay thế này? Cơ mà...dục vọng thằng nhóc kia cao quá rồi. Hay lắm Masaki, em rất hay! Không sẽ có 1 vụ mang bầu không rõ nguồn gốc tại lớp tôi rồi!"

Anh già không thể nào ngừng khen ngợi 2 người họ.

"Nhưng...không chắc có thể bên nhau bao lâu đây? Mãi mãi...hay chỉ 1 khắc?" anh già hứng thú khuôn đồ vào phòng giáo viên, mỉm cười nhoi nhoi.

P/s: Mém quên mém quên! Xin lỗi các mem, bắt mọi người chờ tới bây giờ! Au thất trách! Thật xin lỗi! Xin lỗi! Đừng giận Au!...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

- Misao-tan, mặc dù mọi chuyện đã khá ổn, nhưng không phải gia đình cậu chịu món nợ hơi bị lớn sao? Cậu tính thế nào?

- Tổ sẽ tiếp tục kiếm việc làm.

Giờ ăn trưa, Misao, Inari, Tatsuki, Hana và không hiểu sao cũng có thầy Kuro trên tầng thượng. Bất giác Hana chỉ nói có 1 câu vì tò mò, nhưng không ngờ chỉ sau câu trả lời tất cả mọi người đều đứng sững người, không ai nói được gì. Nhưng Tatsuki đối với điều này không bất ngờ, chỉ im lặng nhai bánh

mỹ mà cô đưa.

- Misao-tan....cậu bị gì rồi!? Cậu sau vụ đó còn cố chấp đi làm vậy sao!? - Hana hét lên, nắm lấy 2 vai cô mà lắc thật mạnh, như thể Misao đang từ cõi trần bay lên trời.

- À...là cái vụ cậu mém bị cưỡng hiếp đấy à? - Inari hơi bất ngờ tròn mắt nhìn, cô nàng này phản ứng....nhưng chậm hơn người khác 1 chút, hét lên - Cậu điên à!!!

- Cưỡng hiếp là cái gì ở đây!?! - thầy Kuro cũng chen mồm vào - Misaki...à nhầm Masaki! Nói tôi biết ai cưỡng hiếp em!? Ai dám động vào học sinh của tôi!?

Misao bị 3 người hỏi cùng 1 lượt, thờ dài, biết trước cô thà không trả lời còn hơn. Đôi mắt cô liếc sang Tatsuki, có ý ngầm muốn nhờ sự giúp đỡ, anh hiểu ý, gật đầu. Mắt cá chết hoạt động, anh bảo:

- Thật ra vụ việc đó...blah blah blah....cuối cùng mọi chuyện cũng ổn thỏa - anh kể với giọng đều đều khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên hơn. Thậm chí anh rất bình tĩnh thêm mấy câu từ rất dâm tà vào câu văn nhưng Misao không quan tâm..

- Vậy là anh hùng cứu mỹ nhân! - Kuro-chin ca thán 1 câu.

- Có thể nói là vậy, và cô ấy sau vụ đó khóc như...Hự! - anh chưa kịp nói hết thì cô nhét vào mồm anh thêm 1 ổ bánh mì, ý ngầm im miệng về việc cô khóc rồi bắt anh chăm sóc cô đi.

Kuro-chin và Inari chấn động toàn cầu, 2 người này chưa bao giờ thấy Misao khóc, 1 lần cũng chưa.

- Mọi người cứ ăn tiếp đi nhé! - cô buông tay ra, nhắm nháp sữa tươi.

- À...ừ... - Kuro-chin máy móc trả lời.

Hana vẫn đang rất tò mò và bức mình khi Misao quyết định tìm việc làm tiếp, chợt cô nhớ ra, cửa hàng nhà Hana đang thiếu người làm, ngẫm đi ngẫm lại Misao ở đó cũng không sao, có thể bảo vệ Misao được.

- Misao-tan...hay là - Hana định nói thì Tatsuki chen ngang.

- Misao, nhà anh đang thiếu người làm, em qua đi. - anh dừng dừng trả lời, tay còn nhét vào thêm 1 mảnh vụn nho nhỏ.

- Hả? - Misao rút hộp sữa....

Khoảng không im lặng...

- Không! Tuyệt đối không!!! - Kuro-chin và Inari cùng gào lên, dám cá đang nghĩ tới chuyện 2 người chung nhà sẽ có hành vi như thế nào, Kuro-chin hỏi - Trò Akira! Trò ở 1 mình đúng không!?

- Vâng. - anh lịch sự đáp với con mắt cá chết.

- Vậy thì càng không thể! - anh già bảo vệ Misao còn hơn cha ruột, lắc đầu nguầy nguậy từ chối nhiệt liệt. - Với tư cách giáo viên, tôi không cho phép học trò của tôi có quan hệ mờ ám với trò!

- Đúng vậy! Tổ nhiệt liệt từ chối phản đối vô cùng cái này! Hai người là nam thanh nữ tú ở chung 1 nhà sẽ có...có...có... - nói tới đây máu mũi Inari chảy ròng ròng ton ton dưới đất.

- Izanami! Cậu đang nghĩ bậy gì thế!?! - Hana rút khăn tay ra lau máu mũi cho Inari, gào lên.

- Tóm lại là tôi từ chối để trò Masaki chung nhà với trò Akira! Nghe thông chưa!?! - anh già càng gào hét lớn.

- Thầy không thể chen vào được đâu, đây là chuyện của tụi em. - Tatsuki phản đối lại.

Trên sân thượng ồn ào hơn hẳn.

Misao đáp thẳng lừ.

- Được, chừng nào làm việc? - cô sau khi suy nghĩ, gật đầu đồng ý.

- CÁI GÌ!!!! - 3 người kia đồng loạt hét lên.

Tatsuki cũng có phần bất ngờ, nhưng thật hay, anh chỉ mỉm cười, rồi bảo:

- Ngay hôm nay, chiều dọn dẹp chỗ ở của anh, lương thì tùy em muốn.

- Được, để tôi báo 1 tiếng với cha mẹ. - cô gật đầu.

"KHÔNG THỂ NÀO!!!" 3 người kia đứng đực người, gào hét tâm can...quả thực rất ư là sock, vì trước đây Misao còn rất ghét Tatsuki, bây giờ thì lại...lại...chiều ý mọi nơi mọi lúc!!! Quá là sock!! Quá sock!!!

Lát sau...mới có tiếng động vang lên, là điện thoại của Hana, cô nhìn màn hình, chợt bờ môi há hốc trở thành nụ cười đáng yêu, cô nhanh chóng bắt máy.

"Là anh hai....dám chắc...là anh hai..." Misao toát mồ hôi, nói 1 hồi, thấy Hana quay sang cô, cô ra hiệu im lặng về việc này, nhất quyết không để Kazuo biết, khéo lại lo lắng cuống cuồng chạy về nước thì coi như bỏ.

Thấy ai cũng có đôi có cặp, 2 người tui hui đằng kia có chút ganh tỵ, liền nhìn nhau, Kuro-chin hỏi:

- Muốn làm bạn gái tôi đi chơi lễ hội không?

- Được. - Inari nhanh chóng đáp.

- Số điện thoại tôi đây....em cứ gọi... - ông thầy đã như cắt có 1 mối tình mới...

Yên bình đôi khi chỉ là như vậy.

Cùng trên sân thượng, cùng ăn trưa, cùng nói chuyện...như thế đã hạnh phúc tốt cùng..

...Âu mãi gót!!! Có 1 mình tui viết truyện là ế lòi sao!!? Why!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

- Misao, thật hay...đang dụ dỗ anh đấy à? - Tatsuki nhìn ngấm vừa cười.

-...Im miệng đi! - Misao đỏ mặt bảo.

Cô đã đồng ý là chiều nay sẽ tới nhà anh làm việc, cha mẹ đồng ý, tiền lương đã giải quyết xong hết rồi. Nên nhanh chóng thích nghi, cô theo anh. Định ninh lời dặn dò của Mao: "Phòng ngủ con trai là nơi chứa nhiều thứ 'dơ bẩn' nhất, chị nghe em, vào đó mà dọn dẹp." Hẳn cô không hiểu cái từ 'dơ bẩn' mà Mao nhấn mạnh là gì, (hàm ý sâu xa nhất là tạp chí đen tối, 1 đồng khăn giấy, và đương nhiên là đồ dơ vứt lung tung mọi nơi mọi góc). Mao không nghĩ con trai là giống loài hoàn hảo, nhất là Tatsuki, khi người càng hoàn hảo, thì sau cái hoàn hảo là vô số nhược điểm để lộ đuôi.

Phải nói thật, Tatsuki giàu sụ. Nhà gồm 2 cái, 1 cái ở khu Trung tâm ồn ào náo nức, 1 cái ở trên đồi yên lặng tĩnh mịch. Tatsuki xài cái ở khu Trung tâm và chưa bao giờ đặt chân ở cái đồi yên ả. Anh sợ. Anh sợ sẽ nhớ lại mọi thứ lúc nhỏ, anh sợ phải tiếp tục đi theo con đường đặt sẵn.

Anh không nói cho cô biết điều đó, càng không muốn nói cho cô biết, anh có căn nhà thứ 2.

Nhà ở khu Trung tâm - tức căn hộ cao cấp - là náo nức, nhưng 1 khi vào trong phòng rồi thì giống như tách biệt bên ngoài, rất tĩnh lặng, đến hơi thở của mình còn nghe được. Misao được đưa đến phòng khách, đó là 1 nơi được trang trí khá trầm với sắc màu xám bao trùm xung quanh, cũng đủ biết anh không thích tiếp chuyện với người lạ. Cô đang ngồi yên đợi anh lấy trà từ sau bếp. Không yên phận nhướn mắt nhìn khuôn bếp gần gũi đằng sau, nó tông đen, màu rất là u ám, nhưng quả đầu vàng chói mắt của anh quả thật làm cô thấy khá nổi bật. Nếu đi trong đêm, tự hỏi đầu anh đủ sáng để không cần đèn mà đi không?

Cô chưa từng thấy căn phòng nào mà lại mang 1 sắc u buồn thế này.

Hẳn là anh vốn dĩ là người có rất nhiều tâm sự.

Tự đứng trong lòng cô trào lên 1 chút gì đó nhói, cô không hiểu, nhưng thứ nhói đau này lại là thứ làm cô trở nên an tâm nhất. Cô không biết về anh, mặc dù là 2 người biết nhau cũng không lâu...cô tự hỏi, có phải bản thân đã đặt cho mình có ưu thế quá cao rồi không?

- Misao, trà đây. - 1 hương thơm ngào ngạt đưa trước mặt cô, cô nghe mùi trà này, giật mình ngẩng đầu.

- Mùi này...trà hoa Lài sao? - cô giật mình, làm sao anh có thể biết cô thích loại trà này? Cô chưa hề nói cho anh biết cơ mà.

- Ủ, loại trà em thích nhất. Sao vậy? - anh mỉm cười hiền, đặt vào lòng bàn tay cô 1 cốc trà ấm.

- Tôi chưa hề nói cho anh biết điều này.... - cô có gì nói thẳng, tính tình vuông vức có lúc làm người ta không khỏi bật cười. Cả anh nghe như thế, cũng cười khẽ.

- Tuần trước em nói gì với Igarato-chan trên tầng thượng nào? - anh gợi ý.

"Nói? Minh...nói...A! Nhớ rồi!" cô bùng tỉnh. Tuần trước ăn trưa, cô ở trên tầng thượng, Hana cho cô uống trà, nhưng nhạt toẹt, cô bảo không ngon, nên giới thiệu cho cô bạn về loại trà mới, cũng là thuộc sở thích của mình, chỉ là nói ngắn khoảng 2 câu không đáng quan tâm. Không ngờ, anh lại nhớ kỹ như vậy.

Thì ra...anh luôn quan tâm đến cô như vậy...

Misao cảm thấy mình ngu ngốc và yếu đuối quá.

- Cám ơn... - cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, quả thực người con trai này có thể khiến người ta dễ chịu hơn bao giờ hết. Khe khẽ uống 1 hớp, quả thực rất thơm.

- Misao, nếu em nhìn anh bằng ánh mắt đó, sẽ không tốt cho anh đâu... - Tatsuki mỉm cười.

- Hừm? - Misao đang thờ ơ, cũng phải nhấp nhấp hỏi.

- Anh sẽ đề em ra giường đấy. - anh bình tĩnh trả lời.

"Bịch" cô nhanh chóng đặt chiếc cốc trà xuống bàn, khuôn mặt mỉm cười như đang che giấu gì đó bảo:

- Xin lỗi, mượn nhà vệ sinh của anh 1 lát.

- Rẽ trái, cửa thứ 3. - anh mỉm cười, dường như có chút hứng thú với thái độ mới của cô.

- Cám ơn.

Nhanh chóng mở cửa, người nào đó trong nhà vệ sinh mới đóng cửa, lập tức muốn gào thét không ra tiếng, ngoài mặt cô không biểu hiện gì, trong lòng lại chút nữa phun hết nước trà xong bụng ra rồi. Không ngờ Tatsuki lại thâm hậu đến mức dùng cái từ không có chút gì là lịch sự của anh với cô. Misao đã đoán trước thế nào anh cũng chọc cô, nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy.

"Bình tĩnh!" cô nhắc nhở tâm can, lập tức điều chỉnh hành vi.

Nhưng vẫn chưa hết nội thương từ câu nói lúc nãy của anh...thật sự nó đâm sâu đến nỗi mặt cô còn chưa hết đỏ tái hóa xanh tím...

Chợt cô rửa mặt cho bớt, vội vội tay tìm cái khăn, không ngờ đụng trúng vòi hoa sen, cô đang đứng dưới tầm ngắm của nó.

Né không kịp, ướt sũng.

Tối nhanh đến nỗi cô chưa kịp kêu tiếng nào.

"...Thật là..." cô nhăn mặt...tự trách mình. "Bây giờ phải làm sao đây? Ướt hết đồ rồi." cả đồ lót cũng lộ ra qua lớp vải áo mỏng, chả nhẽ gọi anh? Thôi đi, cô không muốn nhục nhã...

- Misao, em ở trong đó lâu quá. Có sao không? - giọng anh hỏi từ cánh cửa bên kia.

"Không phải chứ?" cô giật bắn người, lúc nãy cô vô ý, không khóa cửa nhà tắm, giờ thì làm sao đây? Nhà tắm khá lớn, cô phải đi trốn, nhưng ngoài bồn rửa tay, bồn tắm ra chẳng còn chỗ nào. Chẳng nhẽ núp bồn cầu? ...Cái đó còn nhục nhã hơn nữa....

- Misao? Em có sao không? - thanh âm của anh rõ ràng rất lo lắng.

- Tôi ổn. - cô thấy hơi lạnh, không lẽ nhà tắm mà anh cũng lắp điều hòa?

- Misao, nghe giọng của em không ổn tí nào, đừng trong đó lâu, rất dễ cảm đó. - anh vặn nắm đấm cửa - Misao? Em ổn chứ? Anh vào nhé?

Còn gì tệ hơn thế này nữa? Giờ đầu óc cô không còn từ nào miêu tả cho hết được cảm xúc. Bấn loạn như điên, cô chạy lại chụp nắm đấm cửa, bảo lớn:

- Tôi ổn!

- Nếu ổn vậy sao chặn cửa anh? Rõ ràng là có vấn đề! Mở cửa. - anh dùng sức đầu lại.

- Không! Thật sự là không! - cô gào lên, hiếm khi thấy cảnh cô vừa lúng túng vừa tức giận.

Nhưng không hiểu vì sao, định mệnh trở trêu lần 2, đầu ngón chân trúng tường... (ai đã từng bị chắc hiểu cảm giác này, thôn thấy bà nội tui luôn Ợ.Ợ)

nhanh chóng lực tay giảm. Tatsuki mở được cửa xông vào. Cái khóa cửa cũng bị hư vì 2 người này tranh đấu luôn.

Mặc kệ, thấy cái cảnh bạn gái mình ướt nhem, lạnh ngắt với cái ngón chân mới vừa bị sưng...Tatsuki không khỏi cảm thán, quả thực rất buồn cười.

- Anh... - cô đau đớn không nói được lời nào.

- Misao, thật hay...đang dụ dỗ anh đấy à? - Tatsuki vừa ngấm vừa cười.

- ...Im miệng đi! - Misao đỏ mặt bảo.

Quả thực rất là nhục nhâ!!

Chợt anh đi ra ngoài, lấy khăn, 1 chiếc áo thun và 1 chiếc quần dài. Đứng ở ngoài cửa, không nhìn vào trong, chìa vào cho cô, mỉm cười:

- Hơi rộng, nhưng mặc đi, khéo bị cảm.

Lời nói của anh làm cô có chút rung động, định đi lại lấy xong khóa cửa, nhưng anh bảo:

- Misao, chốt cửa bị hư rồi, nếu khóa cửa thì em suốt đời suốt kiếp trong này. Anh không muốn nhìn em kết hôn cùng cái nhà tắm của anh.

Cô có cảm giác vừa tức cười, vừa ảm áp. Quả thật, cô không chọn sai người, anh là người con trai tốt nhất mà cô đã nhận được. Tình yêu của anh, nó...rất tuyệt vời.

- Cảm ơn anh. - cô dịu dàng lần 2, mỉm cười nhận lấy.

- Nhanh mặc vào rồi đưa đồ ướt đây cho anh. Anh giặt cho. - Tatsuki vẫn không rút tay về, đứng ngoài cửa đợi cô.

- Không...không cần đâu. - cô lúng túng.

- Đồ lót thì em có thể tự giặt, nhưng đồng phục để anh giặt. Và lại, anh sẽ sấy tóc cho em - anh nói 1 cách bình thường, có cảm giác như rất quen thuộc, anh đầy trách nhiệm mỉm cười.

- Thật là...không cần phải thế đâu...dù sao tôi tới nhà anh là để làm việc mà...thế này có hơi... - cô vừa mặc đồ vừa nói.

- Misao...em vẫn chưa hiểu sao? - Tatsuki nhăn mặt.

- Hả? - cô hỏi lại, thật sự là cô chưa hiểu cái gì....?

- Anh mời em tới nhà anh làm...không phải chỉ muốn em dọn dẹp nhà anh, mà còn muốn em có thời gian bên anh nhiều hơn. - Tatsuki đứng ngoài cửa, vẫn không nhìn vào trong - Em dành thời gian cho bạn bè với việc học quá, quên mất cả anh...Anh xin lỗi, có thể phiền phức, nhưng nói thật. Anh ghen.

"Thịch" cô bất giác đỏ mặt, không hiểu nữa, nhưng cảm xúc trào lên trong cô...thật sự tim cô loạn nhịp rồi...Tatsuki quan tâm cô đến mức phát ghen đến cả bạn bè và việc học tập của cô...

- Biến...biến thái nhữn nào... - cô mở cửa, gọi biệt danh của anh.

- Hừm? - anh chưa lúc nào ngừng để nụ cười chan hòa với ánh mắt dịu dàng nhìn cô, chỉ duy nhất cô mới nhận được ánh mắt này.

- Tôi...tôi...tôi gọi anh là Tatsu...ki...nhé? - cô lúng búng hỏi khê.

...Chap này chưa đủ độ nóng...àì...Thiệt là tình, đợi chap sau nhá.Masaki Mao, 12 tuổi, bé gái này sáng dậy chuẩn bị cơm cho gia đình, chuẩn bị tập sách đi học 1 mình, lúc Misao được Tatsuki đón thì đi trước, giao chìa khóa lại cho chị 2, lúc chị hai đi trước thì tự khóa cửa nhà.

Cha mẹ bé không ở nhà chăm sóc, chỉ tối hoặc bất chợt được nghỉ làm mới về.

Hôm nay bé phải học thêm, nên chiều phải giao lại hết cho mẹ, vác cặp tới trường.

Bé học giỏi chẳng khác chị hai, tội cái bé chiếm đầu, đứng nhất bảng điểm liên tục. Thầy cô nào cũng thương bé, thật sự bé rất được lòng mọi người, thậm chí cả người xấu còn cảm hóa được. Về điểm này bé khác bà chị hai không biết dùng lời lẽ mà thuyết phục mọi người ==.

Mọi ngày với bé đều là ngày đẹp nhất.

Nhưng hôm nay đó là 1 ngoại lệ.

Bé thấy 1 cậu bé tóc nâu đen, mặc áo sơ-mi trắng phối quần tây, mang kính râm, gọi cậu bé thì có hơi kỳ, đó là 1 thiếu niên tuyệt đẹp, đáng vẻ oanh oanh liệt lắm đang đứng trước cổng trường của bé. Bé mau chóng nhận ra đó là ai, hỏi:

- Anh rề, anh làm gì ở đây? Làm sao mà anh bị teo lại vậy? Anh nhuộm tóc à?

- Anh rề? - thiếu niên đẹp trai kia có chút không hiểu.

Chợt mới quay đầu, cái thiếu niên đó bị bé làm cho mê người. Vị oanh oanh liệt liệt này không ngờ trên thế giới này lại có 1 mỹ nhân, mà mỹ nhân đó mang đậm chất phượng Đông. Thiếu niên này đã nhìn qua rất nhiều người đẹp, nhưng đó hoàn toàn là người trưởng thành, còn cô bé này? Nhìn cặp sách là biết mới tí tuổi, nhưng mang 1 vẻ đẹp rất thuần khiết mà cũng rất cương nghị. Mái tóc được buộc sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt hồng hồng đáng yêu, thân hình lại rất đẹp, nói chung là rất vừa mắt.

- Em nhầm à? - vị thiếu niên hỏi lại.

- Không...nhìn khuôn mặt y hệt anh rề, nhưng cách ăn mặc tuyệt đối không giống? Phải chăng 2 người là anh em sinh đôi? - Mao phán đoán dựa vào cái nhìn, trũng y phốc, chỉ khác không phải sinh đôi.

- Tôi là Thill Akira, nếu nói vậy...hắn là rất thông minh. - anh chàng thích thú gỡ bỏ cặp kính râm, cài vào túi áo, để lộ đôi mắt xanh dương mê hồn. - Em gái nhỏ, em biết người tên Akira Tatsuki, khuôn mặt như tôi y đúc, mái tóc có màu vàng, nhưng đôi mắt đen. Anh ta cao gần 1m89, vóc người khỏe mạnh, tuyệt đối không có bệnh tật.

- Đó là anh rề. - cô bé mỉm cười đáp.

- Anh rề....? - Thill vẫn chưa hiểu. - Vậy tức là anh ta có quen biết, mà lại rất thâm sâu?

- Việc gì tôi phải nói cho anh nghe? Tôi thậm chí còn chưa rõ anh là ai. - cô bé mỉm cười, nụ cười hồn nhiên đi liền với lời nói lạnh toát, rút bút lông viết vào tay - Anh đang cản đường tôi vào trường.

- Nếu không nói tôi biết anh ta đang ở đâu, đừng hòng vào trường. - Thill nhanh chóng giang tay chắn cửa, hướng về phía cô gái bé nhỏ.

Cứ tưởng Mao cũng như chị, dùng cái đầu mà phân bác, nhưng không, cô bé này không hề đơn giản, nhanh chóng nụ cười trên môi đậm lên, tay phải dùng hết sức gạt cánh tay đang chắn cửa kia, mạnh mẽ mà tuyệt đối cuốn hút. Cả Thill cũng giật mình, quả thực lực tay rất mạnh, rõ ràng có học võ, chính xác hơn là 1 đối thủ khá mạnh.

- Woa...Inari-onee đúng là thâm hậu, đúng là dùng chiêu này đỡ phiền phức hơn. - giọng cô gái vừa đi vừa nói, bé Mao nhà ta rất là khủng khiếp nha.

- Này! - Thill kịp hoàn hồn, chạy đuổi vào trường theo cô bé thì nhanh chóng bị bảo vệ cản lại, rõ ràng trường học không để người lạ vào, đặc biệt các trường có danh tiếng, đương nhiên, Mao học ở ngôi trường này.

Vì cô bé vào bằng học bổng, nên nhanh chóng có thể được chu toàn.

Mao vốn dĩ không ngại như vẻ ngoài.

Thill nhìn dáng lưng 1 đi không quay đầu của Mao, nhanh chóng thấy 1 cái gì đó gọi là xúc động cộng tức giận với cô bé này. Lùn hơn hẳn Thill 1 cái đầu mà lại mạnh như thế. Cộng thêm việc rất là thông minh.

- Thiếu gia, trên cánh tay áo ngài. - 1 vệ sĩ nhanh chóng đi lại, nhắc nhở.

Thill hoàn hồn, lập tức nhìn cánh tay áo trắng sáng hiện lên những dòng chữ nhỏ nhắn dễ thương. Rõ ràng khi này gạt tay cậu, viết chữ đã in lên áo, thậm chí còn rất đậm.

"Tôi là Masaki Mao, rất hân hạnh được biết anh..."

Khóe môi từ cứng ngắc trở nên cong lên, Thill đang cười, quả thực đang cười đến đôi vệ sĩ đứng kế bên thấy rất kỳ cục. Hiếm khi nào người như Thill, 1 cậu bé trải qua rất nhiều chuyện mà cười hứng thú thế này.

- Tôi thích những cô gái thông minh. Quả thật rất vừa khẩu vị. - Thill cảm thán 1 câu, nhìn chăm chăm chữ viết 1 hồi mới ra lệnh - Lập tức chuẩn bị xe, chuẩn bị đợi đón cô gái đó tới khách sạn của tôi.

- Ồ...vâng - không dám hỏi nhiều, anh vệ sĩ nghe lời làm theo.

Liếc tên của bé lại lần nữa, cậu cười. Hiếm có người nào làm cậu thích thú bằng 1 cô bé dễ thương, tuyệt đối thông minh cũng rất mạnh mẽ.

"Masaki Mao...rất dễ thương cũng rất thú vị, tôi thích."

Riêng về phần Mao, cô bé không nhìn, chỉ nghe tiếng xe thôi đã mỉm cười.

"Đúng là anh em, cái đầu rất nhạy. Chị hai, chị cần phải học tập điểm này."

Anh nào em nấy... nó thể đấy, trừ Misao với Mao là hoàn toàn khác. À mà cái chỗ đưa vào khách sạn :))) tình tiết này đề nghị ai đầu óc sâu bọ hãy tiếp tục phát huy, nó hoàn toàn vì mục đích trong sáng :)))) Au không ác tới mức cho 2 đứa nhỏ sớm như cặp kia đâu :)))))) Những ai tò mò về thân phận Tatsuki, chap sau sẽ rõ.

Có ai ủng hộ cặp này?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Masaki Mao, 12 tuổi, bé gái này sáng dậy chuẩn bị cơm cho gia đình, chuẩn bị tập sách đi học 1 mình, lúc Misao được Tatsuki đón thì đi trước, giao chìa khóa lại cho chị 2, lúc chị hai đi trước thì tự khóa cửa nhà.

Cha mẹ bé không ở nhà chăm sóc, chỉ tối hoặc bất chợt được nghỉ làm mới về.

Hôm nay bé phải học thêm, nên chiều phải giao lại hết cho mẹ, vác cặp tới trường.

Bé học giỏi chẳng khác chị hai, tội cái bé chiếm đầu, đứng nhất bảng điểm liên tục. Thầy cô nào cũng thương bé, thật sự bé rất được lòng mọi người, thậm chí cả người xấu còn cảm hóa được. Về điểm này bé khác bà chị hai không biết dùng lời lẽ mà thuyết phục mọi người =_ =.

Mọi ngày với bé đều là ngày đẹp nhất.

Nhưng hôm nay đó là 1 ngoại lệ.

Bé thấy 1 cậu bé tóc nâu đen, mặc áo sơ-mi trắng phối quần tây, mang kính râm, gọi cậu bé thì có hơi kỳ, đó là 1 thiếu niên tuyệt đẹp, đáng vẻ oanh oanh liệt liệt đang đứng trước cổng trường của bé. Bé mau chóng nhận ra đó là ai, hỏi:

- Anh rề, anh làm gì ở đây? Làm sao mà anh bị teo lại vậy? Anh nhuộm tóc à?

- Anh rề? - thiếu niên đẹp trai kia có chút không hiểu.

Chợt mới quay đầu, cái thiếu niên đó bị bé làm cho mê người. Vị oanh oanh liệt liệt này không ngờ trên thế giới này lại có 1 mỹ nhân, mà mỹ nhân đó mang đậm chất phương Đông. Thiếu niên này đã nhìn qua rất nhiều người đẹp, nhưng đó hoàn toàn là người trưởng thành, còn cô bé này? Nhìn cặp sách là biết mới tí tuổi, nhưng mang 1 vẻ đẹp rất thuần khiết mà cũng rất cương nghị. Mái tóc được buộc sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt hồng hồng đáng yêu, thân hình lại rất đẹp, nói chung là rất vừa mắt.

- Em nhầm à? - vị thiếu niên hỏi lại.

- Không...nhìn khuôn mặt y hệt anh rề, nhưng cách ăn mặc tuyệt đối không giống? Phải chăng 2 người là anh em sinh đôi? - Mao phán đoán dựa vào cái nhìn, trùng y phúc, chỉ khác không phải sinh đôi.

- Tôi là Thill Akira, nếu nói vậy...hắn là rất thông minh. - anh chàng thích thú gỡ bỏ cặp kính râm, cài vào túi áo, để lộ đôi mắt xanh dương mê hồn. - Em gái nhỏ, em biết người tên Akira Tatsuki, khuôn mặt như tôi y đúc, mái tóc có màu vàng, nhưng đôi mắt đen. Anh ta cao gần 1m89, vóc người khỏe mạnh, tuyệt đối không có bệnh tật.

- Đó là anh rề. - cô bé mỉm cười đáp.

- Anh rề....? - Thill vẫn chưa hiểu. - Vậy tức là anh ta có quen biết, mà lại rất thâm sâu?

- Việc gì tôi phải nói cho anh nghe? Tôi thậm chí còn chưa rõ anh là ai. - cô bé mỉm cười, nụ cười hồn nhiên đi liền với lời nói lạnh toát, rút bút lông viết vào tay - Anh đang cản đường tôi vào trường.

- Nếu không nói tôi biết anh ta đang ở đâu, đừng hòng vào trường. - Thill nhanh chóng giang tay chắn cửa, hướng về phía cô gái bé nhỏ.

Cứ tưởng Mao cũng như chị, dùng cái đầu mà phản bác, nhưng không, cô bé này không hề đơn giản, nhanh chóng nụ cười trên môi đậm lên, tay phải dùng hết sức gạt cánh tay đang chắn cửa kia, mạnh mẽ mà tuyệt đối cuốn hút. Cả Thill cũng giật mình, quả thực lực tay rất mạnh, rõ ràng có học võ, chính xác hơn là 1 đối thủ khá mạnh.

- Woa...Inari-onee đúng là thâm hậu, đúng là dùng chiêu này đỡ phiền phức hơn. - giọng cô gái vừa đi vừa nói, bé Mao nhà ta rất là khủng khiếp nha.

- Này! - Thill kịp hoàn hồn, chạy đuổi vào trường theo cô bé thì nhanh chóng bị bảo vệ cản lại, rõ ràng trường học không để người lạ vào, đặc biệt các trường có danh tiếng, đương nhiên, Mao học ở ngôi trường này.

Vì cô bé vào bằng học bổng, nên nhanh chóng có thể được chu toàn.

Mao vốn dĩ không ngại thơ như vẻ ngoài.

Thill nhìn dáng lưng 1 đi không quay đầu của Mao, nhanh chóng thấy 1 cái gì đó gọi là xúc động cộng tức giận với cô bé này. Lùn hơn hẳn Thill 1 cái đầu mà lại mạnh như thế. Cộng thêm việc rất là thông minh.

- Thiếu gia, trên cánh tay áo ngài. - 1 vệ sĩ nhanh chóng đi lại, nhắc nhở.

Thill hoàn hồn, lập tức nhìn cánh tay áo trắng sáng hiện lên những dòng chữ nhỏ nhắn dễ thương. Rõ ràng khi này gạt tay cậu, viết chữ đã in lên áo, thậm chí còn rất đậm.

"Tôi là Masaki Mao, rất hân hạnh được biết anh..."

Khóe môi từ cứng ngắc trở nên cong lên, Thill đang cười, quả thực đang cười đến nỗi vệ sĩ đứng kế bên thấy rất kỳ cục. Hiếm khi nào người như Thill, 1 cậu bé trải qua rất nhiều chuyện mà cười hứng thú thế này.

- Tôi thích những cô gái thông minh. Quả thật rất vừa khẩu vị. - Thill cảm thán 1 câu, nhìn chăm chăm chữ viết 1 hồi mới ra lệnh - Lập tức chuẩn bị xe, chuẩn bị đợi đón cô gái đó tới khách sạn của tôi.

- Ồ...vâng - không dám hỏi nhiều, anh vệ sĩ nghe lời làm theo.

Liếc tên của bé lại lần nữa, cậu cười. Hiếm có người nào làm cậu thích thú bằng 1 cô bé dễ thương, tuyệt đối thông minh cũng rất mạnh mẽ.

"Masaki Mao...rất dễ thương cũng rất thú vị, tôi thích."

Riêng về phần Mao, cô bé không nhìn, chỉ nghe tiếng xe thôi đã mỉm cười.

"Đúng là anh em, cái đầu rất nhạy. Chị hai, chị cần phải học tập điểm này."

Anh nào em này... nó thế đấy, trừ Misao với Mao là hoàn toàn khác. À mà cái chỗ đưa vào khách sạn :))) tình tiết này đề nghị ai đầu óc sâu bọ hãy tiếp tục phát huy, nó hoàn toàn vì mục đích trong sáng :)))) Au không ác tới mức cho 2 đứa nhỏ sớm như cặp kia đâu :)))))) Những ai tò mò về thân phận Tatsuki, chap sau sẽ rõ.

Có ai ủng hộ cặp này?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

- Misao, em muốn gọi anh là....Tatsuki? - Tatsuki thật sự như trời đánh, không thờ nổi hỏi lại cho kỹ càng.

- Nếu...nếu anh không muốn...thì...thì thôi... - Misao đỏ ửng mặt, cúi đầu lăm bằm vừa đủ nghe.

- Muốn! Anh muốn! Thật sự rất muốn! - mắt Tatsuki sáng lên, 2 tay bắt giắc nắm lấy 2 vai Misao, mỉm cười đến mức lộ ra cảm xúc thật, anh hào hứng kinh khủng!

Rồi đôi mắt vô phạm của anh nhìn kỹ lại. Chiếc áo quá rộng nên khi anh nắm 2 vai cô, 1 bên áo tuột khỏi vai, lộ ra bờ vai bé nhỏ của cô. Dưới con mắt của anh, màu hồng hồng trên mặt cô cùng với cái cách quyến rũ này thật sự làm anh không ổn chút nào.

- Ta...Tatsu...Tatsuki. - cô tưởng anh muốn cô gọi tên nên nhẹ nhàng gọi anh, dùng hết sức hết can đảm gọi, nhắm tịt mắt không dám mở.

- Anh hận anh và em không sinh ra sớm hơn. - Tatsuki bảo, tay vuốt ve khuôn mặt cô.

Cô nghe vậy, mở mắt, thấy đôi mắt đầy cuồng si của anh nhìn cô chăm chăm, liền quay đầu đi thì bị anh nắm vành tai, thì thầm đầy tà mị như đang khiến cô càng ngày càng nóng hổi cả người:

- Nếu sinh sớm 1 chút, anh đã được quyền "ăn" em, hoàn toàn. - nói rồi anh quay đầu cô qua, bắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, hơi thở 2 người rất gần.

Đầu mũi khẽ chạm vào nhau, khiến cô như run lên, khuôn mặt nhờ bàn tay nóng ấm của anh, nhanh chóng hồng rõ ràng, chiếc môi bé nhỏ của cô khẽ mở ra, nhẹ nhàng tiếp thêm hô hấp.

Tatsuki nhìn vào đôi mắt quyến rũ của cô, hai bàn tay vuốt ve xuống cổ của cô, Misao run lên, cảm xúc lúc này lấn át lý trí, bình thường cô sẽ giáng cho anh 1 quyền trí mạng, nhưng lần này cô không làm được, đôi tay vô lực bất động.

- Em, có sẵn sàng, để anh gặm 1 chút? - Tatsuki để ý tới cái cổ cao mà trắng ngần của cô, khe khẽ hỏi.

Không đợi cô trả lời, anh chịu không nổi, môi chạm vào cổ cô.

Cắn 1 phát thật đau!

- A! - cô rất nhanh cảm thấy đau đớn, đến nỗi người thấy mùi máu của chính mình xộc lên, cánh tay hồi lực, đâm vào bụng anh phát đến nỗi cô còn cảm thấy đau tay - Anh điên hả!? Định làm Ma cà rồng à!?

Anh bị đâm, nhưng cảm giác chỉ như muỗi cắn, hoàn toàn không thấm vào đâu. Tatsuki miệng còn vương hơi máu của cô, liếm nhẹ, cười khe khẽ:

- Nếu anh là Ma cà rồng, anh nhắm hẳn anh sẽ hút hết máu của em, rồi đem cái xác trắng bệch của em cất ở đâu đó để ngày nào cũng ngắm, ngắm người con gái anh hút hết máu đẹp tới nhường nào. - Tatsuki ngả đầu ra sau, nhìn trần nhà, nét cười càng lộ rõ.

- Anh! Anh cắn sâu quá! - cô thấy ít máu vương trên bàn tay, tức giận không nói thành lời.

- Là vì lúc này em không hề cắn anh. - Tatsuki nhún vai, làm ra vẻ "anh hoàn toàn vô tội".

- Nhưng anh cũng biết chỗ mà dừng chứ! Anh điên hay sao vậy? - cô gần như gào lên.

Anh thờ dài, định là chọc cô 1 chút mà sao cô giận như thế chứ? Liền đó, hôn nhẹ lên môi cô, rồi 2 tay anh khống chế 2 tay cô, cô vẫy vùng không được. Thấy hơi thở của anh gần với vết cắn, Misao rung mình, hét lên:

- Anh định làm gì nữa?!

- Ngoan, anh chỉ muốn giúp em. - liền đó, anh chàng đặt 1 nụ hôn sâu vào cổ cô.

- Uhm... - cô không cử động được, đành tức giận chịu trận.

Tatsuki hôn cho đến khi có 1 vết đỏ hằn lên cổ cô, tham lam tiếp tục phần cổ bên kia, 2 cánh tay siết chặt cô 1 chút nữa. Không ai biết được rằng anh cảm thấy thoải mái đến nhường nào.

- Biến thái...bỏ ra! - cô gần giọng, lên gối ngay lồng ngực anh.

"Hự!" là con trai mà bị chơi chiều đó còn gì chịu nổi. Đầu gối cô mà nở lõng nào cho vào ngay lồng ngực anh. Đau muốn chết...anh phải khuy người xuống, ôm chặt lấy nơi bị cô đá.

Misao thấy anh bỏ ra rồi, nhưng nhìn anh có vẻ rất đau, nên vội vàng chạy lại hỏi. Thiệt không ngờ, con người tham lam như anh thấy cô cúi người hỏi thăm lo lắng, liền nắm tay cô kéo xuống sàn, cho phép nằm trên lồng ngực mình, ôm chặt cô.

- Biến thái nhữn nào, anh thật sự điên rồi! Anh có biết tôi lo cho anh không? Buông ra! - cô tâm phật khẩu xà, lo lắng đến mức muốn chết, vậy mà lại nở lõng nào đánh vào lồng ngực anh thêm vài phát, đôi nháy ra khỏi vòng tay anh.

Tatsuki siết cô nằm trên người mình. Mím cười, dùng tay nâng cổ cô lên nhìn, 2 dấu hôn. Tuyệt, anh nghĩ đó là cách tốt nhất cho mọi người thấy cô gái này thuộc quyền sở hữu của anh.

- Em phải nhẹ nhàng, trái tim yêu em ngay lồng ngực của anh, nếu em đập vỡ nó thì anh biết phải làm thế nào? - anh xoa đầu cô, dịu dàng vuốt ve mái tóc.

Misao nhắm mắt, định thốt lại 1 câu thì ngay lập tức, 1 đốm sáng, rồi 2 đốm sáng bùng ngoài cửa kính chắn phòng khách và ban công. Anh cùng cô đang ở hướng đối diện với nó. Cô thấy, đôi mắt sáng lên. Cả anh thấy, khóe môi cũng nhếch lên.

Pháo hoa bắn sáng rợp bầu trời. Đó từ lễ hội bắn lên.

Quả thực rất đẹp. Cô thấy liền nhảy khỏi vòng tay anh, dán bàn tay lên mặt cửa kính. Anh phát hiện thêm 1 điều, cô yêu pháo hoa. Thích đến nỗi còn hơn cánh tay rắn chắc của anh. Giờ anh liệt kê thêm thứ xứng làm "tình địch" của anh. Tuyệt đối sau này ôm cô sẽ ôm hết vào người, có pháo hoa cũng không được cho cô thấy, Misao của anh sẽ bỏ đi xem mắt.

Tatsuki thờ dài, khi mà thấy đôi mắt sáng bùng của cô, thấy cô vui, vậy là hạnh phúc với anh rồi!

Cửa kính mở ra, cô chạy ngoài ban công, gió mát lồng lộng, thổi vào tóc cô, mang 1 mùi hương ngào ngạt tới buồng phổi của anh. Nhanh chóng Tatsuki vòng tay ôm chiếc eo nhỏ ấy, lại tham lam ti cầm vào đầu cô, cô vì quá ham pháo hoa nên không để ý. Anh cùng cô nhìn pháo hoa mà lòng mỗi người mỗi cảm xúc. Một người thích thú, 1 người vì người mình yêu phá luật bởi:

Việc ra ban công là 1 điều cấm kỵ với anh.

Vì anh biết, Thill đã về, mà đã về thì chỉ có 1 lý do.

Thằng nhóc muốn anh trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Phòng F-S, khách sạn Mation, gần tối, trước lúc bắn pháo hoa...

- Thật không ngờ 1 người như anh, lại mời tôi tới khách sạn. - Bàn tay nhỏ bé đẩy nhẹ cốc nước gần đó, nhếch môi vang lên giọng be bé dễ thương.

- Nhưng xem ra em cũng đâu xúc động mấy? Em rất bình tĩnh. - Thill ngồi vắt chân, người ngả ra chiếc ghế xoay, trông rất phong lưu. - Không mấy ai được tôi mời vào khách sạn mà bình tĩnh thế này.

Mao mỉm cười. Tay nhắc cốc nước lên, khép nép duyên dáng ngồi đối diện với Thill. Hai bé này thật khiến mọi người nhìn vào chẳng khác bức tranh tuyệt đẹp về sau, 1 người con trai 13 tuổi cùng 1 cô gái 12 tuổi ngồi nói chuyện rất nghiêm túc.

- Ô, vậy tức là 1 người như anh....không chịu được cô đơn ban đêm? - cô bé mỉm cười, ánh mắt trở nên lạnh lùng cùng châm biếm. Bé vốn sớm biết mình thuộc tầng lớp nào, cũng biết cách lẫn lộn trong khắc nghiệt.

- Ài, tôi là tôi thích những người thông minh. Đặc biệt các cô gái, nói chuyện rất dễ chịu. - Thill cũng không có ý định trả lời, liền ngoắc tay gọi 1 vệ sĩ, anh ta rút ra 1 tấm séc với con số khủng khiếp trên đó đặt lên bàn. - Bao nhiêu đây đủ chưa?

Mao nhìn con số, làm ra vẻ ngạc nhiên mặc dù trong lòng chán chường với tấm séc. Nụ cười cô bé 12 càng thêm đậm, hiểu nhưng vẫn giả vờ:

- Ý anh là sao?

- Em thông minh như vậy phải hiểu chứ nhỉ? - Thill cười - Bao nhiêu đó đổi lấy thông tin của anh trai tôi, em đồng ý?

- Hừm? - cô bé ngân dài giọng, vờ ra vẻ mặt suy ngẫm.

Thill thấy cô bé suy nghĩ lâu, cậu cũng điều tra về gia cảnh của bé, đáng lẽ 1 người đưa số tiền trước mặt người như cô, hẳn cô bé phải nhào tới mà khai hết. Nhưng không cử động? Chẳng lẽ món tiền này không đủ? Hay là bé muốn gì đó thú vị hơn?

- Đổi chác thông tin? - cô bé lầm bầm..

- Em muốn nhiều hơn? - cậu nhìn vào mắt cô, mỉm cười trâm giọng hỏi.

- Tất nhiên. Dữ liệu của tôi về anh trai anh thậm chí còn nhiều hơn số tiền này. Anh đang đánh giá thấp thông tin của anh rồi. - Mao ngay lập tức đồng tình, tay đẩy tấm séc về phía cậu, bừa bãi không nhận.

Thill càng ngạc nhiên rồi rút ra 1 tờ tám séc, chìa trước mặt cô, đưa kèm viết, giọng nói càng ngày càng thấy anh hứng thú với cô gái này:

- Viết đi, bao nhiêu tôi cũng cho em. Hoàn toàn! - giọng nói chắc nịch sau khi thấy cô nhận lấy tám séc.

Trong lòng Thill không khỏi buồn cười, đôi mắt hướng sang nơi khác xa xăm. Con gái ai cũng thế, từ già tới trẻ ai cũng mê, nếu cô bé viết giầy, viết túi xách, viết xe hơi, nhà lầu, son môi,...thì hẳn ngay lập tức kiếm được 1 tờ thông tin dài đằng đẵng về anh trai, mà tuyệt đối không để lộ tin tức của mình.

"Xoẹt" tiếng tám séc được xé ra, trong lòng Thill không khỏi vui mừng, cuối cùng cũng có thể gặp anh trai. Ánh mắt cậu nhìn lên, ánh nhìn từ vui mừng nhanh chóng đổi thành bất ngờ. Ai mà biết được cô bé 12 tuổi này có gan dám xé cả 1 quyển, cây bút cô bé còn chưa đựng vào. Vệ sĩ đứng bên cạnh cũng ngớ mặt ra, đáng lẽ phải ngoan ngoãn mà theo ý kiến của Thill, cả gan dám vứt bỏ là hành động xúc phạm Thill mà không ai dám làm.

- Xin lỗi, tôi cứ tưởng 2 anh em thì chỉ ít cũng giống nhau về cái đầu. Nhưng xem ra... - Mao vứt các tờ giấy là tờ bay rợp chỗ 2 người đang ngồi, nói tiếp - Anh thua xa anh rể, thậm chí rất ngu ngốc.

Cô bé đứng dậy, đồng phục có chút nhàu nhĩ được nhanh tay chỉnh lại, không nề nang có mặt của Thill, Mao mỉm cười:

- Tôi xin phép không nói chuyện với những người ngu học, đặc biệt là anh.

- Phì....Hahahaha! - Thill bị đứng sững người cất tiếng cười to, không khó để nhận ra cậu chàng rất hài lòng. Vệ sĩ ngày càng nhấn nhá khó hiểu cho 2

đưa trẻ.

- Anh cười gì? - Mao nhanh chóng nhận ra điểm khác thường.

- Xem ra cô không phải loại dễ dàng bán đứng 1 người. Rất giỏi! Công nhận rất giỏi! - cậu không ngừng cảm thán, khen ngợi hết lòng, mà lòng không khỏi giận dữ.

Mao đôi mắt có chút bức bối với thái độ giễu cợt của cậu. Liền dứt khoát bỏ đi, nhưng chỉ mới tới cửa liền bị kéo đi, nhanh chóng bàn tay lớn của Thill cản lại, 1 tay cậu chống cửa không cho ra, tay kia cứ nắm chặt tay bé, dùng lực bắt bắt động tại chỗ. Bé mỉm cười, định tiếp tục dùng chiêu trò lúc ở công trường, nhưng thật không hay, bị chặn được bằng tay kia. Một bàn tay của Thill gom 2 bàn tay của bé, không cho bé đi, bé càng không muốn vùng vẫy, vì biết mình đang bất lợi.

- Tôi không cho phép cô rời đi, cho đến khi tôi biết được tin của anh trai. - Thill bây giờ rất tức giận, cậu giao tiếp nhiều, đương nhiên chưa bao giờ gặp người nào dám mắng cậu "ngu học" như bé.

- Thật không may. Không may chút nào. - Mao mỉm cười, than nhẹ 1 tiếng, nhanh chóng điện thoại của cô bé reo lên, không cần bé bắt máy, bên điện thoại được cài đặt mở ngay lập tức, giọng nói khá là cứng chặc.

- "Yêu cầu Thill Akira bỏ tay ra khỏi Mao của chúng tôi, ngay lập tức!"

- Là ai? - Thill thả lỏng lực tay 1 chút, nhăn mặt hỏi.

- Chỉ là 1 mảnh khoe thôi mà. - Mao nhanh chóng nhận ra sự khác thường, lập tức thu tay về, vệ sĩ còn chưa kịp đi lại thì cô bé đã nhanh chóng nhấn 1 nút trong điện thoại, khoe môi ranh ma nhếch lên - Hừm...tôi chỉ là cài đặt báo thức bằng giọng nói của cha. Công nhận rất đúng với tính toán của tôi.

Thill chưa kịp hoàn hồn, nghe vậy, lập tức hỏi lại:

- Lúc này...chỉ là báo thức?

- Có hơi kì dị, nhưng xem ra anh đang bị khống chế nhỉ? - Mao càng cười xinh đẹp.

- Hừ, lần đầu tiên tôi thấy thú vị đến thế này. - Thill đi lại gần, tức giận trong bụng vốn dĩ không có chỗ trút, nhưng thật hay, nó càng bành trướng tạo thành khí nộ.

- Tôi đã phát tán tin nhắn "tôi bị bắt cóc" đến tất cả các máy, máy tôi có định vị cùng cài đặt địa điểm nhắn tin. Mà anh biết đó, 1 cô bé như tôi rất dễ đi lạc, nên là tôi cũng có xin số điện thoại của cảnh sát nữa nha. Trong đó cả cha tôi, mẹ tôi, cùng với bạn bè của anh rề rề nữa. Thử hỏi xem... - cô bé dừng 1 lúc, thờ ra 1 câu tự đắc - Không phải tôi, đang điều khiển anh sao?

- Con nhỏ này! - Thill không nhịn được tức giận, nhanh chóng nghe tiếng.

- Một là anh bỏ tay ra, để tôi bình an đi ra ngoài. Hai là...để cảnh sát hỏi vệ sĩ của anh, cùng với người vị thành niên như anh đang làm gì tôi trong khách sạn? Anh chọn đi. - Mao mỉm cười.

- Chết tiệt! - Thill đập vào cửa, lớn tiếng. - Tôi tuyệt đối không tha!

- Anh biết đó, tội dụ dỗ trẻ nhỏ như tôi tới khách sạn để bị kết án dụ dỗ trẻ vị thành niên với mục đích xâm phạm tình dục. Nếu anh đánh tôi, tất nhiên anh sẽ nhanh chóng bị kết vào tội xâm hại đến thân thể có tính gây thương tích. Nếu anh giấu tôi đi, xin lỗi nhé, giả thuyết nào không thể nào xảy ra. Cho dù anh nhốt tôi, tịch thu điện thoại của tôi hoặc đe dọa tôi, anh nhanh chóng sẽ thấy kết cục không tốt đẹp. - Mao hôn khẽ lên chiếc điện thoại, vật cứu tinh tuyệt vời.

- Cho con nhỏ đó đi. - Thill ra lệnh, lập tức vệ sĩ bên ngoài mở cửa. Hết cách với người thông minh như Mao. - Nên nhớ rằng, chúng ta còn gặp lại, liệu hồn mà ngậm miệng.

- Rất vui nếu anh và tôi tái ngộ. - Mao mỉm cười, dõng dạc.

Thill không muốn dính dáng đến cảnh sát, đặc biệt là bạn bè của anh trai, họ sẽ bàn tán và anh trai sẽ biết được, cậu đã trở về, sẽ là khó khăn nếu anh ấy lập cơ sở tránh cậu. Vì ai cũng biết, cái đầu Tatsuki rất thông minh, không ai đo được.

Mao thấy vậy, vui vẻ đi ra. Đường hoàng không có chuyện. Hoàn toàn bình an vô sự.

Nhưng trong lòng cô bé không khỏi lo sợ, quả thật như lời Tatsuki nói. Nếu 1 người muốn dụ dỗ bắt cóc hoặc dụ hoặc gây sức ép với bé, nhanh chóng nhất là hãy chuẩn bị từ đầu, bé phải tự biết cách làm cho đối phương không biết kiểm chế, như thế sơ hở lộ ra rất nhiều. Tuy nhiên cách này rất dễ bị thương tổn. Nếu báo thức của bé sai giờ, tất nhiên sẽ bị phát giác kẻ hoạch, bé sẽ không yên với con người nóng nảy của Thill. Và lại nếu phát hiện điện thoại của bé hết tiền, không thể phát tán tin nhắn được, chắc chắn bé sẽ bị bắt lại.

May mà người thông minh như bé kịp chuẩn bị và hoàn thành cách xuất sắc.

Đúng là Tatsuki, rất thông minh, trong vòng mấy phút lên xe mà Thill đã chuẩn bị thì bé gửi tin nhắn được anh đã bày ra được trò này.

"Haiz...tránh vô dưa gấp vô dưa. Không nay cũng mai bị làm phiền, kiếp đời mình sao khổ dữ vậy?" Mao thở dài, vác cặp đi về trong hoàng hôn chuyển tối tuyệt đẹp.

Bé không ngờ rằng, việc gấp gáp này không phải thiên duyên tiền định thì cũng là sợi tơ hồng, nếu ác hơn là nghiệt duyên chứ không bao giờ hữu duyên vô phận.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Thông báo

À cũng không phải thông báo cho lắm đâu, gọi là sao nhỉ? Chán đời quá nên định tiết lộ chút cho mọi người biết về bước tiến sau này của truyện, viết riel thấy mệt quá rồi.

Tatsuki là 72 kg, cao 1 mét 89 nhé -_- lần trước ghi quá nên bị la làng quá chời, tui là tui giận thẳng cha ra cái đề tài mà bắt tui tăng số cân cho người ta, lèm bèm lải nhải suốt: "Em cho nó cân thấp vậy, lên! Trời ơi, lên! Em muốn nó chết ốm à!? Lên!" Ban đầu từ sáu mẩy tới mức tám mẩy. Đóa hồng phải lỗi của tui =_ =...

Và Misao biết chút ít về nấu ăn nhé, thậm chí đó hoàn toàn là thứ có thể cho người ăn được!!! =_ = tại thấy khúc cả nhà Misao bận rộn hết rồi mà Misao vẫn còn chưa chết đói thấy nó kì kì, cái khúc chương mấy thì không biết, khúc mà nhà Misao bị nợ nần đề đầu ấy.

À mà Tatsuki không phải con lai, người Đức chính thống được sinh ra trên đất Nhật Bản. Nói chung, Tatsuki hoàn toàn không phải con lai. Còn cái người Đức mà mang tên Nhật đó là điều bí mật, sau này sẽ được tiết lộ.

Người Đức mang vẻ đẹp phương Đông =_ = cái tính tỉ mỉ thích quan tâm là của người Đức nhé các mem, sao không người nào phát hiện đó là người Đức chứ?

Thill hả? Cũng là người Đức, tuy nhiên nói chuyện là tiếng Anh. Tại tui không biết tiếng Đức =_ =....ừ, cười đi...tui thật sự không biết tiếng Đức -_-....để tui tìm hiểu văn hóa phong tục chỗ đó cái đã...

Mao là thân phận em gái bình thường, tuy nhiên nói luôn, tui hết ý kiến tác hợp 2 anh em với 2 chị em rồi, tui lật thuyền. Thill không phù hợp nên quăng đi -_-

Rồi nhé, hết rồi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

- Không phiền chứ, cậu bé? - 1 giọng ngọt ngào vang lên.

Thill đang ngồi trong phòng, cửa mở toang hoác, chợt có 1 cô gái xinh đẹp vận đồng phục trường Mamuri, người dựa hân vào cửa, vẻ đẹp tinh ranh nhanh chóng toát lên.

- ...Cô là ai? - Thill nhìn người con gái, có vẻ rất thông minh thủ đoạn, cất giọng khách khí.

- Hừm? Bé không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết tôi là người nắm rõ thông tin của anh cậu là được. - nhìn đôi mắt sắc sảo cũng biết con người này thâm độc đến nhường nào.

- Cô biết thông tin anh tôi!? - Thill không khỏi giật mình, đứng dậy.

Cô gái nhanh chóng thả người trên ghế, vẻ đẹp ung dung tự tại, vẻ sĩ cũng biết phận, pha cho cô nước trái cây, rồi ra ngoài đóng cửa. Cô gái này ngồi vắt chân, chiếc váy ngắn có phần tung nhè nhẹ hút mắt người nhìn. Thill không quan tâm, biết mình đã bộc lộ cảm xúc quá nhiều, liền ngồi xuống:

- Cô....tại sao tới đây?

- Còn làm gì nữa? Đương nhiên là giúp bé. - cô gái ngả người ra sau, không ngần ngại để lộ lưng tung thân thể trước mắt Thill.

Câu trả lời mù mờ này cũng đủ làm Thill hơi tin tưởng, tuy nhiên 1 chị gái xinh đẹp biết nơi mà cậu ở, sẵn sàng tự thân đến nói cậu biết thông tin của anh trai thì đó lại là 1 con cáo già không hơn không kém. Thill hiểu quá rõ loại người này.

- Cô muốn bao nhiêu? - Thill nhanh chóng vào thẳng vấn đề.

- Tiền? Tôi có quá dư rồi! Một mình tôi vẫn làm ra được món hời lớn. - cô gái mỉm cười tự hào chính bản thân. - Anh trai cậu là Akira Tatsuki, đúng không? Anh ta học trường Touhou, năm 3, lớp 3-A. Anh chàng sống ở khu chung cư quận 4, lầu 6, phòng 128. Sao, thích thú chứ?

Được nghe 1 mớ thông tin như vậy, cặp mắt Thill sáng rỡ đúng như nhận định của cô gái, cô nàng liền nắm cổ áo Thill, áp sát mặt, thở ra hơi nóng gần kề:

- Và anh ta có 1 cô gái tên Masaki Misao, là chị của con bé Masaki Mao, nhà ở hẻm đường số 3, năm 2, học cùng trường với anh trai cậu. Hai người đó đang quen nhau, thậm chí...yêu nhau.

- Cái gì!? - Thill hoảng hồn, rồi nhanh chóng nắm lấy 2 vai cô nàng - Có thật không!? Anh tôi có bạn gái?

- Tất nhiên. - cô nàng hất 2 tay Thill ra, lại ngả xuống ghế, uống chút nước, khoe môi cất nụ cười tà mị - Cái mà tôi cần cậu giúp, là nó.

Thill bắt đầu ngờ ngợ được vấn đề, liền ngồi xuống lần nữa, tiết chế cảm xúc vui mừng hết mức có thể, rồi nhấn nhó suy nghĩ. Không phải điều cậu không hiểu, nhưng về xuất thân của cô gái này, thật đáng lo. Nhìn rất giàu hoạt, công nhận rất giàu hoạt! Cậu không biết có nên tin hay không..

- An tâm, tôi nói hoàn toàn là sự thật. - cô gái hiểu được những gì trong tâm can của Thill bây giờ.

- Cô muốn làm gì bạn gái anh trai tôi? - Thill không thích vòng vo.

- Cắt đứt mối tình ấy cho tôi, con khốn đó hoàn toàn không xứng với Tatsuki-san!!

Đột nhiên cô gái trở nên tức giận, bàn tay siết chặt chiếc ly, tựa như muốn cầm chiếc ly ấy mà đập vỡ tan. Thill không ngờ có 1 người con gái có thái độ như vậy với anh trai, nếu cậu không nhầm thì hẳn cô gái này rất thích anh trai cậu, nhưng anh thì yêu 1 người khác. Vì thế mà sinh ra tức giận tột cùng.

- Cô...tại sao lại nhờ tới tôi? Nếu cô dùng tiền mua chuộc bọn xã hội đen, bọn nó vẫn lo được. - Thill từ từ nghiền cứu trong đôi mắt của cô gái kia có gì.

- Mẹ kiếp! Bọn nó làm sao đấu được với Tatsuki-san! Nếu muốn tôi sẽ giết chết con nhỏ đó cho khuất mắt! Sáng nào anh cậu cũng đi đón nó đi học, chiều lại đưa về tận nhà! - cô nàng không nhịn được tức giận lan trào trong tim, đó là sự ghen tuông từng đợt từng đợt che mất lý trí.

- Ý cô là...họ luôn bên nhau? - Thill mỉm cười. Thế thì chỉ cần điều tra cô bạn gái là đủ.

- Đúng vậy! Khốn kiếp! Tôi muốn con nhỏ đó sống không bằng chết! Nó không xứng với Tatsuki-san!! - cô ta gào lên, mất luôn cả nhân tính, muốn phá hoại đến cùng cực.

Thill chưa từng chứng kiến thứ gì dữ dội thế này, quả thật...rất lạ...công nhận là rất lạ...

- ...Được, tôi sẽ. - Thill gật đầu.

Và sau đó, 1 con sóng khác ập tới, với mong muốn xé nát nụ hoa tình yêu đã vun đắp biết bao lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Sau khi đồ được hong khô~

Tatsuki đưa Misao về nhà. Trên đường đi, anh luôn có 1 nụ cười tươi rói như cá mới bắt. Misao cũng bớt ngại ngùng. Hai bàn tay đan với nhau, cùng dắt nhau về. Cô thấy mái tóc vàng của anh phát phơ trong gió, mang theo 1 mùi hương dễ chịu, không nhịn được lấy tay kia xoa. Tatsuki giật mình, nhìn bàn tay nhỏ bé của cô dịu dàng xoa đầu mình, trong lòng dâng lên 1 cảm giác sung sướng mãnh liệt. Misao chưa kịp rút tay lại, liền bị anh nắm chặt, khuôn mặt 2 người gần kề nhau, phả ra hơi ấm quyến luyến.

- Misao, em lạnh không? - Tatsuki cúi sát người lại gần cô, Misao gần như bị thôi miên.

Một nụ hôn dịu dàng phớt trên môi 2 người, say đắm cũng có, yêu chiều cũng có....

Ánh trăng hiện hữu, gió lồng lộng mát.

Tatsuki mỉm cười chào Misao khi thấy cô đã bước vào sân nhà, anh là đứng đợi cho đến khi cô lên phòng, mở đèn rồi tắt đèn ngủ thì anh mới yên tâm đi về.

- À ừm...đừng có đứng ngoài đây, về đi... - cô khẽ nói.

- Ừ, em cứ vào nhà đi. - anh nghe vậy, vẫn không đi.

- ...Anh...

Misao chần chừ, cuối cùng quyết định, chạy lại chỗ Tatsuki, cánh tay giang rộng, rồi ôm anh 1 cái rất bất ngờ:

- Chúc....chúc...chúc...ngủ ngoan....

Vì quá ngại ngùng mà cô đọc nhầm, nên rất xấu hổ.

Rồi cô nhanh chóng buông anh ra, đôi má đỏ ửng, vội vã luống cuống chạy vào nhà, đóng rầm cửa lại.

Tatsuki đứng đực ngoài nhà, chưa thể nhận định được điều gì, cảm nhận được hơi ấm từ cái ôm của con mèo bé nhỏ Misao, mặt anh như quả cà chua, liền không chịu nổi ngồi thụp xuống, cất giọng oán trách:

- Chắc chết mất...cô ấy...quá đáng yêu...

- Chị hai....chị làm thật đó hử? Em chỉ đùa thôi mà... - trò đó là do Mao đề xuất, tưởng rằng chị mình thông minh nên sẽ không làm...ai ngờ...

- Oa!!! Đừng nói nữa mà!!! - mặt Misao còn đỏ hơn Tatsuki, luống cuống chạy vào phòng ở suốt trong đó không ra.

- Misao con! Con ăn gì chưa? - Cha Misao cất giọng hỏi.

- Chút nữa con sẽ ăn! - cô mở cửa, để lại câu đó, rồi đóng cửa.

"Misao, cứ phát huy! Cha và mẹ ủng hộ!" hai đáng sinh thành nước mắt rom rớm khi thấy cô bắt đầu biết yêu...

Không khí gia đình ấm áp, cùng với sự tin tưởng của Mao tăng lên đáng kể, cô bé nhoèn miệng cười tươi rói, chuẩn bị đi tắm.

"Muốn phá? Bước qua xác 2 anh chị ấy cùng hậu phương rực rỡ hoành tráng lệ đi rồi tính gì thì tính nhé, em trai của anh rề..."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Sau khi đồ được hong khô~

Tatsuki đưa Misao về nhà. Trên đường đi, anh luôn có 1 nụ cười tươi rói như cá mới bắt. Misao cũng bớt ngại ngùng. Hai bàn tay đan với nhau, cùng dắt nhau về. Cô thấy mái tóc vàng của anh phất phơ trong gió, mang theo 1 mùi hương dễ chịu, không nhịn được lấy tay kia xoa. Tatsuki giật mình, nhìn bàn tay nhỏ bé của cô dịu dàng xoa đầu mình, trong lòng dâng lên 1 cảm giác sung sướng mãnh liệt. Misao chưa kịp rút tay lại, liền bị anh nắm chặt, khuôn mặt 2 người gần kề nhau, phả ra hơi ấm quyến luyến.

- Misao, em lạnh không? - Tatsuki cúi sát người lại gần cô, Misao gần như bị thôi miên.

Một nụ hôn dịu dàng phớt trên môi 2 người, say đắm cũng có, yêu chiều cũng có....

Ánh trăng hiện hữu, gió lồng lộng mát.

Tatsuki mỉm cười chào Misao khi thấy cô đã bước vào sân nhà, anh là đứng đợi cho đến khi cô lên phòng, mở đèn rồi tắt đèn ngủ thì anh mới yên tâm đi về.

- À ừm...đừng có đứng ngoài đây, về đi... - cô khẽ nói.

- Ừ, em cứ vào nhà đi. - anh nghe vậy, vẫn không đi.

- ...Anh...

Misao chân chừ, cuối cùng quyết định, chạy lại chỗ Tatsuki, cánh tay giang rộng, rồi ôm anh 1 cái rất bất ngờ:

- Chúc....chúc...chúc...ngủ ngoan....

Vì quá ngại ngùng mà cô đọc nhầm, nên rất xấu hổ.

Rồi cô nhanh chóng buông anh ra, đôi má đỏ ửng, vội vã luống cuống chạy vào nhà, đóng rầm cửa lại.

Tatsuki đứng đực ngoài nhà, chưa thể nhận định được điều gì, cảm nhận được hơi ấm từ cái ôm của con mèo bé nhỏ Misao, mặt anh như quả cà chua, liền không chịu nổi ngồi thụp xuống, cất giọng oán trách:

- Chắc chết mất...cô ấy...quá đáng yêu...

- Chị hai....chị làm thật đó hở? Em chỉ đùa thôi mà... - trò đó là do Mao đề xuất, tưởng rằng chị mình thông minh nên sẽ không làm...ai ngờ...

- Oa!!! Đừng nói nữa mà!!! - mặt Misao còn đỏ hơn Tatsuki, luống cuống chạy vào phòng ở suốt trong đó không ra.

- Misao con! Con ăn gì chưa? - Cha Misao cất giọng hỏi.

- Chút nữa con sẽ ăn! - cô mở cửa, để lại câu đó, rồi đóng cửa.

"Misao, cứ phát huy! Cha và mẹ ủng hộ!" hai đấng sinh thành nước mắt rom róm khi thấy cô bắt đầu biết yêu...

Không khí gia đình ấm áp, cùng với sự tin tưởng của Mao tăng lên đáng kể, cô bé nhoèn miệng cười tươi rói, chuẩn bị đi tắm.

"Muốn phá? Bước qua xác 2 anh chị ấy cùng hậu phương rực rỡ hoành tráng lệ đi rồi tính gì thì tính nhé, em trai của anh rề..."

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bình chọn nào!!

Xả sỉ trét xú cho vui nha :* Ừm...Drop hôm nay sẽ cùng mọi người bầu chọn cho các nhân vật của chúng ta - đương nhiên Drop cũng phải có phần! :v Drop muốn chung vui, Drop muốn nổi tiếng!!!

À... e hèm, sau cuộc bầu chọn này, Drop sẽ up chap tiếp theo 1 cách nhanh nhất, khoảng 3 ngày 1 chap :v :v A hí hí hí!

Mọi người à, sẵn tiện nói 1 điều luôn, Drop chuyên viết cái kết SE :v :v A hí hí hí!

Nè nè nè, được rồi, chúng ta cùng nhau bỏ phiếu cho các nhân vật nà! Coi như chung tay cho mùa hè phần nào nho nhỏ nha :* Drop làm chuyện này để cho vui hoi nha :3

Nhân vật nam:

Akira Tatsuki, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “1”!

Maitoki Kazuo, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “2”!

Akira Thill, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “3”!

Kuro-chin (thầy giáo của lớp Misao á), ai bình chọn nhân vật này, bình luận “4”!

Cha Misao, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “5”!

Còn ai khác, mời bình luận tên nhân vật nha!!! :v

Nhân vật nữ:

Masaki Misao, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “1”!

Igarato Hana, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “2”!

Ayame Ruri, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “3”!

Izanami Inari, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “4”!

Masaki Yori (mẹ Misao á), ai bình chọn nhân vật này, bình luận “5”!

Masaki Mao, ai bình chọn nhân vật này, bình luận “6”!

Còn ai khác, mời bình luận tên nhân vật nha :v

Nhân vật nam trước nữ sau :3 bình chọn như vậy nha!

Cốt yếu cho vui thôi :3 dù sao cũng mong mọi người có những tháng hè vui vẻ, à mà người nào còn thi tiếp thì cố gắng lên!!! :3

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Hôm nay Inari tới trường sớm để trực nhật, cô nàng nhăn nhó. Tại sao khi đi chơi xong lại là 1 đồng việc đề lên đầu cô chứ! Và lại Kuro-chin hôm qua cũng rất kỳ cục nữa! Tại sao lại nhậu say xin rồi bắt cô đưa về! Cô đáng lẽ phải được phục tùng, đằng này lại phải dọn bãi chiến trường của anh già. Thật là...thảo nào thường xuyên bị đội mũ xanh là phải, ăn hiếp người quá đáng cơ mà!

Cô đứng là vào trường sớm nhất, hôm nay trực cùng bạn A bạn B nào đó.

Haiz...đi sớm hơn cả Misao và Tatsuki nữa kia!

Inari đi trên hành lang, đôi mắt vô thức nhìn vào lớp của mình. Thấy 1 người mặc áo khoác đen, trùm kín đầu, loay hoay gì đó tại chỗ của cô bạn thân thiết Misao. Nhìn về ngoài là con trai, nên cô dừng lại, nghĩ rằng anh chàng nhét thư tỏ tình vào ngăn bàn.

“Không ngờ Masaki-san lại có người thương thầm nha! Rất bất ngờ!!” cô bịt miệng lại để không hô toáng lên. Mặc kệ như thế nào, cô nhắm chắc chắn đó là thư tình của anh chàng áo đen dành tặng Misao. Tiếp sau đó sẽ là lên sân thượng tỏ tình, rồi sau đó 1 mối tình tay 3 xuất hiện. Tuy nhiên anh chàng này thua Tatsuki về mọi mặt, có thể Misao sẽ rộng lòng thương (điều này là không thể nào -_-) và blah blah blah..

Trong khi cô nàng Inari mơ tưởng đẹp, anh chàng áo đen đi khỏi cửa lớp, Inari vội trốn ngay. Nhìn thấy anh chàng quay ngang quay dọc, Inari cũng coi đó như hành động dè chừng sợ bắt gặp người quen thì ngại, mà gặp người lạ thì dễ bị vu khống.

Inari âm thầm cổ vũ!

Đội khi anh chàng bỏ đi rồi, cô mới kịp chạy vào lớp, nhìn vào ngăn bàn Misao. Quả thật đó là 1 bức thư trắng, trông rất gọn gàng sạch đẹp. Inari lại lần nữa cổ vũ cho anh chàng áo đen! Rồi đặt cặp lại chỗ cũ, cô đi ra ngoài, nụ cười tươi rói hi hi. Không nhìn được hay sao nên bật máy gọi cho Tatsuki (lấy số từ khi ăn chung với Tatsuki trên tầng thượng), giọng hớn ha hớn hờ:

- Akira Tatsuki, có nguy cơ rơi vào tiểu tam đó nha!

- “...Là sao?” - Tatsuki đang thay đồ, nghe chưa thùng.

- Nè nè, sáng nay có 1 cái thư tình được 1 anh chàng trông khá được gửi vào ngăn bàn của bé Masaki Misao nhà anh! Coi chừng đó!

- “...” - Tatsuki trầm ngâm 1 lúc lâu, mới bảo - “Lát nữa tôi gọi lại sau.”

- A...ừ! - Inari thấy thái độ của Tatsuki nghe rất nóng vội, âm thầm hí hửng cười cười mà không biết mình nói quá nhiều rồi.

Tatsuki đang mặc áo, còn chưa kịp cài khuy thì đã chọn ngay số Misao, gọi liền không đợi trễ.

- “A lô, chào buổi sáng.” - giọng Misao còn hơi ngơ ngớ, giờ này cô mới vừa dậy.

- Misao, có 1 cái thư tình ở ngăn bàn trong lớp của em, làm phiền cho anh xem. - Tatsuki ngấn gọn vào thẳng vấn đề, anh gọi cốt yếu xin phép cô cho xem qua thư từ, ít nhất không khiêm nhã gọi đùa cợt hoặc tức giận gào rống, anh đơn giản chỉ muốn xem cái tên “anh chàng trông khá được” đó cách ăn nói như thế nào thôi.

- “Ừ...” - cô không quan tâm thư từ gì sất, bây giờ cô cần phải thức dậy đánh răng, còn lại, không bỏ lỡ tai chửi nào.

- Được rồi, thức dậy ăn sáng đi. Lát nữa anh đi đón em. - Tatsuki mỉm cười.

- “Ừm...” - cô cúp máy, tiếp tục ngủ.

Không để Inari phải đợi lâu...

Tatsuki ngay đó gọi cho Inari, cô hớn ha hớn hờ lần 2, liền hỏi ngay:

- Sao? Anh muốn gì nào?

- Cho tôi xem nội dung bức thư, tôi đã xin phép Misao rồi. - anh thở ra 1 câu, ánh mắt không có gì coi là thú vị.

- Ok! - Inari cũng không ngần ngại mà đáp ứng.

Tatsuki ngồi trên sofa, quần áo đã chỉnh chu, đầu tóc đã chải chuốt, toát ra vẻ điềm tĩnh đến lạ.

- Aaa!!! - bên đầu dây điện thoại có tiếng la, rồi tiếp đó là tiếng lộc cộc của bàn ghế, Tatsuki nhăn mày...chuyện gì đã xảy ra?

- Đây, có chuyện gì? - Tatsuki thấy tín hiệu điện thoại vẫn kết nối được, hỏi xem đã có gì xảy ra mà để cô gái này la hét như thế.

- Rắn...có rắn...lục... - Inari hào hứng vui vẻ bây giờ rất bất ngờ nhìn 2 con rắn lục đuôi màu uốn lượn trên bàn, trông nó rất nhỏ. Cô không sợ rắn, chỉ có điều cô sợ độc. May mà rút tay ra kịp, không khéo bị cắn 1 phát không biết ra sao...

- Rắn? Không phải chỉ có phong thư thôi sao? - Tatsuki vẫn bình tĩnh hỏi.

- Có...có phong thư! - Inari cố gắng thật bình tĩnh, trước hết cô cần bọc 2 bé rắn này vào 1 chỗ tối để không bò lung tung, tránh xa cái chỗ có cái thứ sặc sỡ màu mè uốn lượn này, ai biết được thứ này có độc không chứ, cô không phải người có năng lực nhận biết các loài không chân.

Ngay khi mở phong thư ra, Inari gần như chấn động, liền vứt lá thư xuống sàn lập tức, chạy khỏi phòng học, tay vẫn cầm điện thoại, Tatsuki thấy tiếng gió, tiếng thờ hồng học thì hơi nghi ngờ, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tôi không biết nó là thứ gì, nhưng khi tôi vừa mở ra...nó...liền nhảy số! - Inari chạy tới phòng giáo viên theo cách nhanh nhất.

- Nhảy số? Có dạng đồng hồ sao? - Tatsuki lần nữa nghi ngờ, anh biết cái này.

- Ừ, nó nhỏ xíu, dẹp dài, màu trắng, bắt đầu bằng 50 giây, trên đó có đồng hồ. - Inari thông báo, linh cảm cô không bao giờ sai, chắc chắn đó là thứ không tốt lành gì.

Tatsuki ngồi phất dậy, anh biết thứ đó là gì cũng như biết ai là người tạo ra nó. Tatsuki liền siết chặt điện thoại. Vậy là thằng nhóc đã tới! Và người nó đang nhắm tới là anh! Tuy nhiên nó dùng cách này làm anh xuất đầu lộ diện chứ không phải chạy theo tìm kiếm nhọc công.

- Chạy bao xa rồi? - anh hỏi, lần này thì anh lo lắng là thật.

- Từ phòng học đến phòng giáo viên. Sao vậy!/? - Inari hỏi lại, cô hoàn toàn không còn gì gọi là thiện cảm nữa rồi.

- Cái thứ đó là sóng âm thanh tần số cao, sau khi kích hoạt dư sức làm thủng màng nhĩ với khoảng cách hơn 10 m, tốt nhất nên chạy tới phòng giáo viên rồi ở trong đó khoảng 2 phút hãy ra, tuyệt đối không được ra khỏi phòng sau 2 phút. - Tatsuki mặc vội áo khoác, giờ anh phải thất hứa với Misao rồi. Ai mà biết được Thill lại dùng cái thứ này chứ!/? May mà các giáo viên trường coi như đã tuổi trung niên! Trừ Kuro-chin thì tất cả đều không bị ảnh hưởng. Khoảng cách từ phòng học của Misao tới phòng giáo viên vừa đúng 11 m, nên tính xa 1 chút thì sẽ được.

Nói xong, anh tắt máy. Mang cặp chạy tới nhà Misao, nếu đã dùng tới cái cách này tấn công Misao thì không phải cách làm của Thill, thằng bé đó không thích khoa trương, mua hẳn 2 con rắn nhét kèm là quà hiếm ai muốn được. Và lại cũng không thù hận gì với Misao, việc gì đưa 2 con rắn ấy vào cùng với thứ quà đặc biệt đó chứ?

Trừ khi có người thâm thù, dựa vào Thill để ra tay với Misao. Nếu Inari không phát hiện, Misao sẽ là người mở phong thư đó ra, đôi răn sẽ cắn truyền nọc độc, mà loại này không cần nói cũng biết, là loại cực độc, cái chung với sóng âm thanh tần số cao là xem như giết Misao của anh luôn rồi, nếu may mắn thì liệt nửa người với khiếm thính miễn phí.

Nhưng mà cách này vốn dĩ không phải cách làm của Thill. Thằng bé nhà anh sẽ không làm chuyện ác độc tàn nhẫn đến mức này.

Thấy bóng dáng của Tatsuki chạy khỏi chung cư, cô nàng xinh đẹp ngồi trong chiếc xe màu đen nhếch môi cười:

- Thill, tôi đã giúp cậu rồi...Bây giờ thì...tôi lượt cậu giúp tôi chứ?

- Quả thực không có chuyện gì chứ? - Thill lo lắng nhìn đồng hồ, cái thứ nguy hiểm đó mà cô gái này cũng xài tới, không biết giết người là tội rất nặng sao? Hơn nữa đó là cô gái của anh trai cậu, đằng nào cậu cũng muốn giữ an toàn.

- Con trai thứ của trùm buôn bán vũ khí mà nói thế được sao? - cô gái vẫn ỏng ẹo mỉm cười, nụ cười đầy tà ác - Nên nhớ, tôi và cậu là đồng minh.

- Cô đang lợi dụng tôi. - Thill nói là nói thẳng, cậu không hề thích 2 từ “đồng minh” này chút nào! Và lại cái cách mà cô ta nói về nghề nghiệp gia đình cậu quá là tồi tệ - Lợi dụng Ayame Ruri không được nên quay sang nhờ tôi phải không?

- Cái con đàn đó làm được việc sao? Giờ nó đang ngồi học bài ở nhà như 1 con chó phục tùng cha mẹ nó. Đúng là ngu ngốc! - cô nàng phì cười, chân vấp 1 bên, ngón tay lướt trên cửa kính xe.

- Trước đây có phải cô ném cái chậu cá xuống người anh tôi? Cô cũng là người gọi bọn cường hiếp tới chỗ bạn gái anh trai đang làm việc, phải không? - Thill mỉm cười khinh bỉ. Loại con gái thế này mà cũng được ra đời sao? Thật chặt đất! Nếu không phải vì anh trai, cậu đã không 1 giuộc với thể loại người này. Tin tức về anh trai cũng tra được đáng kể khi có cô gái này chung thuyền, cậu dễ dàng phát hiện những điểm rất đáng nghi ngờ, những lỗ hổng của từng sự việc.

- Haha, đừng nói thế chứ! Tôi là ném vào người con nhỏ đó! Ai ngờ cùng lúc anh cậu đi chung đó chứ! - cô nàng càng cười sáng khoái. - Và lại cái tội kia chẳng làm được gì cả! Điều bị tống vào tù trong khi con nhỏ đó vẫn an toàn. Làm sao mà vứng được nếu tôi lợi dụng lần 2 cơ chứ!!? Hahaha!

Thill im lặng, nhìn nét mặt cô ta, bây giờ xinh đẹp, nhưng loạn chẳng khác người điên, quả thật cô ta vừa yêu vừa hận anh trai, nếu không đã không làm tới mức này.

“Anh trai...anh rốt cuộc đã sống thế nào vậy?”

P/s: ác nhân thất đức thôi em trai à ==

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Những bước chân đi trên con đường vắng về tới trường..

- Misao-tan, hình như hôm nay cậu có gì đó lạ lạ, không sao đấy chứ? - Hana lo lắng sờ trán cô bạn. Không sốt, vậy sao lại nhìn ngộ thế nhỉ?

- Tớ chỉ hơi mệt thôi. - Misao cũng thấy ngộ, buổi sáng cô rất ổn mà, sao bây giờ lại kỳ cục thế? Cứ hắt hơi, chóng mặt liên tục...

- Misao-tan, nếu thấy khó chịu, ngồi uống nước đi rồi hẵng đi tiếp. - Hana đỡ Misao ngồi xuống vệ đường, mở chai nước đưa cho bạn. Càng nhìn Misao càng thấy rõ cô nàng này không ổn, cần phải quan sát kỹ 1 chút thôi, không khéo lại ngã bạch ra đường thì khổ, ở đây ít người đi ngang, chỉ là 1 con đường nhỏ thôi.

Tuy nhiên 2 người này là không biết, đằng sau có 1 nhóm người cứ theo đuôi, liên tục báo cáo tình hình về nơi cô gái bí ẩn kia không sai sót 1 mẩu. Đợi khi thời cơ đến, chỉ cần hành động theo kế hoạch, Thill đương nhiên không biết về kế hoạch này, và vẫn đang dẫn dụ Tatsuki tách khỏi Misao.

Một camera nhỏ được đính trong tán lá cây ven đường, quan sát được mỗi cử động của 2 người. Khóe môi cô gái ngồi chơi xơi nước kia nhếch lên, cho phép hành động.

Lập tức nhóm người tản ra, 1 người mặc thường phục lập tức tiến gần chỗ Misao cùng Hana đang nghỉ ngơi, mỉm cười:

- Em gái à, cho anh hỏi đường 1 chút.

Hana thấy 1 người lạ không quen đường, liền chạy lại giúp đỡ, để yên cho Misao nghỉ ngơi, tuy nhiên, cô không biết mình đang tiếp tay cho người xấu. Cô để Misao ngồi đó 1 mình rồi đi lại chỗ người đàn ông, không chút phòng vệ, liền bị người ta chụp thuốc mê ngủ li bì.

Misao mắt đã lơ lơ, mơ màng không thấy gì hết, rồi cũng bất tỉnh nằm rạp bên đường.

Chợt có người đi ngang qua, thấy 2 cô gái bất tỉnh, nhưng chưa kịp hỏi thì người đàn ông nọ đã lừa:

- Làm ơn giúp tôi! Hai em gái tôi bất tỉnh rồi! Nhanh lên, đưa con bé vào chiếc xe đen đó đi, tôi đưa con bé tới bệnh viện. Cảm ơn anh, thật cảm ơn anh!

Người nọ thấy người đàn ông thành khẩn rồi rít, liền giúp bé Misao vào chiếc xe đen được đậu gần đó, được người đàn ông kia cảm ơn rồi rít khiến họ tưởng đang làm được việc tốt.

Tiến quân thần tốc, lập tức bắt cóc 2 người con gái đi ngay, không để lại bất kỳ dấu vết.

Tự hỏi Tatsuki và Inari ở đâu, thực chất đang ở trường đúng như những gì đã được tiến hành. Hai người này vẫn không biết 2 cô gái đã bị bắt cóc giữa đường, thay vào đó là tìm hiểu về người đang cầm đầu Thill...

P/s: tui có ý định Drop cuốn này thật, các mem, tui đang tự hỏi có nên hay ko?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Đang nằm ngủ im lìm, thì nghe tiếng nước róc rách, cuối cùng là 1 cái rào mát lạnh từ đầu chảy xuống, làm 2 cô gái đang ngủ vì thuốc mê cũng phải tỉnh dậy. Hana là người nhanh chóng nhận ra tình hình nhất, cô nhìn xung quanh, đây căn bản là căn phòng không đồ đạc, không dơ bẩn, thậm chí nền rất sạch sẽ. Nhưng đây không phải trọng điểm, Misao cùng cô đang bị trói dính trên cái cột tròn nhẵn bóng, nếu nói là dễ thoát thì là nói dối, 2 chân bị trói, 2 tay bị trói, rồi cả thân ướt nhẹp bị trói thẳng vào cột với tư thế đứng.

Hana nhìn trước mặt, cô gái xinh đẹp đang ngồi thưởng thức rượu vang nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang sợ hãi của cô, khóe môi cô gái nhếch lên nụ cười quỷ dị. Vô thức lắc đầu cho tỉnh lại. Đây không phải mơ! Hoàn toàn không mơ! Cô cùng Misao bị bắt cóc! Nhưng đầu óc rất mơ hồ không nhớ trước đó đã xảy ra chuyện gì...

Tới khi Misao hoàn toàn tỉnh lại, điều đầu tiên là nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp ngồi vắt chân cách họ không xa, đang nhìn 2 người bằng ánh mắt thích thú.

Misao định mở miệng hỏi thì cô gái xinh đẹp nọ đã đứng lên tự giới thiệu bản thân:

- Tôi là Ayuwaki Nao, tôi học ở trường Mamuri, cô bạn của Masaki-san không biết tôi, nhưng với trí tuệ của Masaki-san hẳn còn biết tôi là ai chứ?

- Cô là người tỏ tình với tên đó dưới sân trường... - Misao yếu ớt lên tiếng.

- Hề? Thật tốt nha, còn nhớ kỹ như vậy nha. - cô gái kia che miệng cười, bộ dạng tà mị cuốn hút. Xung quanh không có người đàn ông hay mấy tên bảo vệ, chỉ có 1 mình cô ta, nhưng rất khó xoi.

Misao ý thức được điều này, quan sát 1 lần nữa. Căn phòng này hoàn toàn trống, rất sạch sẽ. Điều này khiến cô có chút đề phòng, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với số phận của cô đây?

- Masaki-san không cần phải sợ, cả Igarato-san nữa. Tôi bắt 2 người tới đây chỉ để bàn chút công việc xem có trao đổi được không thôi mà.

- Trao đổi? Chúng tôi không có... - Hana chưa kịp nói xong, thì cô gái tên Nao ngắt ngang:

- Cô không có, nhưng bạn cô có, Igarato-san.

- Tôi? - Misao càng ngày càng thêm đề phòng.

Thấy bộ dạng không chút sợ sệt của Misao, khóe môi kia có chút cứng lại. Tự nghĩ đó là người Tatsuki thích, trong lòng căm phẫn đến tận cùng.

- Ngắn gọn thôi: Tôi muốn cô chấm dứt với Tatsuki-san, tôi sẽ thả cô ra.

Misao nhìn Nao, đôi mắt nhú lại, tự hỏi chuyện này liên quan tới Tatsuki? Hay là cô nghe nhầm? Không đúng, chính xác chỉ có 1 Tatsuki. Vậy...chẳng lẽ cô gái này...cũng thích Tatsuki?

- Nếu không thì sao? - cô đã đặt ra câu trả lời thiết thực nhất, chuyện gì cũng có mặt trái của nó, nhất quyết không được lùi bước.

- Ai da, thế thì cô phải chịu thiệt rồi nha. - Nao che miệng cười, lấy từ trong túi ra cái điều khiển, mỉm cười - Tôi không phiền nếu để Igarato-san chịu giúp Masaki-san đâu.

Nói xong, cô gái chìa vào chiếc cột của Hana, ấn nút điều khiển, khóe môi cười càng đậm.

- A!! - cả người Hana như run bần bật, tóc có chút dựng lên rồi hạ xuống. Khiến Misao ở cột kế bên tròng mắt.

Kích điện! Cây cột này có điện chạy qua sao?

- Hừm? Mới có 1 lần đã chịu không nổi? Tôi chỉ mới tăng mức độ mạnh chút xíu thôi đó! Haiz, thật tiếc nha. Nếu Masaki-san còn không chịu quyết định thì cô sẽ bị vậy dài dài đó Igarato-san. - cô gái kia thấy thật vui mắt, liền ấn tiếp, khiến tiếng hét thống khổ Hana càng to.

Misao vùng vằng, không thể thoát ra để cứu bạn...càng nhìn Hana bị hành hạ càng thêm đau lòng dữ dội, cô gào lên:

- Tại sao lại là Hana-san? Cậu ấy không có tội tình gì hết!

- Hừm? Ai da, bây giờ tôi là người cầm điều khiển, biết sao bây giờ? Tôi lại không thích hành hạ cô nha. Chỉ có điều...cô đồng ý chấm dứt với Tatsuki, tôi sẽ thả 2 người ra, được không nè? - Nao càng ấn nút, càng hồi thúc tiếng hét của Hana thêm dữ dội, làm ảnh hưởng đến suy nghĩ bản thân của Misao, càng thêm ép buộc.

- Được! Làm ơn thả chúng tôi ra! Tôi sẽ không ở bên Tatsuki nữa!! Làm ơn! - Misao không thể chịu nổi nữa, tiếng hét của Hana ngày càng yếu rồi, e rằng cô không ra quyết định chắc chắn Hana sẽ chết mất.

Hana như bất tỉnh, tạm thời không nhận thức được gì nữa. Nao nghe xong, gạt đầu, cảm giác thật hả hê. "Đúng là đồ ngu, nếu là tao thì tao sẵn sàng để bạn tao chết chứ không bao giờ buông tay anh ấy." Nao cất cái điều khiển, mỉm cười:

- Tất cả đã được ghi âm và quay máy, lát nữa sẽ có người thả 2 người ra. À...quên nữa, 2 người không được nói gì về chuyện này đâu nhé. Nếu dám nói ra, việc này vẫn mãi mãi trường tồn không dứt. Ngày-tốt-lành nhé! Nhớ lấy lời tôi nói nếu không muốn liên lụy tới người khác nhé, bye~

Nói xong, Nao hừng khởi đi điều chỉnh lại sự việc, chỉnh sửa lại đoạn thu âm đưa Tatsuki để hoàn toàn cắt đứt mọi thứ từ mối tình này. Nhưng mà cô gái này lại quên mất, có 1 nụ cười đằng sau âm mưu của cô nàng, 1 nụ cười quái đản.

Một nụ cười như thể gián tiếp nói rằng sẽ giết chết cô ả.

P/s: Ú hu hu, dính nước đã đành, còn bị điện giật!! Con tui!!! Sao mi đối với con tui ít quá vậy hả!!?

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

- Misao, ra ngoài với anh 1 chút.

Một câu nói đánh thức tâm tư cô gái đang ngồi cạnh giường Hana, cô nghe giọng nói quen thuộc, vội vàng quay đầu lại thì đúng là quả đầu vàng chói của Tatsuki đang đứng cạnh cửa. Trên giường bệnh là Hana đang được chăm sóc.

Tatsuki vốn dĩ đang ở trường, nhưng suốt thời gian đó, Misao vắng mặt mà không có giấy, cả Hana cũng không. Inari lo lắng gọi điện thoại cho cả 2 nhưng vẫn không ai bắt máy, khoảng chừng vài ba tiếng sau thì Misao mới gọi tới, nói đang ở bệnh viện. Inari vội vã báo lại cho Tatsuki, anh tức tốc xin nghỉ chạy tới xem ngay. Anh không ngờ là còn có người phía sau giật dây, nên cứ đinh ninh Thill đã làm gì cô ấy.

Thật chẳng ngờ người bị thương lại là Hana.

Anh nhìn bóng lưng cô đơn tịch mịch của Misao đang vuốt ve tóc của bạn thân, cũng biết cô rất đau lòng, bản thân tự nhiên chùng xuống.

Nếu cô không quen anh, liệu chuyện này có xảy ra?

- Ừm.

Misao cũng đã quyết định cho bản thân của mình, ra 1 câu nói duy nhất để chấm dứt tất cả chuyện này, càng không thể để Tatsuki bị kéo vào.

Nếu là chuyện có liên quan tới mọi người, thà để một mình cô gánh, Misao rất ghét người khác gánh chịu giúp.

Giao Hana lại cho cô y tá chăm sóc, Misao cùng Tatsuki đi dọc trên hành lang bệnh viện, anh tự đứng thấy thật giống phim, chẳng lẽ mối tình học sinh

của anh làm tổn thương cô nhiều như vậy sao? Lần này lại dính thêm bạn thân của Misao vào...

Anh cảm thấy bản thân thật có lỗi với cô.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? - Tatsuki mỉm cười, sâu nụ cười là sự chuẩn bị của 1 mắt mát lớn lao.

- Chúng tôi...chỉ là gặp tai nạn trên đường đi, không có gì hết. - Misao cúi đầu, không để ý rằng lời nói dối này quá mức tệ đi. Bộ đồ ướt sũng của cô đã cho câu trả lời chân thực nhất.

- Misao, anh có điều này muốn nói... - Tatsuki xoay người, nắm chặt 2 vai Misao, tâm tình đã trở nên hỗn loạn, tràn đầy tiếc nuối, tràn đầy đau khổ mà buông ra:

- Chúng ta hãy chia tay đi.

Một câu nói như tát mạnh vào má Misao 1 cái, cô vẫn không ngờ được người ra lời sẽ là Tatsuki. Nhưng nghĩ lại, không phải rất tốt sao? Không phải sẽ rất tuyệt vời sao? Như vậy cô cũng sẽ không còn bị bắt cóc. Những người xung quanh cô sẽ không còn bị tổn thương. Đặc biệt Tatsuki sẽ tìm được cho mình con đường tốt nhất để mà đi tiếp...Cô mỉm cười.

Nhưng nước mắt đã rơi, nỗi lòng tan nát.

Cuối cùng cô biết, cô và anh không chung đường, sẽ không bao giờ có cái kết tốt đẹp...

- Vâng...

Anh không còn cách nào khác nữa, anh thật sự phải tổn thương cô, chỉ lần này thôi, sau này cô sẽ thật hạnh phúc. Nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt ướt đầm của cô lần nữa, xát muối vào vết thương lần nữa, tự dưng cười khổ...

Cuộc đời anh...rốt cuộc còn gì nữa đây?

- Anh xin lỗi em...thật xin lỗi em...

Ngoài hành lang chỉ còn giọng nói trầm thấp của anh. Lần này sẽ là lần cuối họ bên nhau, anh và cô đi ngược hướng, chỉ vô tình liếc mắt thấy nhau rồi sẽ tiếp tục đi, không thể dừng lại bên nhau.

P/s: Tui là tui nói rồi, tui thích kết SE, không biết nên dừng tại đây làm cái kết cuối cùng không. Thôi để mấy má, tin thiệt hả? Tui sẽ không dừng bộ này cho tới khi tìm thấy cái kết đẹp nhất như của Titanic ấy :3 kết công nhận rất đẹp nha!

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

- Này, Thill. - Mao ngồi ghé, thẳng thừng gọi tên cậu.

Cậu đang ngồi ghé đối diện, nhướn mắt lên nhìn. Còn cười rất ưu tư, nhanh chóng hỏi:

- Cuối cùng cũng đến chỗ tôi, biết tôi đợi lâu đến mức nào không?

- Hừm? Thật à? - Mao cười, còn họa thêm vỗ tay, trông có vẻ rất khoái chí - Một đứa trẻ hư trốn nhà có gan mở miệng nói câu đó? Tôi e là không đủ tư cách.

- Há?

- Mang họ Akira, con của 1 nhà sản xuất vũ khí vùng Đông Âu, mẹ là quý bà cao bồi, hiện đang cư trú tại Mỹ. Gốc Đức. Anh rể sở hữu mái tóc vàng giống cha. Tuy thông tin tôi tìm nói rằng, nhà Akira chỉ có duy nhất 1 đứa con, là Thill. Nhưng mà...tôi không nghĩ đây là thật. Còn nữa, anh rể hoàn toàn mang khuôn mặt người phương Đông mặc dù thông tin ghi rằng là gốc Đức...anh ấy thông thuộc tiếng Nhật như tiếng mẹ đẻ...Còn vào 1 trường nhỏ sống chui như không đối họ...Hừm...Có vẻ như, mọi chuyện không tệ như tôi tưởng.

- Này, sao cô biết được chuyện này? Gia đình tôi không hề để 1 tên nhà báo nào tung những tin như thế! - Ủ, đập trúng đuôi của Thill rồi, Mao cảm thấy thật hả hê.

Cô bé mới cười khoan khoái lên, lắc đầu thờ dãi:

- Chính vì không hề để tên nhà báo nào điều tra nên mới trở thành địa điểm nổi bật nhất. Haiz haiz haizz, tôi đã mất mấy phút cuộc đời để tra vào web ngầm đó. Thật khổ mà, cái gia tộc nhà này thật khiến người ta phát khùng.

Dừng 1 chút, Mao lại thờ dài như đang buồn bực chuyện gì, mặc dù miệng nói ra lại khác hẳn:

- Tôi cũng đủ 12-13 tuổi để chính chắn suy nghĩ chuyện gì nên làm nên không. Nhưng mà...tôi lại rất ít khi chen ép kẻ đáng thương đâu, haiz, chỉ là vì Thill bức tôi đến bước đường cùng thôi.

- Bức cô? Rõ ràng tôi chưa động gì cô! - Thill gần như phát điên lên, thì Mao cũng không thể nào nhịn được nữa, cười phá lên, cười cho thỏa nỗi tức của mình, rồi nhanh chóng ném 1 xấp hình lên bàn, nét cười quỷ dị khác hẳn nụ cười đáng có của 1 cô bé.

Thill nhìn những tấm hình, chột cằm lên, lập tức liếc nhìn Mao:

- Cô chụp tấm hình này khi nào?

Đó là 1 trong những tấm chụp cảnh chị bé cùng với Hana bị trói vào cột điện, bị dội nước, còn chụp rất sắc nét. Hiện rõ mồn một mặt của Nao. Theo trình tự 2 người bị bắt cóc rất rõ ràng.

- Anh chơi khăm tôi, tôi có quyền phản lại. Anh tưởng tôi ngu ngốc đến mức không nhận ra sáng chị tôi bị gì? Anh tưởng tôi không bao giờ đề phòng? Nhảm rồi, tôi chỉ đề yên cho anh làm gì thì làm, miễn là anh đừng động vào chị tôi. Nhưng tôi sai lầm, tôi bị anh chơi 1 cú, đương nhiên, tôi tự cho phép mình chơi lại. Đó vốn dĩ là quy luật tự nhiên.

- Tiếc cho cô quá, nếu đã vậy thì sao? Tôi không làm gì sai, người làm cũng chẳng phải tôi. - Thill ném những tấm hình lên bàn. - Cô định báo cảnh sát? Nhảm rồi, họ chưa hề dám động vào tôi.

- Xem ra anh chưa hiểu chuyện nhỉ? Tôi, là Mao, mà Masaki Mao, chứ không phải là 1 cô nhóc xì mũi chưa sạch. Tôi không cần cảnh sát nhúng tay vào, rất phiền. Tôi chỉ cần đem rải đầy đường, đem bán cánh nhà báo, đem tung tin trên mạng, đơn giản, chỉ cần làm loạn lên, kiểu gì ai cũng biết, tự tay cảnh sát sẽ nhúng vào. Đến lúc đó, tra đến chỗ này, chắc chắn không trốn được bao lâu, anh rề rực nhiên sẽ biết họa mà tránh. Mạng lưới tình báo rất tốt, tôi tung tin giật gân 1 chút thôi, chắc chắn nhiều người sẽ quan tâm đó, kiểu gì lượt share cũng là con số rất khủng khiếp. Và lại, ngoài những tấm hình này, tôi còn ghi âm lại nữa cơ, còn có người làm nhân chứng nữa cơ, còn rất nhiều chứng cứ bị lộ nữa cơ.

Mao cứ nói, mặt cậu nhóc Thill càng xám lợt. Cuối cùng, cậu bắt được đầu chốt:

- Cô muốn gì?

- Hahaha, giờ mới hiểu sao? Tốt quá, anh không ngốc như tôi tưởng! Haiz, tốn hơi quá cơ. Cho tôi xin chút nước xem? - Mao vô cùng thoải mái.

- Cô muốn gì? - Thill siết chặt những tấm hình trong tay, Mao lắc đầu:

- Một cốc nước lọc do chính tay anh rót.

Chịu không nổi, Thill vút ngay cái tôi, lập tức đi rót 1 cốc nước, còn hung hăng đưa. Thế mà Mao lại hắt nước vào mặt cậu, không chút khoan nhượng lên tiếng:

- Bây giờ, anh giỏi làm sao đủ nước như lúc nãy mà không rót cốc thứ 2 xem?

- Có! - Thill phát bực thật, liền nắm cổ áo Mao kéo, đôi mắt xanh xinh đẹp sáng động hơn. Nhưng Mao nhanh né, cô bé còn vỗ đầu Thill, thờ dài:

- Ngốc thế cơ, anh cứ để 1 đồng nước đá lạnh vào cốc, kiểu nào cũng tan mà khỏi phải rót cốc thứ 2. Bởi thế mới nói, nóng nảy là không tốt chút nào.

- Rót cuộc cô muốn gì?

- Đơn giản thôi, anh.

Một câu trả lời thật đậm chất Mao, Thill vẫn còn đang bực nhưng nghe xong lại có cảm giác có gì đó sai sai...

- Cô thích tôi?

- Không, cần anh cung cấp thông tin.

- ...Hả?

- Và diễn kịch.

Hả?

P/s: Tui nghi ngờ đây mới mà cặp đôi chính trong truyện, chứ không phải cặp Misao-Tatsuki...

Chương 85

- Anh à, cha cho em tới gọi anh về, đi cùng em về đi, cha nói là cha sẽ giúp được cho mẹ! Giọng Thill thốt lên đầy quyết liệt, Tatsuki ngồi ghé đối diện, cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhất có thể. Thấy em trai càng lớn lên, càng giống anh, giống đến từng chi tiết, y như hai người là cùng một khuôn, cùng một khổ đến hoàn hảo. Thằng nhóc còn giữ mặt dây chuyền hình đại bàng anh làm lúc nhỏ, anh còn lớn mình đã bị bóng khi hoàn thành được mặt dây chuyền. Mỗi người một mặt, xem như chứng minh mối quan hệ tốt đẹp của 2 người. Nhưng cha đã vứt mặt dây chuyền của Thill xuống sông từ lâu, anh tìm mãi không thấy, đành phải lên lút thế sợi dây chuyền của anh vào dây của Thill, giấu nhem đến giờ. - Thill, ông Thurton nói thế à? - giọng nói vô cùng bình tĩnh hỏi. - Dạ! Cha nói nếu anh về, cha sẽ cứu mẹ! - Câu đó ông ta đã nói mấy lần? Nếu tính không nhầm, là 10 lần một năm. Thill nghe xong, cứng họng, chỉ biết mím môi im lặng. Cha của Thill và Tatsuki là người gốc Đức, là một quý ông có vai vế cao quý - Akira Thurton. Họ Akira mới 3 đời, nhưng có vai trò không thể thiếu đối với những người trụ cột Hoàng gia, gồm 2 anh em, Thurton là anh, còn là Akira As là em. (Ahuhu, tui khóc đây, tui bị ngu mới viết thành văn cái này...) Mẹ của Tatsuki và Thill vốn là người Đức, gia cảnh không tốt đẹp gì, nhưng bà xinh đẹp, lại là một cao bồi áp ủ mồm non. Vô tình, bà yêu As trong một lần đi chơi trên một ngọn đồi tại nước Nhật xinh đẹp, As cũng rất có cảm tình với bà. Lúc ấy, hai con người được gắn kết rất chặt chẽ với nhau bằng tình yêu nồng nàn. Thurton cũng để ý bà. Hắn là con người cao ngạo, hắn muốn chinh phục là liền chinh phục. Hắn không giống As, As là người vừa dịu dàng vừa chu đáo, lại có chút hóm hỉnh. Hắn là người thích dùng bạo lực, còn As là dùng lời nói. Hắn muốn cái gì, phải có được thứ đó hắn mới hài lòng. Bà lại ghét Thurton, bà không thích nói chuyện với hắn, càng ghét lại gần hắn. As cũng biết bao lần nói với anh trai không được đụng vào người phụ nữ của ông, nhưng hắn chưa bao giờ nghe. Vì vậy, bị kịch xảy ra... Khi Thurton đọc di chúc của cha, những thứ quan trọng đều trao hết cho As, còn hắn chỉ hưởng một phần nhỏ. Hắn tức điên, hắn giận dữ đi tìm As. Hắn không ngờ hắn là con trai trưởng mà lại thua con thứ, hắn chẳng được hưởng lợi lộc! Càng điên tiết hơn khi hắn thấy bà và As vui vẻ bên nhau, bà đã từ chối hắn bao nhiêu lần, hắn dùng mọi cách mà bà vẫn không là của hắn, trong khi lại giang rộng vòng tay với As. Liền đó, hắn rút con dao đã chuẩn bị sẵn trong túi, rồi đâm chết As. Bà thấy, hoảng sợ đỡ giúp As, nhưng không thành, As bảo vệ bà, cuối cùng gục ngã. Hắn cũng không tha cho bà, đâm As thêm mấy nhát rồi bỏ dao bóp cổ bà. Nếu người hầu trong nhà không kịp thấy cảnh này, thì chắc chắn bà đã chết, chết dưới tay Thurton. Vì không rõ sự tình là bà đã giết As, hay Thurton là người giết As, cuộc điều tra lại nghiêng về phía người không vai vế như bà nhiều hơn. Nhưng bà vốn biết, Thurton đục lốt, mua chuộc để tránh án. Bà bị kết tội, và hắn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật nhìn cha mẹ bà van xin hắn đừng bắt con gái họ đi tù. Thurton nói với họ, nếu bà chịu làm vợ hắn, hắn sẽ tha tội cho bà. Cha mẹ thương con cái, liền gật đầu đồng ý. Bà từ đó đau khổ khôn cùng, cái chết của As đã đánh, lại còn phải cưới tên giết người Thurton. Hắn là người có tính tình hung bạo, ngày ngày cưỡng bức bà, đánh đập bà. Một lời bà cũng không hé răng mở miệng, một giọt nước mắt cũng không chảy, một lời than trách cũng không nói, không kêu rên van nài. Bà hận hắn, hận đến ngấm vào xương tủy. Cho đến khi, một ngày, bà có ý định tự tử thì ngất xỉu. Đến khi người hầu phát hiện, gọi bác sĩ đến khám cho bà, thì mới biết là bà có tin vui, có một sinh linh nhỏ. Bà mang thai. Người nào người nấy vừa lo vừa mừng, còn bà...bà đã chết điếng khi nghe tin mình có con với Thurton. Liền có ngay ý định giết chết cái thai này, bà không muốn mang giọt máu của hắn, một giọt máu kinh tởm và dơ bẩn. Khi mọi người đi hết, liền với tay nắm lấy con dao gọt hoa quả gần đó, định sẽ đâm một nhát vào bụng mình, để chính mình được giải thoát. “Mẹ ơi, con nghe nói bà chủ có thai đúng không mẹ?” “Con trai, ngoan, để bà chủ nghỉ ngơi đi con.” “Dạ! Bà chủ ơi, bà chủ sớm khỏe nha! Có gì gọi con a!” “Mẹ ơi, vậy là tụi con sắp có cậu chủ nhỏ rồi đúng không?” “Không phải chứ, anh nghĩ là tiểu thư nhỏ cơ!” Cán dao giữ chặt, một giọt nước mắt chọt rơi, rồi tuôn theo đó, là những giọt lệ đầy đau khổ trải dài trên khuôn mặt bà. Lần thứ mấy bà tự khóc một mình trong căn phòng hiu quạnh không bóng người. Bà muốn giết chết đứa trẻ này, rồi sẽ tự sát cho cuộc đời mình thanh thản. Nhưng mà... Nó vốn dĩ là sinh linh, một sinh linh không biết gì cả, chỉ là do hận hắn mà giết chết sinh linh chưa kịp thành người thì có phải quá nhẫn tâm không? Bà không làm được, bà thà chết một mình, chứ không muốn liên lụy tới bất kỳ ai nữa. Hắn từ khi nghe bà có thai, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là hắn lo bà đi, hắn không đánh đập bà nữa, tuy nhiên, không hề chăm sóc bà. Cứ để bà một mình như thế, bà cảm thấy mình được yên ổn. Bà đã nghĩ hắn nghe xong sẽ phát điên lên. Cho tới khi, bà sinh đứa trẻ ra, nghe con có tiếng khóc chào đời đầu tiên, bà mừng đến chảy cả nước mắt, bà hạnh phúc, hạnh phúc đến chết bây giờ bà cũng cam tâm. Sinh linh nhỏ đó, ngay từ khi bà mang thai, bà đã suy nghĩ rất nhiều về cái tên cho con. Bà đã nghĩ đó là con gái, nhưng mà không ngờ lại là con trai, tóc vàng, còn rất đẹp. Bà nghĩ tới lúc mà bà và As gặp nhau, là ở nước Nhật... “Tatsuki...thằng bé sẽ là Akira Tatsuki...Tatsuki, con tên là Tatsuki...Tatsuki của mẹ...” Bà vừa nói, vừa khóc khi đưa con trai đầu lòng của bà. Nhưng hắn sau khi biết cái tên của bà đặt cho thằng bé, lập tức phát điên lên. Thurton biết bà vẫn còn to tướng đến hạnh phúc với As, nhưng hắn không biết là bà lại quyết định một cái tên tiếng Nhật cho con trai hắn, hắn đã định sẽ nghĩ một cái tên thật hay cho thằng bé, sẽ là một tên tiếng Đức, một cái tên thật cao sang. Nhưng, trong thâm tâm hắn, hắn đã nghĩ ra một điều thú vị hơn đập đánh bà, hơn hành hạ bà. Là giết chết tâm hồn non nớt của con trai của chính hắn. Mấy năm ròng rã...Tatsuki lớn dần, theo thời gian... “Thằng kia, mày lại đây.” “Dạ, con nghe, thưa cha.” “Mẹ kiếp, tao đã nói với mày, tao cấm mày gọi tao là cha!” Hắn đưa tay tát Tatsuki mới chỉ năm tuổi. Hắn đến giờ chưa bao giờ gọi tên “Tatsuki”, hắn căm ghét cái tên đó. Tatsuki giống mẹ, rất đẹp. Đầu óc cũng nhanh nhạy. Và sức chịu đựng cũng giống mẹ. “Dạ...con xin lỗi, thưa ông Thurton...” “Á đâu?” Ý hắn là bà. “Dạ, mẹ đang nghỉ ngơi trong phòng...Ông Thurton! Ông Thurton! Đừng làm phiền mẹ mà ông! Cha! Cha! Cha ơi, con xin cha! Con xin cha! Mẹ còn bị bầm! Có đánh thì đánh con đi cha, đừng đánh mẹ mà cha!” Tatsuki biết, mỗi khi Thurton giận, đều đánh đập anh, đánh nhiều. Nếu còn vẫn chưa hết giận, hắn sẽ chuyển sang đánh mẹ anh. Tatsuki không ghét hắn được, vì đó là cha anh. “Khốn kiếp! Tao đã nói bao nhiêu lần rồi hả! Tao cấm mày gọi tao là cha!” Mỗi ngày với Tatsuki đều là ác mộng, cũng bầm dập, cũng thương tích đến đáng thương. Tatsuki đã nghĩ rằng mình không được cha yêu thương như bao đứa trẻ khác, nhưng sau khi Thill ra đời, anh mới phát hiện, anh mang cái tên không giống ai, không phải tên cha đặt, nên không được cha yêu thương. “Thill, con muốn ăn cái nào? Cha sẽ nói nhà bếp làm cho con.” “Con muốn ăn trứng, món nào có trứng ấy!” “Được! Giờ chúng ta đi đọc sách nhì?” Thill ngày nào cũng được yêu thương, Tatsuki ghen tỵ lắm, mà không nói ra thành lời. Nừng suy nghĩ về cha cũng khác hẳn dần. Lại quen miệng gọi là “ông Thurton” nhiều hơn là “cha”, vì vậy, nếu Thill không đi bên cạnh, mọi người đã tưởng rằng anh chỉ là họ hàng của Thurton. Thill được sống trong căn phòng xa hoa rộng lớn, được chăm sóc hầu hạ cận kề, được gia sư dạy học hàng ngày đến tường tận... Tasuki sống với mẹ trong căn phòng chật hẹp mang một chút ánh nắng của sáng sớm, bất kỳ chuyện gì, cũng phải tự làm, đến ăn uống cũng phải tự tập nấu, tối đến đành lén lút đi vào thư phòng lấy trộm vài quyển sách về học. Cùng là con của hắn, nhưng đối xử với nhau quá khác biệt. Gia nhân trong nhà, ai giúp Thill, đều được thưởng. Còn ai giúp Tatsuki, bất kể công khai hay lén lút, đều bị đuổi việc, có khi bị đánh. Cả 2 anh em ruột cũng chẳng hề được gặp nhau, là lén lút mới được chơi chung, mà toàn là Thill đi gặp anh trai. Những chuyện đó sẽ không sao, nếu như không phải chuyện đó xảy ra, căn bệnh ung thư máu được phát hiện ở tình trạng của Thill, lại còn không cách nào chữa được. Hắn đã định để Thill làm người thừa kế, tuy nhiên, biết Thill sống không được bao lâu, liền chuyển hướng sang Tatsuki. Thill và Tatsuki ở giai đoạn

này rất thân. Hắn dụ dỗ Tatsuki, nhưng anh đã sớm nguội lạnh cảm giác với cha từ lâu, nên không đồng ý bất cứ điều gì hắn đưa ra. Hắn dù đánh đập, đe dọa,...mọi thứ đều không thành công. Mới để ý người mẹ đầy bệnh tật sau khi sinh mà nhắm vào đó dụ dỗ bà. “Tatsuki, mày có muốn tao giúp mẹ mày sống không?” “Ông nói gì?” Tatsuki đã tỉnh dậy, hắn mới cười: “À sẽ được sống khang trang, được chu cấp nếu mày đồng ý làm người thừa kế sau khi tao chết, thuận lợi cho mày quá mà nhỉ?” Tatsuki không muốn đi con đường buôn lậu vũ khí, anh muốn là một bác sĩ, để có thể chữa bệnh cho mẹ. Nghe như vậy, anh có chút gì đó gọi là ngập ngừng... “Tôi...từ chối, cảm ơn ông Thurton đã quan tâm” “Mẹ kiếp, tao đã nhân nhượng mày lắm rồi!” Những lúc đó, Tatsuki có thể bảo vệ bản thân và mẹ rồi, cha dù có đập, cũng là không có chút cảm giác đau. Vậy mà, không biết hắn đã thù thi gì với mẹ anh, bà ngày ngày lên lút trút 1 ít thảo dược lạ, bảo anh đó là thuốc bổ. Làm anh nghiện, bắt anh phải nghe lời hắn leo lên chức vị mà ngồi, khi anh biết, thứ anh nghiện là ma túy. Tatsuki gần như sống dở chết dở tự mình cai nghiện. Thành công, lại còn là rất thành công. Anh không ngờ rằng, mẹ anh, lại có thể làm thế với anh. Cha đe dọa anh, nếu anh bước chân khỏi căn nhà này, cũng tức là sau này, anh sẽ không hề được phần trong chia của cái, cũng không có việc quay trở về. “Sau này, tôi, đối với nơi này, không có bất cứ quan hệ.” Câu cuối cùng khi anh đi, chỉ duy nhất một câu như thế. Thill không hề hay biết những chuyện anh đã trải qua kinh khủng thế nào. Căn nhà thứ hai của anh, là được mẹ anh nói, căn nhà trên ngọn đồi lúc bà và As gặp nhau. Anh chưa một lần đặt chân tới. Anh ghét gia đình là vì thế. Tuy nhiên, họ của anh, lại chẳng thể bỏ được. Anh yêu mẹ, bà đã đặt cho anh cái tên, chính miệng bà đã đặt cho anh, làm sao anh bỏ được đây? Đến cuối cùng, vẫn là yếu lòng. - Thill, tôi đã nói rồi, cái họ Akira, tôi vẫn mang. Nhưng mà...tôi không hề có quan hệ gì với các người nữa. Phiền các người, đừng làm náo loạn cuộc sống của tôi. Nói xong, mặc kệ Thill đuổi theo phía sau, anh bỏ đi. P/s: Chính thức thông báo, hơn 4 tập chút xíu nữa, truyện sẽ kết thúc. Đếm trên đầu ngón tay! Tôi khóc đây, mệt mỏi quá... Có ai đọc đến khúc Tatsuki nhà ta trước đây nghiện ma túy mà giết cả mình, hình tượng về anh chàng này tuột dốc không? Thật ra, cũng do tôi muốn nói, các bạn nữ, mong các bạn, đừng nghĩ người yêu mình phải là người hoàn hảo, người ta hoàn hảo đến đâu, người ta cũng chẳng thể che lấp được khuyết điểm trước đây của mình. Những chàng trai hoàn hảo chỉ có nơi truyện tranh, ngôn tình. Hãy biết ở thực tại, người yêu bạn vì bạn là chính bạn, và không ai trên thế giới này hoàn hảo, nếu có, chỉ là cái lọt đội phía ngoài cho có thôi. Hãy nghe theo tiếng gọi con tim, chứ không phải là lý trí về chuẩn mực. An tâm, thứ nhất: tui chưa bao giờ sai. Thứ hai: chắc chắn không sai. Thứ ba: nếu có sai, nhìn lại 2 điều trên.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Ngày hôm sau, Tatsuki mất tích, mọi tin tức đều im lặng.

Inari, Kuro-chin, Hana, kể cả Nao đều rất ngạc nhiên trước sự mất tích vì điều này. Mọi thông tin đều chặn đứng, ngay đến việc đơn giản nhất là lời nhắn nhủ cũng không có. Nói chung, anh giống như chưa hề tồn tại. Cuộc sống của anh lu mờ hẳn. Học sinh trong trường nghe được trụ cột hạng nhất đã rời bỏ khỏi bảng xếp hạng, cứ ngỡ rằng Misao sẽ chiếm hạng hai, nhưng...

Cô tuột dốc không phanh, trong một tuần rớt hẳn xuống hạng thứ 35. Hai tuần sau mới kéo lên hạng 3 được.

Misao không biết rằng mọi chuyện lại khủng khiếp đến như vậy, anh rời bỏ khỏi cô mà không nói tiếng nào. Anh mất tích không một dấu vết, kể cả căn phòng của anh cũng không còn vết tích đồ đạc gì nữa. Cô hỏi mọi người ở xung quanh, người ta cũng chẳng biết, những cô gái vây quanh cửa nhà anh mỗi sáng, đều quay sang hỏi Misao anh đang nơi nào.

Chiếc cốc, cái khăn, cánh cửa,... mọi thứ vẫn còn đó, nhưng quần áo của anh, sự sống của anh, đều im lìm.

Chiếc chìa khóa anh giao, lời anh dặn cô đến dọn dẹp phòng anh, anh sẽ trả lương...đều trong trí óc cô...nhưng mất rồi, anh biến mất.

Mao có gọi cho Thill, kể lại sự tình, nhưng hiển nhiên, Thill cũng không lường trước được việc gì đang xảy ra. Misao có bật máy bao nhiêu lần, cũng là mất tín hiệu, không biết anh đang nơi nào.

Những tuần sau đó...

Một lần, Nao đến tra hỏi Misao, xem cô đã giấu Tatsuki ở đâu.

- Vô ích, tôi không biết anh ta đang ở đâu, mà dù có biết, tôi cũng sẽ không nói.

- Mày!

- Trước đây, tôi nhu nhược, vì tôi sợ cô làm ảnh hưởng đến bạn bè tôi. Nhưng bây giờ, tôi không hề sợ cô. Có tiền, xinh đẹp, nhưng nhân cách thời xưa quá. Tôi xin phép không tiếp chuyện.

Cuộc nói chuyện chỉ bấy nhiêu, rồi Misao bỏ đi. Nao muốn gọi người đánh, mà lại chột nhór, trong khoảng thời gian Tatsuki không có bên cạnh, Misao đã và đang cố gắng làm những gì.

Anh biến mất....đã là điều khiến cô phải tự giương dấy.

Phải tự tìm cho mình con đường mạnh mẽ.

Không có anh bên cạnh thì sao? Cô vẫn sống. Vẫn bình sáng được. Cô và anh đã quyết định, mất đi một người, thì người kia vẫn phải làm tròn trách nhiệm cuộc đời không có nhau. Cô khóc? Khóc sao? Nước mắt chảy ra rất phí, sẽ không khóc nữa. Chỉ cần tin tưởng, anh dù ở đâu, vẫn sống tốt là được.

Những tháng sau này, Misao chỉ có học. Mãi quên mất nụ cười, hình dáng của anh, quên mất rằng có một người đứng dưới nhà đón cô đi học, quên mất hơi ấm bàn tay anh, quên mất những lời trêu ghẹo của anh.

Cuộc sống cô vẫn hờ hững trôi như vậy, Misao bắt đầu biết kiên cường, biết mạnh mẽ, biết tự bản thân giải quyết mọi chuyện, lại tự học võ lên đai, tự xử lý những chuyện mà trước giờ cô cứ ỷ vào Tatsuki, biết thay đổi bản thân trở nên xinh đẹp, gặt được cúp quán quân cuộc thi kiến thức trường. Sự thay đổi này hiện rõ nét nhất là khi bạn bè vây quanh cô càng ngày càng nhiều, nhiều học sinh nghĩ rằng cô có khả năng sẽ là người được Hội học sinh lựa chọn để đảm nhiệm.

Nhưng trái tim cô đến cách nào cũng không thể quên đi 1 điều, anh đã từng bên cạnh cô, mang cho cô hơi ấm, và rồi anh rời đi như một cơn gió.

- Misao-chan, đi thôi. - Hana giờ đã khỏe, những chấn thương không nặng lắm, còn có Kazuo đi bên cạnh nâng đỡ.

- Ừm.

Leo lên chiếc xe đạp, và rồi chạy đến trường với nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

- Masaki-san! Mình thích bạn! Có thể cho mình một cơ hội được không?

“Lại nữa hả trời...?” Inari đi cạnh Misao nhìn mặt nhìn nam học sinh đứng trước mặt, còn rất đáng yêu cầm theo lá thư tình. Misao nhìn lá thư, rồi mỉm cười:

- Tình cảm của anh, tôi ghi nhận, nhưng thật xin lỗi, tôi không thể cho anh cơ hội.

Rồi quay lưng đi, cô đã hiểu cảm giác của Tatsuki trước đây, rất phiền. Ngày ngày tới trường đều có lời tỏ tình, mãi khiến đầu óc cô phải suy nghĩ câu từ chối cũng đã mệt.

- Có phải vì còn yêu Akira-san? - nam sinh kia bất giác hỏi, bước chân cô chợt khựng lại.

- Có lẽ.

Rồi lại bước tiếp. Misao biết, mình không nên yếu đuối lúc này, cô đợi anh. Anh bỏ đi không một lời báo trước, cô còn chưa kịp biết chuyện gì thì anh lại khuất khỏi tầm mắt này. Tatsuki là tên đáng chết! Kể cả việc gia đình của anh, nếu không phải do Mao nói, thì chắc chắn cả đời cô cũng không biết được.

- Tuần sau là lễ hội trường nên bây giờ mọi người lo chuẩn bị quá nhỉ?

Hana mỉm cười, hoàn toàn không có dấu vết bị thương, nhưng Misao biết, chân trái của Hana còn đau, vậy mà điềm nhiên cười thoải mái như vậy.

- Hana, cậu đi từ từ thôi. - Misao đỡ Hana nhẹ nhàng, giúp cô bạn đi từng bậc cầu thang.

- Haha, tớ chẳng thể ôm vai bá cổ cậu như trước! - Hana tiếc nuối cười lớn.

- Con gái con lứa ăn nói khép nép thôi, cười như thế lỡ anh nhà cậu nghe được thì sao? - Inari huých huých vào người Hana, khiến cô nàng dù đang cười cũng đỏ bừng mặt.

Chuyện của Hana và Kazuo đã đâu vào đấy. Inari và Kuro-chin chẳng hiểu thế quái nào cũng thành đôi, chỉ có người trong nhóm biết chuyện này, ngày nào hai người này cũng cãi vã.

Chỉ có Misao là im lặng, cô cũng chẳng hi vọng gì nhiều.

- Này! Trò kia! Đi vác cho tôi 3 miếng gỗ về đây! - Kuro-chin thấy bạn gái mình đi chơi bỏ việc, liền đánh vào đầu một cái, vô tư sai việc.

- Thầy thì sao hả!?

- Đương nhiên chi đạo em rồi! Nhanh nhanh một chút!

- Thầy ngon đứng lại đi! Chúng ta chơi tay đôi!

Và rồi Inari náo động cả 1 dãy học bằng cách ôm 3 miếng gỗ lớn chạy đuổi theo Kuro-chin.

- Misao-chan, lớp cậu làm gì? - Hana mỉm cười, nụ cười thoải mái.

- Căn nhà ma... - Misao thấy cái ý tưởng này ngốc chưa từng thấy...

- Cửa tớ là diễn vở “Con mèo và chiếc cốc” trong lúc thực hiện quán Caffè.

Lớp của Misao và Inari sau khi xem sơ đồ trường, thì lập tức chiếm ngay phòng ở dãy ba, vì dãy đó có ánh sáng khá thích hợp cho việc chuẩn bị đồ đạc, nhưng lớp Hana đã nhanh tay hơn cướp lấy. Mà phải nói, Misao định là sẽ lấy phòng học thứ năm, nhưng mà phòng học thứ năm không gian quá nhỏ, dù điều kiện rất tốt. Cuối cùng chọn ngay phòng nằm gần kề cầu thang, thế mà vẫn bị giành...

Bực quá, lớp trưởng mới nêu cao khẩu hiệu: “Tổ chức ngay dưới sân trường, khỏi đi đâu xa!”

Nhưng Misao lại thấy đó là ý kiến ngốc nghếch chưa từng thấy...dưới sân trường là chỗ buôn bán của các lớp em nhỏ khác. Bây giờ chiếm hết thì lấy gì tội nhỏ làm lễ hội?

- Chúng ta chỉ lấy 1 góc thôi. - cuối cùng Kuro-chin lên tiếng, bao nhiêu học sinh liền gật đầu.

Đế khi dựng lên thì mới phát hiện ra, đặt ngay giữa lối ra vào của cổng chính trường....Misao gần như gào lên. Cô nhiệt liệt phản đối. Chuyện làm như vậy tốn rất nhiều nguyên liệu, đã vậy kinh phí thu được sẽ rất thấp. Cô không muốn cho cả lớp đánh nước bài mà biết chắc không cách nào thắng được.

Cuối cùng, dòi lại, làm trên lớp. Ý tưởng có phần táo bạo chút, là thay vì phát tờ rơi, thì làm hẳn một đường chỉ dẫn cho khách hàng, để họ tự đi vào, chứ không phải lời mời mọc, như thế sẽ khiến họ cảm thấy thoải mái hơn. Nhất là phải có học sinh canh chừng các bảng chỉ dẫn, một số người có thể có ý đồ xấu, sẽ thay đổi vị trí bảng chỉ dẫn. Mà nhưng học sinh bảo vệ bảng chỉ dẫn, tuyệt đối phải trà trộn chứ không được mặc đồng phục hóa trang ma quỷ.

Misao tính đến đó, thì cô mới phát hiện ra, không có người hóa trang giỏi trong lớp...

Đặc biệt nữa, cô làm trùm cuối...

“Ôi trời ơi...” Misao bóp trán...thở dài. Nguyên lớp chỉ còn có thể trông cậy vào một mình Misao, Inari phải đi bảo vệ bảng rồi, Kuro-chin đang lo phân công người “xây thành đắp lũy”. Misao gật đầu, cô cũng biết trang điểm, dù chỉ là một chút. Cô sẽ làm cho mọi thứ thật ghê rợn...

Đến ngày lễ hội trường mở ra...

- Anh bạn...anh có chắc muốn mở cánh cửa này ra không?

- À...ừ...

- Vậy hãy đưa tôi 50 yên, tôi sẽ mở cửa cho anh...

Sau cánh cửa đóng chặt, là màu đen bao trùm. Những người đến tham quan lễ hội trường lớp Misao đều thấy một người mặc áo đen ôm túi tiền đứng trước cửa lớp. Đó là một người không phân biệt được nam hay nữ. Chỉ biết là đây là người trong lớp.

Họ chìa đồng 50 yên bỏ vào túi của người áo đen. Và rồi được mở cửa đi vào. Một luồng khói trắng tỏa ra đầy dưới chân họ, lớp tối om.

Người khoác áo đen nhanh chóng đóng cửa lại, vì sợ ánh sáng hắt vào, mọi thứ đã chuẩn bị sẽ lộ ra, lúc đó không còn gì là hay ho nữa.

Tiếng la hét đầy đáng sợ vang lên từ trong lớp học của Misao.

Người mặc áo đen cười bỏ mũ choàng, đây đã là người thứ 30 vào đây rồi. Lần nào đi ra cũng có người mặt xám mặt xanh, may mà có lớp Hana gần đó, lập tức qua cầu khách tới lớp. Cái này được gọi là liên minh giữa 2 lớp.

Misao sau khi cười bỏ mũ, cảm thấy thoải mái hơn...Rất dễ thở, rất dễ chịu.

- Masaki-san ới, thay ca!

Chưa đầy 40 giây thì người khách lúc nãy đã đi ra, mặt xám ngoét. Misao gật đầu, cô cũng khá mệt, thay ca cũng được. Giao lại tiền trong đợt 1 cho lớp trưởng, cô gửi bộ áo đen cho người thế cô.

- Này! Anh kia! Ở chỗ chúng tôi không được làm vậy. - tiếng tách đĩa loảng xoảng rơi, Misao nhướn mắt nhìn sang lớp của Hana. Thấy Hana đang ngăn chặn việc gì đó với tội côn đồ, Misao lập tức chạy lại.

Kazuo đi “ngắm bạn gái” cũng chạy lại bảo vệ cô, thấy Misao tới, anh giao mọi việc lại cho Misao.

- Đừng có đập phá đồ đạc chỗ chúng tôi! - Hana lên tiếng, nhìn những món đồ bị bọn côn đồ đập phá, muốn chạy lại can, nhưng chẳng thể. Nam sinh trong lớp đánh nhau với chúng nó, mặt mũi sưng vù. Có người chạy đi mách giáo viên giám sát.

- Làm sao vậy? - mọi người bầu quanh, xì xầm xì xầm.

- Hình như mấy thằng này tự dưng vào rồi đập phá đồ đạc của người ta. Thôi, đi đi, ở đây nguy hiểm chết được.

Misao đi lại, Kuro-chin nghe có việc vui cũng dắt Inari đi lên xem. Misao để ý thấy không động vào người bạn cô, nhưng lại đập phá đồ đạc, không cần nghĩ cũng biết ai sai tới.

Nao. Cô ta không muốn các cô trải qua lễ hội trường hạnh phúc yên bình đây mà.

Lập tức đi lại, Inari - đàn chị giỏi võ và giỏi hóng chuyện, bùm bụp tụi côn đồ. Misao cũng giúp đánh đuổi đi. Tên nào tên nấy mặt mũi sưng húp lên, thấy ở đây thật sự có người giỏi võ, liền bỏ chạy, nhưng Kuro-chin đã giang tay bắt gọn cả lũ. Mặt bố lão, thanh niên trẻ trâu mà đòi chơi với cụ tổ giang hồ như Kuro-chin thì giống như lấy trứng chọi đá.

Thế là bị anh già đập thêm 1 trận nữa, rồi nắm đầu đem tuyên dương trước tất cả các khối lớp, để răn đe thằng nào có ý định phá lễ hội trường, cũng như nâng cao cảnh giác trong ngày lễ hội trường diễn ra. Vì hội không chỉ diễn ra 1 ngày, mà tận 3 ngày!

Cuối cùng, Kuro-chin gom được 1 mớ kha khá từ chúng nó, rồi mới đuổi tới đồn cảnh sát. Lúc đi lên, thì thấy Hana ngồi buồn rười rượi, lớp đang yên đang lành tự dưng lại có chuyện xảy ra, khiến khách hàng bỏ đi hết, dụng cụ đồ đạc lại tan tành, nhân lực trong lớp bị thương..

- Misao ơi, tớ phải làm gì đây...? - Hana rung rung nước mắt, cố gắng nhặt từng món đồ còn dùng được. Những bình hoa nhỏ, những bàn ghế, chiếc ly nhựa, kể cả đồ hóa trang đều bị hỏng cả.

Misao nhìn xung quanh 1 lúc, nhìn thật lâu mới hỏi người đại diện của lớp cô và lớp bạn:

- Tôi có ý này, mặc dù biết là các cậu thấy khó khăn, không biết các cậu có chịu nghe không.

Thấy không ai phản bác, còn hướng ánh mắt về phía cô, Misao mới nói:

- Chúng ta hợp tác, lợi nhuận chia đôi. Các cậu thay vì tốn thời gian làm lại mọi thứ từ đầu, thì cứ để đó đi. Đồ đạc món nào còn dùng được thì hãy dùng, chúng ta sẽ thay đổi nội dung lại hoàn toàn.

- Ý Masaki-san là sao? - Lớp trưởng 2 lớp cùng đồng thanh, lại nhìn nhau.

- Ý tôi là, chúng ta cùng nhau làm căn nhà ma kết hợp với quán Cà phê, với đồ diễn rách tươm như này, thì càng thuận lợi, thay vì kể câu chuyện “Con mèo và chiếc cốc” thì kịch bản sẽ đổi thành “Ma mèo“. Các cậu vừa diễn vừa phục vụ cho khách. Tôi tin như thế sẽ dễ hơn.

- Nhưng lớp Misao có kịp tháo gỡ mọi thứ không? - Hana lo lắng nhìn thành viên lớp Misao.

- Không cần phải tháo gỡ! - Kuro-chin lên tiếng - Trò Masaki nói rất được, bây giờ các em còn gì để mất nữa không? Lớp thầy còn đang thiếu nhân lực, phải tính toán liên tục. Nên bây giờ chúng ta hợp tác, lợi nhuận chia đôi!

Lớp Misao có hơi băn khoăn, họ cũng muốn giúp lắm, nhưng mà làm cách nào? Lớp Hana ở phòng 3, bọn họ ở phòng 8, làm sao để giúp?

- Bây giờ chúng ta còn những nguyên liệu gì? - lớp trưởng phòng 8 lên tiếng hỏi lớp trưởng phòng 3.

- Bị đổ cả rồi...

- Còn lại mấy thanh niên đẹp trai, gái xinh tươi mơn mớn không bị thương ở lại để chúng tôi hóa trang! Những thành phần bị thương đề nghị được người thương đưa xuống phòng y tế ngay và luôn! Ai ở đây giỏi trang điểm đâu!?

- Nhanh nhanh lên 1 chút!

- Lập tức đổi chỗ này thành chỗ cung cấp đồ ăn ngay!

- Đưa đây, tớ phụ cho!

Lại náo động. Misao thở hắt 1 hơi. Lại phải nghĩ tới việc chi tiêu cho chuẩn.

- Đánh lạc hướng khách. Liên kết với lớp mà cậu quen, chia tiền sòng phẳng, bảo họ cung cấp thức ăn và nước uống tạm thời ngay.

Misao lên tiếng với Inari, cô nàng gật đầu.

Kazuo mỉm cười. Lén bật điện thoại gọi đồng nghiệp tới ủng hộ. Hana không được phụ, vì cô cũng bị thương.

- Ai giỏi may vá đâu? Nhanh, lại đây, giúp tớ cái nút này xem.

- Cậu đẹp trai như vậy, thôi thì làm cái cây bên đường nhé? Đi câu dẫn khách đi! Nhanh nhanh một chút!

- Ai vẽ đẹp lại trang trí lại cái này xem nào!!?

Phòng 8 náo động ầm ỉ. Khách của phòng 8 rất nhanh chóng thỏa mãn với những người đẹp, đồ ăn ngon, thức uống lạ. Và vở diễn “Ma mèo.”

Tuy nhiên, “Ma mèo” lại chính Misao phải đọc thoại..

Cô khóc không ra nước mắt...

Chuyện kể về linh hồn của chú mèo đen chết oan dưới bàn tay của chủ, bị đầu lùa khỏi thân, nó hận chủ khôn xiết, nên cứ tối đến, nó lại hiện hồn về, réo lên tiếng tru ầm cô chủ, tạo nên những âm thanh hãi hùng như tiếng kẹt cửa, tiếng cào dưới gầm giường nơi chủ ngủ, để lại những vết thương như mèo cào in đậm trên tay chủ, hay ghê rợn hơn, nó xuất hiện trong chiếc gương mà chủ soi với cái đầu mèo rớm máu. Tối khúc cái đầu mèo, lập tức từ đâu ra trên bàn có cái gì đó mềm mềm, như lông mèo. Khách hàng run lấy bầy, có người còn hét toáng lên, nhưng nhìn kỹ, đó chỉ là một nhúm bông gòn được các học sinh trang trí một chút, đặt lên bàn lúc nào không hay. Còn có tiếng mèo kêu, nó được Kuro-chin đặc cách từ phòng giáo viên bắt con mèo hay đi bầy mà đưa tới phòng truyền thanh, bật loa thông báo chỉ trong lớp Misao và bắt nó ré lên, còn tiếng cào vào miếng gỗ đã chuẩn bị trước nghe rất sống động. Xong chỉ việc thu âm và thả con mèo đi, bao giờ đọc thì cho phát nữa.

Ai vào xong, uống chưa hết một cốc nước, đã muốn đi tè vì sợ hãi..

“Misao, cậu có cần phải viết câu chuyện đáng sợ như vậy không?” Hana cũng rất sợ, nếu không phải Kazuo đang run lập bập đến buồn cười bên cạnh, chắc cô đã khóc thét.

Cuối cùng, vì Misao đã đọc liên tục 2-3 lần đến khàn cả cổ họng, nên người có giọng đọc u ám tiếp theo liền lên thay thế.

Cô thấy hơi mệt, nên ra ngoài để hít thở không khí. Tối lúc mở cửa sổ ra nhìn mọi thứ nhộn nhịp dưới sân trường..

Cô gấp lại mái tóc vàng ấy, lại gấp khít chất ấy, và đôi mắt nâu đen kia. Tuy anh không để lộ mặt, nhưng, cô biết, đó chính là anh.

Tatsuki.

Bốn mắt chạm nhau, anh rời đi.

Trái tim cô đau nhói, vội vã chạy đuổi theo. Đó chính xác là Tatsuki, là người cô mong mỏi nhất, là người cô thích, là người mà cô sẵn sàng ở bên. Anh đi không báo một tiếng, đến cũng chẳng màng để ý có người đợi anh ở đây.

Cô chạy ra, tìm kiếm bóng dáng anh, rõ ràng anh mới vừa ở đây...

Chợt, một bàn tay bịt miệng cô, nơi góc khuất giữ lấy cô thật chặt. Misao biết mùi hương này, cảm thấy ấm áp lắm. Nước mắt cô không hẹn mà chảy, đua nhau tràn trên đôi mắt ướt át của cô. Những sợi tóc ướt đầm mồ hôi, bàn tay siết chặt lấy tay Tatsuki.

- Misao, đừng khóc, anh rất đau lòng.

Mặc kệ, cô vẫn khóc. Mệt mỏi quá rồi. Ngày ngày gượng cười bên cạnh nỗi buồn, khiến cô gần như phát điên, không thể xóa được sự hiện diện của anh. Cho dù cô có quên mất khuôn mặt hay giọng nói của anh, cô cũng không thể quên rằng trước đây, Tatsuki đã từng bên cô.

- Misao, đừng khóc nữa.

- Tatsuki, thời gian qua chết xó chết xinh ở đâu? Sao đi mà không nói tôi một tiếng!? Có bị gì không? Có khỏe không? Có bệnh tật gì không? Có biết tôi lo cho anh đến thế nào không? Tên khốn kiếp!

Vòng tay Tatsuki ôm chặt cô, thoáng qua thấy anh cười. Nhẹ nhàng hôn lên trán cô, anh lẩm bẩm:

- Anh khỏe. Xem ra anh đi, em nhớ anh nhiều nhỉ?

- Nhớ cốc khô ấy! Anh nói đi, anh bỏ đi mấy tháng như vậy, là chuyện gì? Có phải vì chuyện gia đình của anh không?

- Misao, mong em, quên anh đi.

Nói xong, Tatsuki buông Misao, anh hôn lên bàn tay cô.

- Anh đang làm một việc rất nguy hiểm, có thể ảnh hưởng tới tính mạng, có khi đây là lần cuối anh gặp em cũng nên? - anh cười như một trò đùa, sắc mặt tái mét, bàn tay anh gầy hơn.

- Tatsuki, anh nói khủng điên gì vậy?

Nhưng chưa kịp giữ Tatsuki lại, Misao bị tiêm thuốc vào người, hôn mê. Tatsuki mỉm cười, bế cô giao lại cho Kuro-chin, không nói không rằng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Tatsuki đang dùng trà nước ở biệt thự của Thurton.

- Tatsuki, mày làm gì ở đây? Không phải đi rồi sao? - Thurton ghét anh ra mặt, lão vốn không thích dáng vẻ của Tatsuki, rất nho nhã thư sinh, khiến hắn nhớ tới As.

- Không phải gọi tôi về sao? - Tatsuki mỉm cười, hôm nay mặc vest, rất thoải mái mà uống tách trà tự pha.

Anh nhăm nháp 1 lúc, thấy vui vẻ lên hẳn. Anh lâu rồi chưa nhìn lại căn nhà của mình, dơ bẩn và hào nhoáng đến mức nào. Nơi này là thư phòng, là cái căn phòng mà trước đây anh hay lên ra vào. Tatsuki rất thích sách ở đây, As đúng là rất tinh thông nhiều thứ, mua khá nhiều sách, cả chục ngàn cuốn chứ không ít.

- Nếu chú As còn sống, chắc chắn tôi là con chú ấy rồi nhỉ? - Tatsuki vuốt ve quyển sách trên kệ, mỉm cười, Thurton vừa nghe xong, lập tức giật mình. - Mà khoan...không phải là tôi là con của chú ấy ngay từ đầu rồi chứ?

Lão nghe xong, giật mình, bàn tay đầy mồ hôi rom róm chảy. Tatsuki thấy lão động vào bao súng, anh cứ cười suốt, khai mở biết bao nhiêu chuyện bí mật:

- Thật ra, tôi và Thill ngay từ đầu không phải con của ông.

Một câu khiến lão thật sự rút súng chĩa vào đầu Tatsuki, nhưng anh nhanh tay hơn, cướp súng của lão, lên nòng. Nụ cười biến mất, thay vào đó là ánh mắt vô cùng nghiêm túc, tiếp tục khai mở chuyện mà lão chẳng có cách nào nói.

- Tôi nhớ mẹ tôi có kể, lần đầu tiên bà trao cho As, mà thời gian ông cường bức bà đến lúc bà mang thai thật sự rất gần, không cách nào bà mang thai tôi mà ông không biết được. Gia nhân trong nhà thì tôi không biết, nhưng tôi dám chắc, ông đã mua chuộc cả bác sĩ, nói đó là con của ông. Ông mong mẹ tôi giết tôi đi. Nhưng ông phát hiện, ông vô sinh. Nên cứ im lặng để bà mang thai tôi, sinh tôi ra. Mẹ tôi đặt tên tôi là Tatsuki, ông phát điên lên khi tôi có tên như vậy, tiếp sau đó là tôi là con của chú As nên ông hành hạ tôi.

- Còn Thill, là thụ tinh nhân tạo, mà gốc là của chú As. Tôi điều tra được, có một đợt kiểm tra 2 anh em họ Akira, còn kiểm tra về khả năng giống nòi. As đạt, còn ông thì không. Đó cũng là lý do vì sao ông nội muốn trao lại tất cả cho chú As hơn ông, thậm chí giữ bí mật ông vốn chẳng thể nào nối dõi được.

- Mà làm như thế nào để lấy gốc của chú As khi chú ấy đã chết từ lâu? Vì vậy, tôi nghĩ đến trường hợp, hoặc là chú As còn sống, hoặc là ông đã làm cách nào đó để mẹ tôi mang thai Thill mà bà không cách nào biết được thông qua những đợt điều trị bệnh sau khi sinh của mẹ tôi.

- Tôi đã điều tra, và phát hiện ra, chú As thật sự còn sống, nhưng là cuộc đời người thực vật, vì hỏng quá nhiều thứ. Và bây giờ, tôi đã thành công bao vây nơi cất giấu chú As, FBI đã bao vây quanh nơi đó.

- Tôi cũng thừa biết tại sao ông muốn tôi đứng tên dưới danh là con của ông, vì di chúc trước đây của ông nội, nói rằng, nếu có người mang dòng máu của chú As, vẫn chấp nhận trao quyền hành lại cho người nối dõi đó. Ông không muốn tài sản của ông biến mất ngay khi tôi còn chưa kịp ra đời, nên ông đành cưới mẹ tôi, đánh đập mẹ tôi. Chỉ trách là tôi sống rất dai. Nếu ông trao tài sản lại cho tôi khi tôi đứng tên là con của ông, thì ít ra ông cũng được tôi kiếm tiền cho dùng, chứ không phải cho hết rồi ông trắng tay.

- Giấy xét nghiệm mẫu ADN của tôi và Thill, hoàn toàn phù hợp với chú As.

- Cả 2 chúng tôi, là con của chú ấy, là con ruột!

Hơn mười tia laze chĩa vào đầu Tatsuki, ở khắp mọi nơi đều có người của Thurton.

Thurton nghe lời kết luận của Tatsuki, có chút gì đó trong hắn nhớ lại As, trước đây, mỗi lần em hắn kết tội hắn làm việc gì, đôi có sự nghiêm nghị thế này, khiến hắn không cãi được.

- Tại sao mày biết chuyện này?

- Bốn tháng bỏ ra để giải quyết việc này đâu phải là thời gian thừa.

Đúng, biết bao nhiêu lâu anh rời khỏi người anh yêu, chỉ để chấm dứt mọi thứ.

- Vậy thời gian qua, mày mất tích...

- Tôi sống ở nhà một cô bạn tốt bụng.

Là Ruri, dù hồ ly cáo già tới đâu, anh cũng cho qua, next, đến cuối cùng, anh chỉ xem như bạn. Mà suy nghĩ của Ruri đối với Misao không tốt lành gì, nên cũng im lặng, phù hợp cho chuyện của anh.

- Tôi sống tới bây giờ, chỉ để đợi hôm nay. - những tia laze tắt ngúm, sau đó là tiếng đột kích, tiếng kính vỡ, cảnh sát đặc nhiệm hơn chục người bao vây. Tatsuki mỉm cười:

- Ông đến cuối cùng, vẫn thua tôi.

Lão chẳng ngờ được, người mình thuê lại là cảnh sát, diễn trò rất giỏi. Tatsuki cướp mất con bài của lão. Liền đó lão rút khẩu súng ngắn còn lại trong túi, Tatsuki cũng đề ý, vút súng, đánh bất tỉnh lão trước khi lão kịp lên nòng.

Cảnh sát bao vây. Anh lại không nghĩ tóm gọn lão già này lại dễ đến thế. Mà phải thôi, lão luôn luôn tự cho mình là nhất. Còn dám cài bom xung quanh nhà, may mà anh kịp gọi 1 đội tháo bom. Chu đáo hơn nữa, gọi hẳn 1 bác sĩ giỏi tới.

- Lần này có mặt của ngài mọi việc mới thành công thế này, thật cảm ơn! - một Đại đội trưởng cúi đầu cảm ơn Tatsuki rất chân thành.

- Không sao, mọi người vất vả rồi. - Tatsuki mỉm cười, lau máu trên tay, lúc này lão có bóp cò 1 phát, trúng vai anh, giờ bác sĩ đang trị thương cho anh. Liếc nhìn lão già khốn khổ đang bị công tay mà vẫn nhìn anh bằng ánh mắt giận dữ, anh cười: - Cảm ơn ông đã không giết tôi từ trong trứng nước. Mà cũng phải, tôi nhắc cho ông biết, năm nay, tôi 20 tuổi, chứ không còn là thằng nhóc 7-8 tuổi.

Tatsuki quả thật 20 tuổi, vì khai sinh anh trễ 1 năm.

- Tatsuki, con có sao không con? Tatsuki? - Mẹ anh đứng ngoài, nghe mọi chuyện, các cảnh sát bảo vệ cho bà cũng giãn ra, bà thấy con trai bị thương rất đau lòng. Đặc biệt hơn, biết Tatsuki là con của As, làm bà có chút gì đó rất hạnh diện. Điều mà bà hạnh phúc nhất là khi, bà biết As còn sống, dù chỉ là đời sống thực vật.

- Mẹ. - Tatsuki không giận gì nữa, anh mệt rồi, phải yêu giận một người đến đâu đâu, đó vốn không phải lỗi của bà. - Con ờn.

Thấy con trả lời, bà thật sự rất hạnh phúc. Dù bị bệnh, bà vẫn muốn gặp anh, bà hôn lên tay anh, hôn lên trán anh. Trong mắt bà, anh vẫn bé nhỏ như trước.

- Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi. Ngày mai con làm thủ tục xong, chuyển nhượng toàn bộ tài sản vào tay người khác. Con sẽ đưa mẹ đi gặp chú As...à không...cha.

- Tatsuki, cho mẹ nắm con chỉ một chút thôi. Tatsuki...con lớn lắm rồi... - bà ôm mặt anh, mỉm cười - Tatsuki, để mẹ xuống bếp làm đồ ăn cho con nhé?

- Con chưa đói, mẹ mau mau vào phòng nghỉ ngơi đi. Ày, không phải phòng đó, bây giờ phòng của Thill sẽ là phòng của mẹ, mẹ nằm nghỉ đi, con sẽ làm ít cháo cho mẹ. Alein, anh chăm sóc mẹ tôi giúp, tôi gọi nhóc con đó về.

- Cậu Tatsuki! - Alein chợt gọi.

- Vâng? - Tatsuki rất thoải mái với người hầu.

- Mừng cậu về.

Khỏe môi Tatsuki mỉm cười rạng rỡ. Là nụ cười hạnh phúc.

- Ủ, tôi đã về.

Gia nhân nam, gia nhân nữ trong nhà đã trải qua một thời kỳ khủng hoảng khi sống với Thurton, đến bây giờ, đã có người giúp họ sống tiếp một khoảng thời gian thật thoải mái. Tuy chuyện Thurton, trùm buôn bán vũ khí bị bắt vì tội giết người, tàn trù vũ khí trái phép, thay đổi di chúc của người đã chết,...lão nhanh chóng bị xử tử.

Mẹ của Thill và Tatsuki, dù có chút thấy buồn cho lão, nhưng hình ảnh trước đây, lão đã tàn nhẫn với bà ra sao. Bà chấp nhận viết đơn ly hôn, thà rằng bà sống một cuộc đời bên căn nhà nhỏ mà có người mình yêu thương, còn hơn sống một nơi xa hoa mà lại đau khổ cùng tận.

Toàn bộ tài sản lập tức chuyển vào chi nhánh của một công ty dầu mỏ, người lãnh là một người quen của As. Sau đó, vì số tiền quá lớn, nên gửi lại cho Thill và Tatsuki một phần, xem như công lao lật mặt trái của sự thật lên.

Di chúc hoàn toàn không còn tác dụng, Tatsuki và Thill vẫn là con của As và bà, thời hạn của di chúc hoàn toàn đã hết, hết ngay khi Thurton bị xử tử, vì vậy, Tatsuki và Thill không hề được hưởng những gì được ghi trong di chúc trước đây. Nếu có, người hưởng phải là As, vì As còn sống.

Ngôi nhà nhỏ bên ngọn đồi lại lung linh chiều gió, chuẩn bị đón người xưa về.

Mọi chuyện kết thúc như thế nào, chỉ như vậy thôi...không phải phim đầu mà bùm bùm chéo chéo loạn xạ đủ thứ. Tui mệt rồi, tui chỉ muốn kết thúc càng nhanh càng tốt!

À, chương cuối là chương 80 nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương cuối!

Hạnh phúc, đơn giản lắm chỉ là một đời sánh vai nhau.

Masaki Misao, năm nay tròn 25 tuổi, đang làm luật sư. Hùng biện rất giỏi, da mặt đủ dày, sẵn sàng hi sinh lấy bằng chứng và bảo vệ thân chủ bằng cả tính mạng. Bảng cấp tốt! Khả năng vô hạn! Nấu ăn giỏi! Nói chung, cô đã hoàn thiện từ trong ra ngoài.

Đùa đấy, còn một việc chưa làm được, là quá thẳng thắn.

Masaki Mao, năm nay hơn 20 một tẹo, còn đang học chương trình Đại học, xinh xắn thông minh. Đùa đấy, vừa gian xảo vừa mưu mô.

Ngày hôm nay, cả hai đều nhận được một lá thư kỳ lạ.

“Một năm, bốn mươi bốn ngày, anh cần em. Rẽ phải là nắng, rẽ trái là mưa, em chọn nắng hay chọn mưa? Không cần biết, chỉ cần người em chọn là anh.”

Ký tên rất lạ: “Cuối chân trời.”

Hai chị em đọc xong, cũng khá tò mò, rồi định vứt thùng rác, nhưng Mao cười hề tiện, kéo kéo áo chị, không cho vứt đi.

- Chị hai, chị xem, giấy này mùi khá thơm, lại còn dày, nhìn rất đẹp. Người gửi lại là người giấu tên, không viết tay mà lại đánh máy. Nhưng xem chừng rất cẩn thận, thường thì đánh máy sẽ có một số chữ hơi nhạt đi, nhưng ở đây không có. Viết cả dòng “bốn mươi bốn ngày” mà không viết bằng số. Nhưng mà, không hiểu con người tí mỉa mai này, có ý đồ gì khi, để hình bông hoa ở đây? Nét vẽ cứng cáp...um...um...

Ngăn không cho em gái mình nói nữa, Misao cũng để tâm tới chuyện này. Không hiểu tên nào có ý định hài hước như vậy. Đọc đi đọc lại, cô cảm thấy nó rất lạ. Không bao giờ có người viết thư mà để thêm cái dấu “...” vào thư cả. Một lời trích dẫn? Một câu nói thường?

- Người này không giàu lắm, là nam, còn là hai người đàn ông. Tính cách khó hiểu, quái dị. Cao từ một mét tám hoặc một mét chín trở xuống. Tí mỉa, cách ăn mặc cũng sẽ rất đẹp, là người không thích dùng nước hoa, khá cẩn thận mọi việc,... - Mao mặc kệ chỉ đang suy nghĩ, liền tuôn 1 hơi những suy nghĩ của cô nàng bé nhỏ.

- Một năm... - Misao ngồi ngẫm trên ghế - Một năm là thế nào? Là 365 ngày? 366 ngày? Là thời gian? Bốn mươi bốn ngày...? Lại còn rẽ phải là nắng, rẽ trái là mưa?

- Chị càng nói em càng thấy kì kì...chị à, có khi nào cái này dẫn ta tới một địa điểm nào không?

- Không rõ, cái này khá mơ hồ. Nhưng điều chị chú ý nhất, là chỗ rẽ trái rẽ phải, nó có liên quan gì đến thời gian? Lại còn chọn nắng hay chọn mưa...

- ...Không, chị sai rồi. Đây không phải địa điểm. Là con người. Không ai dùng từ nắng mưa để chỉ địa điểm cả. Một cái gì đó giống chứng tỏ con người, như...mắt, tóc, màu da,... - nói tới đây, Misao cùng Mao cầm nín một thời không...rồi nhàu nát lá thư.

Rồi, biết là ai rồi...Cái tên quái đản Thill và Tatsuki lên con. Trong họ thì con ai nữa, tóc Tatsuki là vàng, là màu của nắng. Mắt Thill màu xanh, là màu của mưa....

- Một năm, bốn mươi bốn ngày....chị à, em nghĩ đây là địa điểm họ đang ở.

- Đường số 365, cây cột điện thứ 44. - Misao đáp thẳng lừ, làm Mao ngạc nhiên.

- Sao...sao chị biết hay vậy?

- Hồi đó chị bị đụng đầu vào cái bảng hiệu quán ăn ở khu đó suốt. Cái tên đó...rõ ràng khu đó đi xa một chút sẽ có đèn giao thông, câu “rẽ trái rẽ phải” là ý chỉ 2 bên đường khi đi từ cây cột điện 44 ra tới phía ngoài đó.

Mao toát mồ hôi. Thật bất ngờ. Misao vừa cầm lá thư, vừa đi tìm địa chỉ, cũng chẳng xa lắm, là đường đi học cũ của Misao và Tatsuki thôi, thuận đường với trường cấp 1 của Mao. Nhưng làm theo lời Misao nói, cả 2 đã đi tới đèn giao thông, mà vẫn chẳng thấy ai...

- Chị à, chị không nhầm đấy chứ? - Mao nhăn mặt, vó này khó.

- Không, không nhầm đâu. - Misao nhìn lên trời, còn để ý hơn, nhìn những người đi đường. - Mao, em đi đường bên phải, chị đi đường bên trái.

Nhưng Mao đã đi từ lâu, cô bé hiểu nhanh hơn chị, Misao vội vã đi đường kia. Vì quá lâu không dùng đường này để đi chuyển, nên quên mất một điều. Bên phải và bên trái vốn dĩ không đưa tới mưa hay nắng. Mà là...

Đường vòng tới trường Touhou!

Vì trước đây khi đường tắt chưa được xây, thì đa số học sinh đi đường vòng, rất tốn thời gian. Nên sau khi đường tắt được xây, các học sinh bắt đầu đi đường tắt nhiều hơn, theo thời gian, quên mất 2 đường vòng.

Misao biết rất rõ con đường này, con đường này ngoài dẫn đến trường Touhou ra, còn trường Mamuri. Phải đi tiếp 1 quãng thật lâu mới tới Touhou. Misao không biết bên Mao như thế nào, nhưng mà đi giữa đường, chợt thấy xe chặn cô lại, Ruri bước ra, rất xinh đẹp.

- Đi đâu? - vẫn cộc lốc, nhưng chân thành hơn, bớt giả tạo hơn.

- Tôi đi tìm tên biến thái nhũn não kia. - Misao cũng rất tôn trọng Ruri, thời gian qua, cô không thấy Ruri có chút nào là thua kém.

- Hừ, tôi nói cho mà biết. Cô với Tatsuki, kéo dài không lâu đâu.

- Chuyện của tôi và hắn, cô không cần phải bận tâm. Tôi có việc, xin phép. - Nói rồi, Misao chạy tiếp đến trường Touhou.

Ruri nhìn dáng Misao chạy trên con đường bắt chập trời đất, mỉm cười:

- Thế thì tốt. Mong hai người hạnh phúc.

Nói rồi, lái xe đi.

Đi chưa được nửa cây số, Misao gặp lại Nao, cô ta đứng nhìn cô bằng đôi mắt ghen ghét, Misao không hiểu sao hôm nay lại lắm người muốn kiểm chuyện với cô thế cơ...

- Tôi có việc, xin lỗi, không tiếp chuyện.

Xong, mặc kệ Nao muốn nói gì, cô lại tiếp tục chạy, chạy thật nhanh.

Nao bị lừa, tức giận càng thêm tức giận, gào lên:

- Con nhỏ kia, tao cũng chỉ muốn xin lỗi thôi!!!

Nghe, và dừng lại.

- Ủ. - gửi lại một câu, chạy tiếp.

Misao lại chạy, chạy mệt gần chết, đến hai chân muốn gãy. Cô lâu rồi không vận động. Lần này đường đã dài 2 cây số thì thôi đi, còn gặp ghềnh, khúc thì êm, khúc thì sỏi đá! Khi đến trường rồi, nhìn Mao cũng gục lên gục xuống, cô thấy quá may mắn, ít ra cũng có người bị như cô...

Nhưng khi tới rồi, lại thấy cổng trường mở ra, và mọi người mặc đồ học sinh, cả nhân vật chính khiến hai cô chạy như chó dí cũng vận đồ học sinh. Misao lại thấy rom róm nước mắt. Cái này mới là thứ cô mong thấy trước đây, mọi người và Tatsuki, ở quây quần bên nhau.

- Masaki-san tới rồi, đông đủ cả rồi.

- Mau dẫn cậu ấy đi thay đồ.

Cả đám trong lớp Misao lúc trước, giờ ai cũng có tuổi thanh niên, còn có người có con, có người thất nghiệp. Nhưng tất cả tập trung một chỗ thế này, hiếm lắm. Nữ sinh đây cô vào phòng thay đồ, vận lại đồng phục cũ mà giáo viên trước đây là Kuro-chin thu lại, bây giờ phát ra. Một số người mặc không vừa thì phối đồ, cái này cái kia, nhưng vẫn nguyên là học sinh trường Touhou.

Cả mấy lớp như thế về trường, cảm giác xôm tụ làm sao.

Misao tóc dài qua thắt lưng, lúc mặc đồ học sinh, phải búi tóc lên. Nhìn rất đáng yêu.

- Chúng ta bắt đầu thôi! Đào lên! Nguyên ước trẻ trâu của chúng ta trước đây!

Cái này là theo phong tục của học sinh, bắt kể giai đoạn, họ sẽ viết một mảnh giấy từ quá khứ, gửi tới tương lai mấy năm sau, sau đó hộp mật, tất cả đào lên, mỗi người lấy một mảnh của mình đã viết trước đây.

Giống thư quá khứ gửi cho mình tới tận mấy năm sau.

Misao trước đây cũng có viết, Hana và Inari tò mò lắm. Nhưng không ai được thấy. Lúc đó viết, là khi ra trường, chuẩn bị rời trường, mỗi đứa một nơi, thì Kuro-chin đòi làm cái này cho bằng được, hẹn mấy năm sau, quay lại lấy, ai không quay lại, bị đọc hết cho lớp nghe rảnh chịu - câu này anh già nói sau khi các học sinh gửi trao “sổ phận” của mình cho anh già.

Tatsuki thì không có, vì sao hả? Anh đã đi từ khi chuyển cấp. Rõ ràng không có ước nguyện của anh.

“Gửi Misao tương lai, phải làm luật sư cho bằng được. Trước hết phải thi Đại học thành công, sau đó blah blah blah...” Nói chung là toàn về tương lai và cách để đạt được mục đích của Misao...

Tatsuki đọc lên mà cảm thấy giảm hẳn cả hứng thú...

Mao cũng có làm, nhưng là khi thi chuyển cấp 2 sang cấp 3, giáo viên mới bắt làm.

Ngắn gọn lắm

“Cứ như bây giờ là được.”

Xong, tới giờ còn nhớ mà...

Thill - không liên quan - đọc lên, phì cười.

Hana thì: “Cố gắng bảo vệ tinh cảm của mình với anh Kazuo-san. Phải thành công. Phải hạnh phúc. Phải có một gia đình hoàn chỉnh. Chỉ như thế thôi, đã đủ rồi Hana của tương lai ả.”

Kazuo xoa đầu cô ngốc, cười.

Inari thì: “Miễn là bài thi dễ thi được 50 điểm đủ mừng rồi, đừng tách môn của anh già khó tính.”

Kuro-chin đọc xong, lấy tay cốc đầu Inari 1 cái.

Ai đọc lại, cũng cười. Tự hỏi mấy năm trước sao mình lại ngốc thế cơ. Tại sao không ghi là “Đề nghị mày có người yêu” hay là “Ai đó sẽ để ý đến mình” mà lại viết cái quá khứ nhảm nhí này.

Họ ở lại thêm một chút nữa, nói chuyện với nhau, cùng với các giáo viên, rồi mới đi về, mang theo bộ đồng phục thân quen.

Tatsuki nắm tay Misao, mỉm cười vui vẻ lắm

- Em còn chưa xong đâu, Misao.

- Hả? Chạy nữa hả? - Misao mặt ngu đần hỏi.

- Không, về cuối “Cuối chân trời”, em chưa hoàn thành.

Một chiếc xe màu đen, cho Tatsuki cầm lái, chở Thill và 2 chị em về cuối chân trời.

À, đùa đấy, về ngôi nhà trên đồi thơ mộng mà mẹ của Thill và Tatsuki đã đặt là “Cuối chân trời.” hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Ngon đồi đó, cao, và chỉ có ngôi nhà cùng cái cây to lớn treo một cái xích đu, xung quanh là tường ngăn. Ngôi nhà nhìn cũ lắm rồi, nhìn cứ như nhà kiểu Edo, còn trải Tatami đang hoàng. Đậm phong cách cổ xưa. Misao khi tới, lập tức cánh cửa gỗ mở ra, ngoài gia đình Tatsuki sống ở đây, thì còn có Alein quyết định nghỉ việc ở biệt thự để chăm sóc cho bà chủ.

“Cái...cái gì đây?” Misao toát mồ hôi, nhưng Tatsuki cười rất thoải mái. Anh đi vào, đi qua hồ nước, đi qua bụi cây, đi qua cái cây lớn quen thuộc, và chỉ dừng lại ở nơi đã có người chờ sẵn. Là mẹ của anh. As hiện còn nằm bệnh viện tư nhân để duy trì mạng sống.

- Đây là... - mẹ của Tatsuki chưa quen tiếng Nhật, bà còn tệ tiếng Nhật lắm, giọng lại đầy một hơi nước Đức, căn bản là nghe không kỹ sẽ không hiểu.

- Cô ấy là người con đã kể, Masaki Misao. Misao, đây là mẹ anh. - Tatsuki rất thẳng thắn, làm Misao dù không hiểu gì, cũng đỏ mặt.

- Cháu chào cô. - Misao nhìn thấy bà còn rất trẻ đẹp, không biết xưng thế nào, đành mỉm cười nghề nghiệp. Nhưng không hay rằng, được điểm trong lòng bà.

- Vào đây, uống nước đã. - Bà nắm tay Misao, không có một chút ngại ngùng. Nhìn cô rất đáng yêu, lại rất nghiêm túc, mặt mày sáng lạng. Bà nhảm con trai mình chưa hề chọn sai.

Misao ngoan ngoãn ngồi kế bên Tatsuki, được bà làm một tách trà. Hình như bà cũng giỏi về trà đạo. Misao quan sát rất cẩn thận. Nơi này thật rất đẹp. Cô mỉm cười. Cũng từng nghe về mẹ Tatsuki, nhưng lại không ngờ trên đời lại có người đẹp đến thế, lại có phẩm chất cao quý đến thế. Lại nhìn Tatsuki, giờ cô đã hiểu vì sao anh có phong thái chững chạc thế kia, dù n chất là nhậy nhót nhũn nã, nhưng mà nhìn thế nào cũng chẳng thấy được sự do dự trong tính toán của anh, con người này thẳng thắn, chân thật, rõ ràng.

- Nhìn anh đẹp trai quá nhỉ? - Tatsuki thấy Misao cứ nhìn chăm chăm anh, khiến anh không nhận được chọc ghẹo.

- Ừ, rất đẹp trai.

Tuy là mơ mộng, nhưng cái này là nói thật, cô không biết, một câu của cô đã khiến trái tim ai đó nhảy bằng lên. Anh len lén, nắm tay cô, cô muốn giựt ra, nhưng khô quá, anh cứ nắm!

- Misao, anh nói này.

- Hừm?

- Anh yêu em, yêu lắm.

Lại vồn nhau rồi đấy. Misao búng chín trái cà chua, Tatsuki cười toe toét. Bà biết, mà chẳng nói được gì, dù nghe mà vẫn thấy buồn cười, liền cười cười.

- Ta đã nghe về con rất nhiều, Masaki. Quả đúng như vậy, con giỏi giang, lại xinh đẹp, tính tình không quá kiêu kỳ hay yếu đuối.

- Cháu cảm ơn. - Misao ngồi thẳng lưng này giờ, cảm giác tê bắt đầu xuất hiện.

- Giờ ta vào thẳng đề tài, con thấy Tatsuki nhà ta thế nào? Có chấp nhận nó nổi không?

Câu này thật sự làm Misao không kịp chống đỡ, phải nói, dù đã chuẩn bị, nhưng nhanh quá!

- Vâng, cháu chấp nhận. - Misao vốn thẳng thắn, cô trả lời ngay, và luôn.

- Cho dù nó không giàu có?

- Cháu nuôi được. - nữ cường nhân Misao trả lời làm Tatsuki gần như phụt ra cười.

- Cho dù nó có tính cách có chút biến thái?

- Cô cũng biết chuyện này ă? - Misao đã tìm thấy một người đồng hành. - Tatsuki là quá mức biến thái ă!

- Hahaha, rất được, rất được! - bà cười ha hả lên, liếc mắt nhìn Tatsuki, lại nói với Misao - Cho dù, trước đây, nó mang tiền án nghiệm ma túy, cháu vẫn chấp nhận?

- Ai trong cuộc đời cũng có một vết nhơ quá khứ, cái cháu cần là Tatsuki của hiện tại và tương lai.

Chưa kịp xong chuyện, thì Tatsuki đứng lên, xin phép mẹ kéo Misao đi ra ngoài. Cô cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đã bị anh áp vào tường, mặt cô không thay đổi cảm xúc, nhìn anh, nhưng thật ra, cô rất hoảng loạn. Misao không biết anh định làm gì, nhưng anh nhìn rất nghiêm trọng.

- Misao.

- Tôi nghe.

- Lấy anh nhé?

Không lăng mạn, nhưng đủ khiến cô hạnh phúc, cô là thích thẳng thắn thế này, không quá cầu kỳ, đơn giản là một lời cầu hôn thôi. Chỉ cần một câu thôi, sẽ đủ để khiến cô suy nghĩ, và câu trả lời này, cô đã ấp ủ từ lâu lắm rồi, chỉ đợi anh hỏi nữa thôi.

- Anh cướp lời của tôi rồi, tên biến thái nhũn nã.

Tatsuki mỉm cười, giữa ánh hoàng hôn hắt vào hai người họ, một nụ hôn triền miên trao môi nhau. Và rồi, chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út tay trái của cô, anh nhẹ nhàng hôn lên tay cô, cười đậm tà:

- Mèo con, em chết chắc. Đêm tân hôn anh sẽ không để em ngủ đâu.

- Đồ biến thái nhũn nã!!!!

Một thời học sinh, kéo dài đến mấy năm sau không dứt, hạnh phúc đơn giản lắm chỉ là cái hồi lộ cha mẹ vợ, hồi lộ em gái vợ, rồi đưa vợ về ra mắt gia đình, sau đó thành công cầu hôn, rồi cuối cùng, chỉ việc rình vợ về nhà. Tuy nhiên, cô gốc Misao lại chẳng hay biết gì, chỉ việc ngã vào vòng tay anh. Mà nói đi cũng phải nói lại, hai người họ, đến cuối cùng vẫn có nhau.

Sau này mới biết, cô mới nghĩ sao mình ngu quá...

Đừng hỏi 2 đứa Thill và Mao đang ở đâu, vì hai đứa nó, một đứa bỏ chạy, một đứa đuổi theo. Lý do bỏ chạy à? Chỉ là vì Thill bỏ chạy tán loạn, còn Mao cầm con rết đuổi theo, ầm ỹ cả đời.

Kết thúc rồi, nhạt, nhưng là nó thật. Tui chưa bao giờ dám viết cái kết hoành tráng hết, rất sợ hoành tráng quá mức lại đi lố tác phong ban đầu. Chỉ cần đơn giản, hết sức đơn giản là được.

Không bông, không hoa hòe. Một cái nhẩn, một lời cầu hôn.

Đặc biệt, là soái ca giỏi giang chung tình, thì dù không có xe hơi nhà lầu, con gái vẫn gật đầu.

Về đây, về đây! Mơ mộng quá rồi các cô, về đây mau, hết truyện rồi mấy cô.

Lần này không đùa đâu, là thật, đã hết truyện rồi.

Tạm biệt, và cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Tiếp theo, sẽ là cuốn nào “Hoàn” đây nhỏ?

Là cuốn “Này vợ, cho anh xin tên” nha, hahahaha...huhuhuhu, tui khổ quá mà, một lúc up 4 chap, còn hứa hẹn hoàn thêm 1 quyển khác nữa. Ai an ủi tui đi...

Bạn đang đọc truyện *Mèo Con, Em Chết Chắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.